

கீதாயோகம்

கீதா யோகம்

கவியோகி மஹரிஷி
சுத்தானந்த பாரதியார்

வெளியிட்டோர்
சுத்தானந்த நூலகம், திருவான்மியூர்,
சென்னை 41. Ph: 97911 77741

Copy Right : @Shuddhananda Yoga Samaj(Regd),
Shuddhananda Nagar, Sivaganga - 630 551

கீதாயோகம்

கீதாமிருதம்

எண்ணிய எண்ணமெல்லாம் இயம்பிய மொழிகளெல்லாம்
பண்ணிய பணிகளெல்லாம் பார்த்திடும் உலகமெல்லாம்
உண்ணமு தான கீதா யோகத்தில் உய்த்த தெய்வக்
கண்ண நின் வழிபா டென்றே கருதினோம் வெற்றிதாராய்!

விஜயா

சங்கொ -த்தனன் சக்கரக் கண்ணன்
தாவிச் சேனை சமர்செய்யும் வேளை
அங்கு நிற்பவர் என்கிளை ஆசார்
அவரைக் கொன்ற சாள விரும்பேன்...
இங்குலகைத் துறந் திரந் துண்பேன்...
என்று வில்லை எறிந்து, கவலை
பொங்கு வீர விஜயனைத் தேற்றிப்
புன்னகை செய்து கண்ணன் புகல்வான்.

கண்ணன் உபதேசம்

சாடி வெஞ்சர மாரி பொழியும்
தருமப் போரிடை யேதளர் வெய்திப்
பேடி போலப் பிதற்றிடு வாயோ...?
பெரிய வீரப் பெருமைக் கழகோ?
கூடி நிற்குங் கொடியரைக் கொன்றே...
குவல யத்திற் செங் கோலை நிறுத்தாய்...
வாடி நிற்கும் அறமகள் வாழும்
வன்பணி யிதென் அன்பு விஜயா!

இதயத் தேரில் இருந்துரைக் கின்றேன்:
எங்கு முள்ள பரம்பொருள் யானே
மதி மயங்கா தெழுந்துநில் வீரா...
வாழ்வின் முக்குணப் போரினுக் கஞ்சேல்...
சதிசெய் ஆசை அகந்தையின் கூட்டம்
சாயத் தூய சுதந்தரம் வாழ்ப்
புதிய விண்ணர சோங்கிப் பொ-யப்
போர்செய் சிங்கத்தைப் போல விஜயா!

அழிவறும் ஆன்மா

பாசத்தால் என் பணி மறுக் காதே
பாய்ந்து போர்செய் பகைவர் நடுங்க!
வீச வெங்கணை வெற்றி யுனக்கே!
வீரர் தம்வினை செய்திடக் கூசார்.
நாசமாவது நாறுடற் சட்டை;
நன்று வாழ்வது பொன்றறும் ஆன்மா,
மாசி லாதது; வாளுக்கும் தீக்கும்
வணங்கி டாதது வாழ்விற் குயிராம்.

கீதாயோகம்

உண்மைப் பொருள்

உண்மை யாவதும், உள்ள பொருளும்,
உறுதி யாவதும், ஒன்று பலவாய்
மண்ணுடல் கொண்டு வாழ்வது மிங்கே
மாசி லாத சுயம்பர மாத்மா.
எண்ணி லாத பிறப்பிறப் பெல்லாம்,
இன்ப துன்ப விகற்பங்க ளெல்லாம்
கண்ணிற் காணுமிக் காயத்திற் கேயாம்
கலங்கி டாரிதைக் கண்ட புலவர்.

சமத்துவம்

வெற்றி தோல்வி, விருப்பு வெறுப்பு
வெம்மை தண்மை விகற்பங்க ளின்றிப்
பற்று நீங்கிப் பலன்விழை வின்றிப்
பழுதறப் பணி செய்வது யோகம்;
முற்றும் உள்ளச் சமத்துவம் யோகம்
மூளையைக் கலக்கும் புலனைந்தைச்
செற்றுச் சுற்று மனத்தைச் செயித்தே
சேம நல்லறஞ் செய்பவர் மேலோர்.

நிலைத்த ஞானி

ஆசை யச்சம் அகந்தையைப் போக்கி,
ஆமை போற்புலன் ஐந்தும் அடக்கி
பாச மோகப் படர்சினம் விட்டுப்
பகைநட் பின்றிப் பக-ர வின்றி
மாசிலாத மனத்தெளி வுற்றோன்,
மாறி லாதமர் மாகடல் போன்றோன்,
பேச ரிய நிலைபெறு ஞானி.....
பெரிய மோனி பிறப்பிறப்பில்லான்.....

வினைசெய் ஞானி

இந்த ஞானங்கை வந்த புலவன்
ஏது செய்யினுந் தீதுற மாட்டான்
சந்த தழுஞ் சமநிலை நின்றே
தன்னறத்தினைத் தாங்கிடுந் தீரன்;
பந்த மற்ற சுதந்தர னாகப்
பாரி லேயவன் சீர்வினை செய்வான்.
அந்த மாதி யிலாதுள் ளமரும்
ஆன்ம தத்துவம் தானென் றறிவான்.

கரும யக்ஞம்

கருமம் விட்டதுங் கட்டற மாட்டாய்;
கரும மின்றிக் கணமுந் தரியோம்.
பெரு வினைக்களன் போலும் உலகே !
பிரம சக்கரம் பீடுறு வாழ்வே
விரியு ஞான வியன் சுட ரோங்கும்
வேள்வி யாக வினைகளைச் செய்வாய்;
பரமனுக்குயர் வேள்வி யில் லாத
பாமும் வாழ்வு பழுதுறு வாழ்வே !

கீதாயோகம்

ஞான வேள்வி

விரதம், கல்வி, தவம் உப சாந்தம்
விந்த டக்கம், வைராக்கிய வீரம்
பரம் பொருளைப் பணிவுடன் போற்றல்
பாயு மூச்சை யடக்கி நிறுத்தல்,
பிரமத் தீயில் அனைத்தும் வழங்கிப்
பிரம மாகுஞ் சகஜ சமாதி,
அரிய வேள்விக ளாமிவை செய்தார்
அறிவொளிரும் அமைதி பெறுவார்

பிரம யக்ஞம்

வேக மான புலனை யடக்கி,
வேறு செய்யும் அவித்தையை நூறி
சோக மோகத் துயரைத் துடைத்தே
தொந்த மற்ற பதம்பெறு ஞானி,
யோக யுத்தன், விசுத்தன், விழுத்தன்.
உள்ளத் துள்ளும், உலகிலும், எங்கும்,
ஏகமான பிரம வொளிக்கே
ஈந்து தன்னை அதுமய மாவான்.

பணி செய்

தீ நரகு றுத்தும் சினங் காமம்,
சிறுமை லோபப் பகைகளைச் செற்றே,
யானென தெனும் ஆணவமின்றி,
யாதுஞ் செய்வ தியற்கையென்றெண்ணி
வானு லகம் வளர் நலம் போற்றி,
வரும் பலா பல னையெனக் கீந்தே,
நானிஞ் ஞாலம் வகிப்பதை யெண்ணி
நன்று நின்கடனாற்றிடு நண்பா!

அவதாரம்

ந-யத் தீயன நல்லறம் வாழ,
நால்வகைத் தொழிலும் நனி யோங்க,
உலகந் தெய்வ நிலைக்கெழுந் துய்ய,
யோகத் தா-ங் கவதரிக்கின்றேன்.
அளவிலா விளை யாடல் புரிந்தும்
அமைதி விண்ணில் அசைவற் றமர்வேன்.
இலகு ஞானிகள் எத்தொழில் செய்தும்,
இதயத் தென்னுடன் கூடியிருப்பார்.

அத்யாத்ம ஞானம்

தன்னைத் தன்னால் உயர்த்தித் தழைப்பாய்
தன்னைத் தாழ்த்திட லேதனக்கின்னல்
தன்னைத் தன்வச மாக்கி யமர்ந்தே,
சலன மற்ற விளக்கென் றொளிர்வாய்,
தன்னிகரென யாவையும் காண்பாய்,
சங்கற்ப விகற்பங்க ளொழிப்பாய்;
தன்னைப் பெற்றவன் பின்னெதும் வேண்டான்
தானே யின்பந் தனக்கென் றறிவான்.

கீதாயோகம்

யோகம்

ஆச னத்தில் அசைவற் றமர்ந்தே
அமைதியான மனத்தினிலுன்றி
மாசி லாதசுத் தான்மா நான் என்றே
மறு விலாத தியானம் புரிவாய்,
ஆசை பற்றி யலையும் புலனை,
அங்கங்கே யிழுத் துள்ளத் தடக்காய்.
பேசரிய பெரும் பொருளாவாய்
பேரின் பத்தவ யோக மிதாமே.

யோக யுக்தன்

யோக யுக்தன் உலகினுக் கஞ்சான்;
உள்ள டங்கி யுவந்தொளி கூடி
ஏக மாகிய பிரம நிர்வாணன்,
எங்குந் தன்னை யினிதுறக் காண்பான்.
தாக மோகந் தவிர்த்த சமர்த்தன்,
சமநிலையினிற் சாந்த மடைந்தோன்,
யாக முண்ணும் இறைவனைத் தேர்ந்தோன்
ஆயிரஞ் செய்தும் பற்றற நிற்பான்.

எனக்கினியவன்

என்னின் அன்னியம் யாங்கிலும் இல்லை.
என்னிலே தொடுப் புற்றன வெல்லாம்
என்னி யற்கை யிரண்டும் உலகாய்
இன்னுயிர்குல மானதை யெண்ணாய்
என்னை யன்பு செய்யும் அறி வோனே
எனக் கினியவ னாவனெப் போதும்
என்னிலே யவனின்புற் றிருப்பான்
என்றும் யானவ னுள்ளத் திருப்பேன்.

உய்வகை

எவ்வ கையினர் என்னைக் குறித்தே
எவ்வ கைவழி பாடுகள் செய்தும்,
அவ்வ கையினர்க் கவ்வழி தோன்றி,
அன்பை யேற்றிங் கருள்பவன் யானே.
செவ்வை யாகிய சித்தம் வகித்தென்
சித்தம் செய்வகை செய்பவர் மேலோர்.
உய்வகை இதுவே — உணர்ந்துள்ளே
ஒருமை கொண்ட கரும நிறைவே.

இறுதி யெண்ணம்

எண்ணம் எவ்வகை யவ்வகை வாழ்வாம்.
இறுதி யெண்ணம் இனிவரும் வாழ்வாம்.
எண்ணிலா பரஞ்சுட ரொன்றே
எண்ணு மன்பனுக் கின்பமியல்பாம்
உண்மை யுன்னத நன்னிலை யெய்வான்
உன்னி யென்னை யுயிர்விடும் யோகி
புண்ணியம் பிறி தில்லையெப் போதும்
பொருந்தி யோகத் திருந்திடு வீரா...

கீதாயோகம்

என்னில் அடக்கம்

வானிலே யடங்கும் வளிபோலே
வையம் வாழியிர் என்னில் அடங்கும்.
யானென் மாயையால் ஆக்கி யளிப்பேன்
யானி லாதில்லை யாங்கணு மெஃதும்.
ஈனப் பாவியும் உய்வென் அன்பால்.
எனைநினைந் தெனக்கே யனைத் தும்செய்,
ஆணை அன்பன்அழிவுற மாட்டான்.
அன்பனின் பொறுப்பென் பொறுப் பாகும்.

எல்லாம் யானே

முத-டை கடை முற்றிலும் யானே.
மூன்று கால நிகழ்சியும் யானே.
ஸதஸத் தாகிடுந் தன்மைகள் யானே
ஸர்வ பூத மகேசனும் யானே.
இதயந் தோறும் இருப்பவன் யானே
இயற்கை யான பொருள்களும் யானே
அதிசயச் சிறப் பென்சிறப் பாகும்.
அகில மெல்லாமென் அம்ஸனொன்றேயாம்.

விசுவரூப தரிசனம்

விஜயன்

யான் சுத்தான்மன் எனத் தெளி வற்றேன்
எம் பிரானுன் அருளிது வாயின்,
வான்புவி நிறைந் தோங்கிப் பெருகும்
வடிவைக் கண்டிடக் காட்டிடுவாயே

கண்ணன்

ஊன்விழிக் கரிதாகுமென் னுண்மை
உலக ளாவும் அகண்ட சொருபம்.
ஞானக் கண்ணைத் திறக்கிறேன் பாராய்
ஞால மாகுமென் கோலத்தை நன்றே!

விஜயன்

கண்கொளா வியன் காட்சி யடாடா!
கதிர்க ளாயிரங் காந்திடுஞ் சோதி!
விண்ணும் மண்ணும் விரிந்தொளிர் உன்னுள்
விளக்குப் பூச்சிபோல் வீழ்ந்தனர் வெய்யர்!
எண்கொ ளாத்தலை ஆயுதக் கைகள்!
இகற் படையை நொறுக்கிடும் பற்கள்!
புண்ணியர் தொழு கின்றனர் உன்னை!
பூமி யெங்கும் பொ-யுமுன் சக்தி!

கண்டேன் கண்டேன்!

கண்டேன் கண்டேன் காசினி யெல்லாம்
அண்டமும் அப்பா லானவை தாமும்
கண்டேன் உன்னுட் கண்ண நின் பெருமை
விண்டேன் வியந்தேன் வேதப் பொருளே...
மகுடமும் தண்டும் வலயமுந் தாங்கினை
தேசோ ராசியாய்த் திகழ்ந்தனை யெங்கும்.
ஆக்குவாய் காப்பாய் அழிப்பாய் நீயே...

கீதாயோகம்

அளவிடற் கரியாய் அழிவிலாப் பொருளே...
உலகுயிர்க் கெல்லாம் உறையு ளாவாய்
ஆதியு நடுவும் அந்தமும் ஆனாய்,
கதிர்மதிக் கண்ணா, கனலெறி முகத்தாய்,
எட்டுத் திக்கும் சுட்டுப் பொசுக்கினை...
சித்தரும் இயக்கருந் தேவரும், முனிவரும்,
போற்றிசெய் துன்னைப் பூங்கழல் பணிவார்.
ஆறுகள் கடலை அடைவதே யொப்ப
உன்னுட் புகுந்தனர் உலகின ரெல்லாம்.
வணக்கம், வணக்கம், வான்புவி கடந்தோய்!
ஆஹா...அரக்கரை வேகமாய்த் தின்றாய்...
உக்கிர வடிவே உரை நீ யாரென...
உன்முன் அஞ்சினேன் ஓங்குயர் பரனே!

கண்ணன்

யானே காலன்; அழிக்கப் புகுந்தேன்!
உன்னைத் தவிர உண்பேன் அனைத்தும்.
முன்பே இவரை முடியக் கொன்றேன்...
நிமித்த காரண மாகவே நின்று...
போர்புரி யன்பா...புகழெல்லாம் உனக்கே!

விஜயன்

சரணம் சரணம் சத்குரு மஹாத்மனே!
ஆதிப் பொருளே...அனந்த குணனே,
உலகிற் கெல்லாம் உயர்பெறு நிலையமே,
அறிவே,அறிஞர் அறியும் பொருளே!
ஆயிரந் தடவை அடியேன் வணக்கம்.
முன்புறம் வணக்கம், பின்புறம் வணக்கம்,
எல்லாப் புறமும் இறைவனே வணக்கம்.
மனிதத் தோழன் என்றுனை மதித்தேன்.
அன்பி னாலும் அசட்டையாலும்
அன்பா கண்ணா யாதவா என்றேன்.
நண்பர் முன்பும் நாயினேன் உன்னை
விளையாட்டாக விளைய மின்றிப்
பேசினேன், என்பெரும் பிழைகளைப் பொறுப்பாய்.
மன்னித் திடுவாய் மாதவா போற்றி!
சராசர வுலகத் தந்தை நீயே...
ஓப்புயர் வற்ற உண்மையு நீயே
நீயே வையகம்; நீயே வானகம்.
தந்தை தனையனைப் பொறுப்பது போலே
நண்பனை நண்பன் பொறுப்பது போலே
காதலன் காந்தையைப் பொறுப்பது போலே
தேவா பொறுத்தருள் சிறியேன் பிழையை...
ஆதி யப்ப வொப்பற்ற பரமா
அடைக்கலம். என் பிழை பொறுத் தாளாய்!
போதும் இந்த உருத்திரக் காட்சி
பொறுக்கிலேன்... இயல் பாகப் பொ-வாய்.

கண்ணன் இயல்வடிவாகி

வேதந் தானந் தவம் விளம் பாதம்
வீர பக்தி விரதத்தி னாலே...

கீதாயோகம்

யாதினும் பெரும் அற்புதங் கண்டாய்.
யானெ லாமென் றறிந்தனை யன்பா!

அருமையன்பன்

கருதரிய கடவுளைக் கண்டோன்,
காணு யிர்கள் அதுமயமென்போன்,
இருமை, அச்சம்பகை செருக் கற்றோன்,
இன்ன -ன்றி எவர்க்கும் இனியான்,
கருணை நேயன், சமநிலைச் சாந்தன்;
கலங்கிடா மனத் தூயன், விதேயன்,
அருள மைதி யறிவொளிர் யோகி,
அருமை யன்பன் அவனெனக் காவான்.

புருஷன், பிரகிருதி

தத்துவம் இரு பத்தொடு நான்கும்
சார்ந்த தாகும் இயற்கைச் சடலம்,
சுத்த சாட்சி புருஷ னதனுள்;
சுதந்தரன் அறியும் அறி வானோன்.
சித்த மூன்றுந் தியானத்தி னாலும்,
செய்ய ஞான விசாரத்தினாலும்,
பத்தி யாலும், அருட்பணி யாலும்
பார்த்தவர் பர மானந்த ராவார்.

ஞானம்

தன் னுறுதி யடக்கம், பொறுமை,
சாது சங்கம்பெரியவர் சேவை
இன்னுயிர்க் கருணை மனத் தூய்மை,
இந்தரிய ஜயம் சித்தவைராக்கியம்,
என்னதென்னிறு மாப்புக் களின்மை;
இதய சாந்தி, சமநிலை யோகம்
உன்னதப் பொருளையுணர் விக்கும்,
உண்மை ஞான வொளியினை நல்கும்.

பிரமநிலை

சுகம், அவா, இருள், ஆணவத் தாலே
முழு முக்குண மாயையைத் தாண்டி,
பகைநட் பற்ற சமப்பத மெய்தி,
பற்றி லாது பதைப்பதில் லாது,
சுகத்தி னாடலைச் சாட்சியாய்க் காண்போன்,
சந்த தமெனைச் சிந்தையில் வைப்போன்,
அகங்கிளம்பா தடங்கிய சாந்தன்.
அவன் பிரம நிலைபெறு யோகி.

வாழ்க்கை

ஆதி ப்ரம்மனில் ஊன்றி விரியும்
அரசைப் போன்றதும் முக்குண வாழ்க்கை.
பேத புத்தி அகந்தையின் பற்றால்
பெருகுந் துன்பமிப் பேதுறு வாழ்வில்
தீதி ழைத்திடும் ஆசையைச் செற்றார்
செருக்கிலார் தொந்த பந்தமில் லாதார்,
சோதி நாதனைப் பெற்றுச் சுகிப்பார்.....
சுவர்க்கம் அன்னவர் தூய நல் வாழ்வே.

கீதாயோகம்

புருஷோத்தமன்

வினை முதல்வன் விளம்பிடில் யானே.
வினைப் பயிரை வளர்ப்பவன் யானே.
தினகரனிற் றிகழொளி யானே.
தின்றதைச் செரி யக்கினி யானே.
அனைத்தி னுள்ளமும் கோயில் கொண்டுள்ளேன்,
அற்பு தங்களென் அம்சமொன் றேயாம்.
எனைப் புருஷ ப்ரக்ருதிக்கப் பாலாம்
ஈடிலாப் புரு ஷோத்தம னென்பாய்!

தேவாகர சம்பத்து

தீரம், உட்புறத் தூய்மை, அஹிம்ஸை,
திண்மை, உண்மை யறிவி னுறுதி,
சீர்மை, நேர்மை, பொறுமை, அமைதி
தியாகம், தெய்வத்தன்மைக ளிவையாம்.
கூரம் பொய்யிறு மாப்பு, பகைமை,
கொடுமை, வெங்கொலை நாத்திகத் தீது,
கார் நரகிற் புகுத்தும் பொறாமை,
காமம் ஆசை அசுரக் குணமாம்.

சிரத்தை, தவம்

சிரத்தை யெப்படி யப்படி மாந்தர்;
சிரத்தை முக்குணச் சீர்மை யுடைத்தாம்,
உரை, யுணவு, நடை நினை வுள்ளம்
உண்மை யான வொழுங்கொ டமைக.
பிரம சர்யம் குரு வழி பாடு
பேச்சி லுண்மைநற் கல்வி யறிவு
பரம னன்பு, மவுனம் அடக்கம்
பழுதி லாத்தவ மாகும் இவையே.

ஓம் தத் ஸத்

சொல்வ தெல்லாம் சுருதியும் ஆகும்,
தூய நல்வினை வேள்வி துலங்கும்.
தொல்லுல கெல்லாந் தன்மயந் தோன்றும்,
சுத்த முக்தி துளிர்ந்திடும் வாழ்வில்,
எல்லை யற்ற சமரசங் காணும்
இன்னு யிர்களுக் கொற்றுமை யெய்தும்
அல்லல் போம் பிரமநிலை யாகும்
அறிக ஓம்தத்ஸத் ஓமெனும் உண்மை.
வினைப்பற் றற்று விழை மனமற்று,
விரதம், வேள்வி, தியாகம் விரும்பி,
எனதி யானென் செருக்கை விலக்கி,
இறைவனை யுணர்ந் தெங்கு மெதிலும்,
இனிய நஞ்சாம் புலச்சுக மின்றி,
இன்ப மாத்ம சுகமென் றறிந்தே,
மன மயக்கினை மாசற வென்றே
வாழ்வை யோக மெனச்செய் மனிதா!

தள்ளறம்

சம தமந் தவங் காத்திடும் பார்ப்பார்,
சமர்வென் றாளுஞ் சவுரிய வீரர்,

கீதாயோகம்

அமைவுறப் பணி செய்திடும் அன்பர்,
ஆ, பயிர், பொருள்ஆக்கும் வணிகர்
தமக் குரிய தருமத்தைப் பேணிச்
சமூக சேவைசெய் யாவரும் ஒன்றே.
சுமையுறும் அகங் காரமில் லாதே
தொண்டு செய் சுதந்தர வீரா!

பரம ஹம்ஸன்

முத்தாய்மை யுறுதிபெறக் காமமாதி
முக்குண தொந்தங்களெல்லா முடிய வீட்டிப்
புத்தியினைத் தெளிவாக்கிப் புலனை வென்று,
போதவடிவாந் தன்னுட் பொருந்தி நிற்கும்
சித்தனே பரமஹம்ஸன் சிற்சுகாத்மன்.
சித்தஜயன் பரமாத்ம நிலையிற் சேர்வான்
சுத்தனவன் எதுசெயினுந் தோஷ மில்லான்
சுற்றுலகின் விளையாட்டிற் பற்றில் லானே!

சரண் புகுவாய்

இன்னுயிரின் இதயத்தில் இறைவன் உள்ளான்.
எல்லாந்தன் மாயையினில் இயங்கச் செய்வான்,
அன்னவனுக் காளாவாய்; அருள்பா-ப்பான்.
அச்சமிலை, இடரில்லை, அழிவு மில்லை...
என்மனத்தன், என்னன்பன், எனைப்பூ சிப்போன்
என்மயனா வான் யானே அவனுள் வாழ்வேன்
சொன்மனத்தைக் கடந்த சுகப்பொருளாம் என்னைத்
துராயசரண் புகுந்தின்பந் துலங்கு வாயே!

ஆண்டவனே சரண்!

மோகம் விடுமுகக் குணதொந்த மறு.
வேகப் புலனைந் தையும்வென் றுசதா
யோகத்திரு... வென்றனையுள் ளமரும்
ஏகப் பொருளே எனதான் டவனே...
விடுவாய் அறமில்லன்; வேண் டியெனை
நடுவாய், யடைவாய், ந-யும் சு-யே...
அடுவாய் பகையென் றனை அச் சுதனே,
விடுவேன் கணையுன் செயல்வென் றிடவே...
பண்ணும் பணியும், பயனும், பரிசும்,
எண்ணும் செயலும் உனதே யிறைவா...
விண்ணும் புவியும் விளையாடு கிறாய்.
கண்ணா கருணைக் கடலே சரணம்...

கீதை

வேதப் பொருளே, விண்ணின் பமுதே...
சோதிச் சடரே... சுகநற் கனியே...
ஆதிப் பொருளை யருளும் அறிவே..
கீதைக் குயிலே கிளருள் ளிசையே !

கீதாயோகம்

1. தியானம்

நமோ விஸ்வஸ்வரூபாய விஸ்வஸ்தித் யந்த ஹேதவே |
விஸ்வேஸ்வராய விஸ்வாய கோவிந்தாய நமோநம: ||

உலக வடிவோன், உலகைக் காப்பவன், அழிப்பவன், உலகநாதன், உலகே யானவன் அத்தகைய கோவிந் தனுக்கு வணக்கம்.

வஸுதேவஸுதம் தேவம் கம்ஸ சாணூரமர்த்தனம் |
தேவக் பரமானந்தம் க்ருஷ்ணம் வந்தே ஜகத்குரும் ||

வசுதேவன் பிள்ளை, தாய் தேவகியின் பரமானந்தன், கம்ஸ சாணூராதிகளான அரக்கரைக் கொன்றவன், கிருஷ்ணன்; அவனே ஜகத் குரு, அவனை வணங்குகிறேன்.

ப்ரபன்ன பாரிஜாதாய தோத்ர வேத்ரைய பாணயே |
ஞானமுத்ராய க்ருஷ்ணாய கீதாம்ருத துஹே நம: ||

தன்னைச் சரணடைந்த அன்பருக்குக் கற்பகம்போல் இனியன தருவோன், கையில் பசுவோட்டக் கம்பு கொண்டவன். ஞான முத்திரை வகித்தவன் -- கீதை யமுதைக் கறந்து தந்தவன், கிருஷ்ணன் - அவனுக்கு வணக்கம்.

முகம் கரோதி வாசாலம் பங்கும் லங்க்யதேகரிம் |
யத் க்ருபா தமஹம் வந்தே பரமானந்த மாதவம் ||

எவன் அருள் ஊமையைப் பேசவைக்குமோ, நொண்டியை மலை தாண்டச் செய்யுமோ, அந்தப் பரமானந்த ஸ்வரூபியான மாதவனை வணங்குகிறேன்.

யம்ப்ரஹ்மா வருணேந்த்ர ருத்ரமருத ஸ்துன்வந்தி திவ்யை: ஸ்தவைர்
வேதை: ஸாங்க்பதக்ரமோப நிஷதைர் காயந்தியம் ஸாமக: |
துயானவஸ்தித் தத்தேன மனஸா பஸ்யந்தி யம்யோகினோ |
யஸ்யாந்தம் நவிது: ஸுராஸுரகண தேவாய தஸ்மை நம: ||

பிரம்மா, வருணன், இந்திரன், உருத்திரன், வாயு முத-ய தேவர்கள் திவ்ய ஸ்தோத்திரங்களால் எவனைத் துதிப்பரோ, சாமவேதப் புலவர் அங்கம், பதம், கிரமம், உபநிஷத்துடன் கூடிய திருமறையால் எவன் புகழ் பாடுவரோ, தியானத்தில் ஊன்றி, அதுவேயான மனதால் யோகிகள் எவனைக் காண்பரோ, எவன் முடிவை தேவரும் அசுரகணமும் அறியமுடியாதோ அந்தப் பரமாத்ம தேவனுக்கு வணக்கம்.

நமோஸ்துதே வ்யாஸ விஸாலபுத்தே புல்லார விந்தாய தபத்ர நேத்ரே
யேந த்வயா ப்ரத தைல பூர்ண: ப்ரஜ்வாலிதோ ஞானமய ப்ரதீப: ||

மஹாபாரதமாகிய தைலத்தால் நிறைந்து, ஞானம் பொ-யும் இந்தக் கீதா தீபத்தை ஏற்றிய வியாச பகவானே, நன்கு மலர்ந்த தாமரை யிதழ் போன்ற கண்ணனே, விசால புத்திமானாகிய உமக்கு வணக்கம்.

பார்த்தாய ப்ரதி போதிதாம் புகவதாம் நாராயணேனஸ்வயம்
வ்யாலேன க்ரத்திதாம் புராணமுனிளாம் மத்யே மஹா ப்ராதம்
அத்தைவதாம்ருத வர்ஷிணீம் புகவதீம் அஷ்டா தஸாத்யாயினீம்
அம்ப த்வாம் அனுஸந்த்தாமி பகவத்கீதே புவத்வேஷிணீம் ||

பார்த்தனுக்கு சாக்ஷாத் பகவான் நாராயணனே உபதேசித்தது; வியாசரே மஹாபாரதத்தின் மத்தியில் இணைத்தது; அவ்வைதமாகிய அமுதம் பொழிவது, பதினெட்டு அத்தியாயங்களுடன் கூடியது, பவத்தை வெறுப்பது -- இத்தகைய பெருமை கொண்ட பகவதீ, தாயே கீதாம்பா, உன்னை எப்போதும் தியானிக்கிறேன்.

பீஷ்மத்ரோண தடா ஜயத்ரத ஜலா ஶ்ரந்தார நீலோத்பலா
ஸல்ய க்ராஹவதீ க்ருபேண வஹநீ கர்ணேன வேலாகுலா
அஸ்வத்தாம விகர்ண ஶோரமகரா துர்யோதனாவர்தீநீ
ஸோத்தீர்ணா க்ருபாண்டவை ரணநதி கைவர்தக: கேஸவ: ||

கீதாயோகம்

பாரதப் போர் ஒரு ரணநதி; பீஷ்மரும் துரோணரும் அதன் இரு கரைகள்; ஜயத்ரதன் ஜலம்; காந்தாரனான சகுனி நீலத்தாமரை; சல்-யன் முதலை; கிருபாசாரியார் வெள்ளம்; கர்ணன் அலைத்திரள்; அசுவத்தாமன் விகர்ணன் முத-யோர் பயங்கரமான மகரமீன்கள்; துரியோதனன் நீர்ச்சுழி; பாண்டவர்கள் இந்த ரணநதியைத் தாண்டினர்; ஏனெனில் கேசவனே படகோட்டியாயிருந்து அவர்களைத் தாண்டிவித்தான்.

**பரா ஸர்யவச: ஸரோஜம் அமலம் கீதார்த் கந்தோத்தகடம்
நானா க்யானக கேஸரம் ஹரிகதா ஸம்போதனா போதிதம் |
லோகை ஸஜ்ஜன ஷட்பதை ரஹரஹ: பேபீய மானம் முதா
பூயாத் பாரத பங்கஜம் கலிமல ப்ரத்வம்ஸி ந: ஸ்ரேயஸே ||**

பராசர புத்திரரான வியாசர் வாக்கு ஒரு தடாகம் போன்றது. அதில் பாரதம் ஒரு தாமரை போன்று மலர்ந்தது, அது க-யின் பாபங்களைப் போக்கும், நமக்குச் சிறந்த நன்மையளிக்கும், பல கதைகள் அக் கமலத்தின் கேசரமாயுள்ளன; அது ஹரிகதோப தேசத்தால் விளங்குகிறது; உலகில் நல்லோராகிய வண்டுகள் நாடோறும் அதன் தேனை மகிழ்வுடன் அருந்துகின்றனர். இத்தகைய தாமரைக்கு கீதார்த்தமே நறுமணமாகும்.

**ஸர்வோப நிஷதோ ஶாவோ தோக்தா கோபால நந்தன: |
பார்தோ வத்ஸ: ஸுதீர் போக்தா துக்தம் கீதாம்ருதம் மஹத் |**

உபநிஷத்துக்க ளெல்லாம் பசுக்கள்; நந்தகோபாலன் கறப்பவன்; கீதாமிருதமே தூய ஞானிகள் பருகும் மகத்தான பால்.

**கீதாஸுகீதா கர்த்தவ்யா கிமன்யை: ஸாஸ்திர விஸ்தரை: |
யாஸ்வயம் பத்மநாபஸ்ய முக பத்மாத் விநி: ஸ்ருதா ||**

மனிதனாய்ப் பிறந்தவன் கீதையை நன்றாகக் கற்று நிற்பது கடமை; அது பத்மநாபனான பகவானுடைய முகத்தாமரையில் பொங்கி வந்தது; மற்ற சாஸ்திர விஸ்தாரத்தால் என்ன பயன்? கீதை படித்தலே எல்லா சாஸ்திரமும் படித்ததாகும்.

2. பாஞ்ச ஜன்யம்

ஓம் ஓம் ஓம்! கண்ணன் சங்குதுகிறான்! முன்னே மோகன முரளியால் கோபிகளைப் பரவசப் படுத்தி விளையாடிய வாசுதேவன், போர்க்களத்தில் இன்று பார்த்த ஸாரதியாகி, பாஞ்ச ஜன்யம் முழங்குகிறான்:- “யான் ஸர்வ சரீரி, அந்தர்யாமி, யானே அனைத்தும்; அனைத்திலும் யானே ஆத்மா! என்னைச் சரண்செய்! உன்னைக் காக்கிறேன்! அடியார் அழியார்! வாழ்வை எனக்கே வேள்வியாக்கு! பணியும் பயனும் எனக்கே நிவேதி! வாழ் வெல்லாம் யோகம்! உலகெலாம் எனது லீலை! நானெனும் அகந்தை யறு! ஆசை, அச்சம், சினம், பொறாமை, தளர்வு, தன்னலப் பற்றுகளை நீக்கு! மனக் கட்டு மானங்களை யுதறித் தள்ளு! கடவுளுணர்வில் வாழ்வாங்கு வாழ். காலத்திற் கேற்றபடி ஆண்டவன் உன்னுள் ஏவும் பணிகளைத் துணிந்து செய். அறிவினால் உணர். அன்பினால் நெருங்கு, யோகத்தால் ஒன்றுபடு. அனைவருள்ளத்தும் யானொருவன் உள்ளேன், எங்குமுள்ளேன், நம்பு, நினை, முயல், தீரனாக நிமிர்ந்து நில், வெல்” இதுவே பாஞ்ச ஜன்யத்தின் வீர முழக்கமாகும்.

கண்ணன் உலகு குரு; பூரணாவதாரன். பரிபூரண யோகி, குணாதீதன்; தனது யோக மாயையால் உலகலீலையை வகிக்கும் சக்திநாதன். சாந்தோக்கிய வுபநிஷத்திலும், கண்ணன், தேவகி ஸுதன், பிரம்ம வித்து, கொண்டாடப் படுகிறான். அவனே அனைத் துள்ளும் அறிவாகி அனைத்தையும் தெய்வ நிலைக்குப் பரிணாமப் படுத்தும் ஆத்ம நாதனாவான். போரை உப லக்ஷ்யமாகவும், அர்ஜுனனை நிமித்த காரணமாகவுங் கொண்டு, வேதக் கடலைக் கடைந்தெடுத்து, கீதை அமிழ்தை அவன் உலகிற் கெல்லாம் வழங்கினான்.

கீதாயோகம்

அர்ஜுனன் உண்மை யறியாது “யான் எனது” என்னும் பாச இரக்கத்தாற் கலங்கிச் சோர்ந்த ஜீவான்மா. வேதத்திலும் தெய்வான்மா வான இந்திரனும், மனிதான்மாவான(அர்ஜுனன் மகன்) குத்ஸனும் ஒரே தேரிலேறி, ஆன்மப் பகைவரைச் சிதைக்கச் செல்லும் உருவகத்தைக் காண்கிறோம். கௌரவாதிகள் தீய குணங்களின் வடிவு, கீழியல்பின் கூட்டம். என்னுடன் உறவு கலந்த இச்சொந்தக் காரரையோ கொல்வது? இது பாவமன்றோ? நரகமன்றோ? என்று பாசம் பிடித்த ஜீவன், உண்மை யறியாது மயங்குகிறது. “நான் ஆன்மா; எனக்கு யானே சுற்றம்; அனைவருள்ளும் நிலவும் நித்திய ஆன்மா எதனாலும் சாகாது; ஆண்டவன் என்னை நடத்து கிறான். அவன் கட்டளையை நிறைவேற்றுவதே எனது கடமை” என்னும் வீரத் துணிவுறாமல், ஜீவாத்மா மயங்குகிறது. “நான் பரமாத்மா; இவர்களை என்னுள் முன்பே, உலக நலத்தின் பொருட்டு களைந்து விட்டேன், உனது நல்வினைப் பயனால் இக் காரியத்திற்கு நிமித்த காரணமானாய்; இத் தீயர் கூட்டத்தை வீழ்த்திப் புதிய தரும ராஜ்யத்தை நாட்ட வேண்டும். ஓரறம், ஒரு குலம், ஓராட்சி, ஒரு நீதி, ஒரு கடவுளறிவில் இணைந்து மனித வாழ்வெல்லாம் தூய யோகமாக வேண்டும். செய் வீரக் கடமையை! யான் உன்னைக் காக்கிறேன், உனது மனக் கட்டுமானங்களை விட்டு விடு; ஆன்மாவே உறவினர் வேடம் போட்டுக் கொண்டு உன் முன்னுள்ளது. இப் போர் உன் செயலன்று. நீ இதற்குத் தலைவனில்லை, நானே என்னிச்சைப் படி ஆளுகிறேன், செய்வது எனது சக்தியே, நான் காலன்; உருத்திரன், தீமையை அழித்து நன்மை யைக்காக்கும் கால சக்தி. இந்தப் புருஷப்ரகிருதி வடிவங்களுக் கப்பால் புருஷோத்தமனாக யானே விளங்குகிறேன். மனப் பகைகளை, காமக்ரோதாதி வடிவங்களை, அகந்தைக் கூட்டங்களை வென்று வீழ்த்தி, தெய்வ நிலைக்கு உயர்வாயாக! செய்வ தெல்லாம், சிந்தையெல்லாம், விளையும் பயனெல்லாம், எனக்கே உரிமையாக்கு! யோக யுக்தனாகப் பணி செய், எழுந்திரு!” என்று தனது நண்பனைத் தேற்றி ஊக்குகிறான் கண்ணன். தனது உள்ளன்பனை நீண்ட நட்பினால் பக்குவப் படுத்தி, அறிவு வேட்கை யுண்டாக்குகிறான். “நான் சீடன், நீ குரு, சரண் புகுந்தேன், உண்மையை விளக்கு” என்று சீடன் பணிந்ததும் ஞானோபதேசஞ் செய்கிறான் கண்ணன்.

குருக்ஷேத்ரம் என்பது முக்குணப் போர் நிலம். தீமையை வீழ்த்தி நன்மையை விளக்கவே காலசக்தி அங்கு வீரன் மூலம் போர் புரிகின்றான். உலக வாழ்வே இருவினைப் போராட்டந்தான். அதனிடையே ஆண்டவன் அருள் வடிவாகி, அன்பரைக் காக்கிறான்; போரென்பது அவனது பயங்கர லீலை. அகந்தை யரக்கனும், ஆசைப்பேயும், மனிதனைப் பிடித்தாட்டு மட்டும் பொய்யும், பகையும், போருஞ் சதியும், இருளச்சமும் உலகை நீங்கா. அத்யாத்ம யோகத்தால், உள்ளும் புறமும் பரம்பொருளைக் கண்டு கலந்து மானிடம் தெய்வ மாறுதல் அடைந்தாலே அசுர மாயங்கள் ஒழிந்து, உலகில் அமைதியும் இன்பமுந் துலங்கும். அறிவு, அன்பு, உண்மை, உறுதி, தூய்மை, அடைக்கலம், ஸர்வாத்ம ஸமத்வம், ஆன்ம சக்தி இவையே அந்த மாறுதலுக்கு வழியாம். மனித ஜாதியிடம் யோக சக்தியின்றி, இப் பெரிய காரியம் இன்னும் நிறைவேறவில்லை. யோகமே உய்வு.

உள்ளும் புறமும் கடவுளைக் கலந்த சுத்த சுதந்திர ஸமத்வ யோக வாழ்வையே கீதை யுதேசிக்கிறது. கீதை அறிவுப் பசிக்கு அரிய விருந்து; வீழ்ந்தோரை உயர்த்தும் வீரக் கனல்; வாழ்விக்குச் சஞ்சீவி; பந்த வினைகளைப் போக்கும் சுதந்திர சக்தி; மனப் போர்களை ஒழிக்கும் ஞானவாள். கீதை உலகிற்கே மெய்வழி வேதமாகும்.

கீதை கேவலம் போர் நூலன்று; அது ஒரு சரிதை யிடையே வருவதால், காலதேச வர்த்தமானங் களுக்கூரிய போர்ப் போர்வையைப் போர்த்துள்ளது; கீதையின் உட் பொருளையே மேற்கூறியவாறு நாம் ஆராய்ந்தறிதல் பயனாகும். அது போர் நூலாயின் 2-வது அத்யாயம் 37வது பாட்டுடனேயே முடித்தி ருக்கலாம். கீதை பிரஸ்தான த்ரயத்தின் (ப்ரஹ்ம ஸூத்ரம், உபநிடதம், கீதை) முடிமணி. அதைப் பல மதாசாரியர்கள் விரிவாக விளக்கினார்கள். அதில் இன்னும் புதிய பொருள் பொதிந்துள்ளது. அது ஒரு ஞானச் சுரங்கம். அதில் பல அத்யாத்ம ரகசியங்கள் நிறைந்துள்ளன. அக் காலத்திற்கேற்றபடி இறைவன் கட்டளை பாரத

கீதாயோகம்

யுத்தமாயிருக்கலாம்; இக்காலத்திற்கு உலகை முழுதும் ஒற்றுமைப் படுத்த ஒரு பெரிய அத்யாத்ம யோக காரியமா யிருக்கலாம். கீதை வழிப்படி எக்காரியத்தையும், ஈசுவரார்ப்பணமாக வெற்றியுடன் செய்யலாம். உலகாட்சி, மனையாட்சி முதல், மனிதன் தன்னைத் தானாரும் ஆத்ம சுயாட்சி வரையுள்ள ஒவ்வொரு செயலையும் கீதா யோக மாக்கலாம்.

கீதை உலக ஸமரமஸத் தாய், ஞானமுற்றிய தருமனுக்கும், ஸகாதேவனுக்கும் உரைக்காது பரம லௌகிகனான அர்ஜுனனுக்கு அதை உரைத்தது, அதன் பொதுத் தன்மையைக் குறித்தேயாம். கண்ணன் கீதை ஒ-வடிவான தர்மசக்தி; கர்மவீர சக்தி. அது துன்பக் கடலைத் தாண்டிவிக்கும் அன்புத் தோணி; ஆன்மச் சுடரைத் தூண்டும் ஆசான், சச்சிதானந்தத்திற்கு வழி காட்டும் நித்தியத் தோழன். உலகை ஆன்மாவிலும், ஆன்மாவை உலகிலும் விளக்கும் பரிசுத்தமான சமரஸக் கண்ணாடி. அது ஒரு குறித்த சாதி மதத்தின் பெயராற் சொல்லப்பட்ட தன்று. கீதை கர்மயோகம் மட்டுமன்று; பக்தியோகம் மட்டுமன்று; அது இதயேசனை அறிந்து அவனது ஞானத்தில், அவன் அன்பில், அவனுக்காகவே நிஷ்காமய கர்மம் செய்யத் தூண்டும் பூரணயோகதீபிகையாகும். அது சர்வயோக சமன்வய சாத்திரம்; அறிவும் அன்பும் அருட்பணியும் ஒன்று சேர்ந்த அத்யாத்ம வாழ்வில் அது ஸாதகனை ஊன்றுகிறது. கீதை ஸந்நியாசிகளுக்கே ஏற்றதன்று. அதைச் சொன்ன வனும் ஸன்யாசியல்லன், கேட்டவனும் அல்லன்; இருவரும் பழுத்த இல்லற வீரரே. வினை முளைத்து, அன்பலர்ந்து, ஞானம் பழுத்து, ஆண்டவனுக்கே அப்பழத்தை நிவேதிக்கும் அகத் துறவையே கீதை போற்றுகிறது. கீதை வீரன் ஆத்ம வீரன்; எதற்கும் அஞ்சாதவன். ஆண்டவனுக்கே ஆளாகி, அவன் மயமாகவே அனைத்தையுங் கண்டு, காலத்திற்கேற்றபடி அவனானையைப் புரிந்து வாழ்பவன்.

இப்போதே கீதையை உண்மையாக அனுஷ்டிப்பதற்குக் காலம் வந்துள்ளது. நோய் வரும்போதே மருந்துக்கு அதிகத் தேவை ஏற்படுகிறது. இப்போதுலகம் அசுர நோயால் இரத்தம் கக்கி உயிர் துடிக்கிறது; உலக நோய் தீர்க்கும் யோக சஞ்சீவியே கீதை. உலகிற் பொங்கிக் கொந்தளிக்கும் பற்பல நவீன இயக்கங்களும், கிளர்ச்சிகளும் அந்த யோக சஞ்சீவியைத் தேடியே தள்ளாடிச் சென்று கொண்டிருகின்றன. க-யின் கொடுமை கடுமையாயிருக்கிறது. அசுரபலங்களின் அணுகுண்டாட்டம் பசுநிலத்தை இரத்த பூமி யாக்குகிறது. எங்கும் இருள்; ஒளி, அமைதி, இன்பம் என்று அன்பர் முறையிடுகின்றனர். இந்தப் பயங்கரத்திற்கிடையே கண்ணன் குழலூதி, நம்மை அழைக்கிறான்; பிருந்தாவன லீலை தொடங்குகிறது. அவனது பாஞ்ச ஜன்யம் நம்மைச் செயலுக்கு எழுப்புகிறது. ஆத்ம வீரங் கொண்டெழுவோம்.

கீதாதர்மம் பாரத ஜாதியை வீரதீரராக நின்று நடக்கச் செய்யும். அதைப் பின்பற்றுவோம். நமது புண்ணிய நாடே அவதார பூமி; கண்ணனை நாம் எதிர் பார்க்கிறோம்; நமது அன்பையும் ஆர்வத்தையும் அவன் எதிர்பார்த்து நிற்கிறான். இதுவே தருணம்; கண்ணன் வருவான்; வந்திருக்கிறான்! அச்சமொழிக! தலை நிமிர்க! எட்டுத் திசையும் கீதை முழங்குக! ஓம் ஓம் ஓம்!

3. குருக்ஷேத்ரம்

குருக்ஷேத்திரத்தில் போர்மேகம் குமுறுகிறது. பாண்டவரும் கௌரவரும் அணிவகுத்து நிற்கின்றனர். திருதராஷ்டிரன், மந்திரி ஸஞ்சயனிடம் போர்ச்செய்தி கேட்டான்.

“ஸஞ்சய, அறநிலமான குருநிலத்தில், போர்புரிய வேண்டித் திரண்டுள்ள என்னவரும் (கௌரவரும்) பாண்டவரும் என்ன செய்தார்கள்?”

தர்மக்ஷேத்ரே குருக்ஷேத்ரே ஸம வேதா யுயுத்ஸவ!

மமகா: பாண்டவாஸ் சைவ கிம் அகுர்வத ஸஞ்ஜய ||

அச்சமயம் போர்க்களத்தில் துரியோதனராஜன் துரோணாசாரியருடன் பேசுகிறான். அதைப் பற்றிச் சஞ்சயன் திருதராஷ்டிரனிடம் சொன்னான்...

கீதாயோகம்

அங்கே அணிவகுத்து நிற்கும் பாண்டவ சேனையைப் பார்வையிட்டு, ராஜா துரியோதனன் துரோணாச்சாரியாரை அணுகி வார்த்தை சொன்னான்:-

**த்ருஷ்ட்வாது பாண்டவாநீகம் வ்யூடம் துர்யோ தனஸ்ததா |
ஆசார்யம் உபசங்கம்ய ராஜா வசனம் அப்ரவீத் || 2**

குருவே, நின் மதிமிக்க மாணவன் துருபதபுத்திரன் (த்ருஷ்டத்யும்னன்) அணி வகுத்த இந்தப் பெரிய பாண்டு புத்திர சேனையைப் பாரும்!

**பஸ்ய ஏதாம் பாண்டு புத்ராணாம் ஆசார்ய மஹதீம் சமும் |
வ்யூடம் த்ருபத புத்ரேண தவ ஸிஷ்யேண தீமதா || 3**

இந்தப் பாண்டவ சேனையில் பெரிய வில்லாளர், போரில் பீமார்ச்சனரைப் போன்ற குரர்கள், யுயுதானன், விராடன், மஹாரதனான துருபத ராஜன், த்ருஷ்டகேது, சேகிதானன் வீர்யவானான காசிராஜன், புருஜித், குந்திபோஜன், நரபுங்கவனான ஸைப்யன், பராக்க்ரமனான யுதாமன்யு, வீறுமிக்க உத்தமௌஜன், சுபத்திரை மகன் அபிமன்யு, திரௌபதையின் மக்களான உபபாண்டவர் ஆகிய எல்லாரும் மகாரதர் களாக விளங்குகிறார்கள்.

**அத்ரகூரா மஹேஷ் வாஸா பீமர்ஜுன ஸமா யுதி |
யுயுதானோ விராடஸ்ச த்ருபதஸ்ச மஹாரத: || 4**

**த்ருஷ்டகேது: சேகிதான: காலிராஜஸ்ய வீர்யவான் |
புருஜித் குந்திபோஜஸ்ச ஸைப்யஸ்ச நரபுங்கவ: || 5**

**யுதாமன்யுஸ்ச விக்ராந்த: உத்தமௌஜாஸ்ச வீர்யவான் |
ஸௌபுத்ரோ த்ரௌபதேயாஸ்ச ஸர்வ ஏவ மஹாரதா: || 6**

இந்த வீரர்களின் விபரம் அடியில் வருமாறு:-

யுயுதானன் (ஸாத்யகி) யாதவன், அர்ஜுனன் சீடன்.

விராடன், மச்ச தேசாதிபன், இவனிடமே பாண்டவர் ஓராண்டு கரந்திருந்தனர். இவன் மகள் உத்தரையை அபிமன்யு மணந்தான்.

துருபதன், பாஞ்சால மன்னன். துரோணன் விரோதி. அவரை வீழ்த்த யாகம் செய்தான். வேள்வித் தீயி-ருந்து த்ருஷ்டத்யும்னனும் பாஞ்சால-யும் எழுந்தனர். துருபதனைத் துரோணர் போரில் கொன்றார்.

த்ருஷ்டகேது, சிசுபாலன் மகன், சேதிராஜன், துரோணரால் போரில் இறந்தான்.

சேகிதானன், யாதவன், துரியோதனனால் போரில் இறந்தான். **புருஜித்**, **குந்திபோஜன்**, குந்தியுடன் பிறந்தவர், துரோணரால் இறந்தவர்.

ஸைப்யன், இவர் மகள் தேவிகா தருமரை மணந்தான்.

யுதாமன்யு, உத்தமௌஜா, பாஞ்சால இளவரசர்.

திரௌபதமக்கள், உபபாண்டவர் ஐவர்; தருமருக்குப் பிரதி விந்தயன், பீமனுக்கு ஸ்ருதஸோமன், விஜயனுக்கு ஸ்ருத கீர்த்தி, நகுலனுக்கு ஸதாநீகன், சகாதேவனுக் ஸ்ருதேஸனன் பிறந்தனர். இவர்களை உறங்கும்போது அசுவத்தாமன் கொன்றான்.

அபிமன்யு, சுபத்திரை, அர்ஜுனன் மகன். பத்ம வியூகப் போர் செய்து வீரனாக இறந்தான். இவன் மகனே பாகவதம் கேட்ட பரிட்சித்து.

இவ்வாறு பாண்டவர் பக்கமுள்ள வீரரைக் குறித்த பிறகு துரியோதனன் துரோணாச்சாரியாருக்குத் தனது படைத் தலைவரைச் சுட்டிக் காட்டுகிறான்:-

அந்தணரில் சிறந்தவனே, நமது பக்கத்தில் முதன்மையானவர்களையும் தெரிந்துகொள்; உன் குறிப்பிற்காக எனது சேனைத்தலைவரைச் சொல்லு கிறேன்.

**அஸ்மாகம் து விஸிஷ்டா யே தான் நிபோத த்விஜோத்தமா |
நாயகா மம ஸைன்யஸ்ய ஸம்ஞார்த்தம் தான்ப்ரவீமி தே : || 7**

தாங்களும் (துரோணர்), பீஷ்மரும், கர்ணனும், போரை வெல்லும் கிருபரும்,

கீதாயோகம்

அவ்வாறே அசுவத் தாமனும், விகர்ணனும், ஸோமதத்தன் மகன் பூரிஸ்ரவனும், இன்னும் பலவிதமான அஸ்திர ஸஸ்தி ரங்களில் கைதேர்ந்த அநேக சூரர்களும் எனக்காக உயிர்துறக்க நிற்கிறார்கள் — எல்லாரும் போரில் கை தேர்ந்தவர்கள்.

புவான் பீஷ்மஸ்ச கர்ணஸ்ச க்ருபஸ்ச ஸமிதிம் ஜய:| 8

அஸ்வத்தாமா விகர்ணஸ்ச ஸௌம தத்திஸ்தைவச ||

அன்யேச பஹவ: சூரா மதர்தே யுக்த ஜீவிதா:|

நானா சஸ்த்ர ப்ரஹரணா: சர்வே யுக்த விசாரதா : || 9

[*துரோணர்:— பரத்வாஜ புத்திரர்; மஹா தபஸ்வி, நாலுவேதமும் தனுர் வேதமும், தேர்ந்தவர். போர்க் கலையில் நிகரற்றவர். துருபதராஜன் பாரத்வாஜ ஆசிர மத்தில் படித்தவன்; ஒருதரம் அவனை அணுகி “நண்பா“ என்றார். “போ தரித்திரம்“ என்று செல்வச் செருக்கால் அலட்சியம் செய்தான் அரசன். அன்று முதல் இருவருக்கும் மனத்தாங்கல். துரோணர் ஹஸ்தினாபுரம் வந்து, கிருபாச்சாரியாருடன் இருந்தார். பீஷ்மர் இவர் திறமையைக் கண்டு பாண்டவருக்கும் கௌரவருக்கும் போர்க்கலை பயிற்றச் சொன்னார். வித்தை முடிந்தது. குருதட்சிணை? “பிடித்து வா; துருபதனை“ என்றார் துரோணர்; துருபதனை மந்திரியோடு பிடித்துவந்தார். துரோணர் அவன் அரசில் கொஞ்சம் பெற்றுக்கொண்டு அவனை விடுத்தார். பாரதப்போரில் இவர் துருபதனைக் கொன்றார். இவர் மகன் அஸ்வத்தாமன்; அவனிடம் இவர் உயிர் வைத்திருந்தார். யாரும் இவரை வெல்ல முடியவில்லை. “அஸ்வத்தாமன் இறந்தான்“ என்ற சொல்லைக் கேட்டார். (இறந்தது அப்பெயருள்ள யானை) வில்லைத் துறந்து, அவர் கிருஷ்ண த்யானத்தால் உயிர்விட்டார். அப்போது த்ருஷ்ட த்யும்னன் இவர் தலையைக் கொய்தான்.

பீஷ்மர் (தேவ்வரதர்) கங்கையிடம் சந்தனுவுக்குப் பிறந்தவர். தந்தை சந்தனு சத்தியவதியைக் காத-த்தார். தனக்குப் பிறக்கும் பிள்ளைக்கே பட்டம் தர வேண்டு மென்றாள் சத்தியவதி. தந்தை மயங்கினார். பீஷ்மர் நித்திய பிரமச்சரிய விரதம்பூண்டு, தந்தை சத்திய வதியுடன் கூடிவாழச் செய்தார். கடுமையான பிரமச் சரியத்தை அனுட்டித்ததால் இவருக்கு பீஷ்மர் என்ற பெயர் வந்தது. இவர் திடவிரதர், தூயவீரர், தீரர், தபஸ்வி. இவர் பாரத யுத்தத்தில் பத்து நாள் கடும் போர் செய்து, பிறகு அம்பணையில் படுத்து உயிர்நீத்தார்.

கர்ணன்: கன்னி குந்திக்கு சூரியனால் பிறந்தவன்; ஒரு பெட்டியில் வைத்து, குந்தி தன் குழந்தையை ஆற்றில் விட்டாள். அதிரதன் என்னும் தேர்ப்பாகன் குழந்தையை எடுத்து வளர்த்தான். கர்ணன் துரோண ரிடமும் பரகராமரிடமும் பயின்று, போர்க்கலை தேர்ந்தான். அவன் யார் எது கேட்டாலும் கொடுத்தான். ஆனால் அவன் தூரியோதனனைப் பெரிதும் விரும்பினான். தூரியோதனன் கர்ணனை அங்க தேசாதிபதி யாக்கினான். பாரதப் போரில் கர்ணன் அர்ஜுனன் அம்பால் வீழ்ந்து, தனது தரும பலனைக்கூடக் கண்ணனுக்குத் தாரைவார்த்து இறந்தான்.

கிருபர்: மஹர்ஷி சரத்வான் புதல்வர். வேதமும் போர்க்கலையும் தேர்ந்தவர். துரோணர் வருமுன்பு இவரே பாண்டவருக்கு வில் வித்தை புகட்டினார். மஹா பாரதத்திற்குப் பிறகு இவர் பரீஷித்து ராஜனுக்குப் போர்க்கலை பயிற்றினார்.

விகர்ணன்: கௌரவரில் ஒருவன். இவனே அவருள் நீதிமான். இவனே சபையில் பாஞ்சா-க்குப் பரிந்து பேசினவன்.

ஸௌமதத்தி: சந்தனுவின் தமயன் பேரன், தர்ம வீரன்; பாரதப்போரில் இவன் இறந்தான்.

பீஷ்மர் காக்கும் நமது சேனாபலம் வெல்ல முடியாதது. பீமன் காக்கும் இந்த இவர்கள் (பாண்டவர்) படையோ எளிதில் வெல்லக்கூடியது.

கீதாயோகம்

அபர் யாப்தம் ததஸ் மாகம் புலம் பீஷ்மாபி ரக்ஷிதம் |
பர்யாப்தம் து இதம் ஏதேஷாம் புலம் பீமாபி ரக்ஷிதம் :|| 10

அணிகளில் அவரவர்களுக்கு உரிய இடத்தில் நின்றுகொண்டு, நீங்களெல்லாருமே, உறுதியாக பீஷ்மரையே காப்பீர்களாக.

அய னேஷுச ஸர் வேஷு யதா பாகம் அவஸ்திதா: |
பீஷ்ம மேவ அபிரக்ஷந்து பவந்த: ஸர்வ ஏவஹி || 11

பாம்புக்கொடியோன் கட்டளை பிறந்தது. எல்லாம் தயார். சங்கும் பறையும் முழங்குகின்றன! போரோ போர்! ஸஞ்ஜயன் போர் முழக்கத்தை வர்ணிக்கிறான்:-

பீஷ்மர் கௌரவருள் முதியவர், பெரியர், இசை பெற்றவர், பாட்டனார்; அவர் துரியோதனனுக்கு மகிழ்ச்சி யுண்டாகும்படி சிங்க நாதம் போல உரத்த குரல் கர்ஜித்துச் சங்கு முழங்கினார்.

தஸ்ய ஸம் ஜனயன் ஹர்ஷம் குரு வருத்த: பிதாமஹ:|
ஸம்ஹ நாதம் விநித்யோச்சை: ஸங்கம் தத்மௌ ப்ரதாபவான் || 12

அதன் பிறகு சங்குகளும், பேரிகைகளும், தம்பட்டங்களும் கொம்பு காகங்களும் ஏகமாகத் திடீரென ஒத்தன. அந்த முழக்கம் பயங்கரமா யிருந்தது.

தத ஸங்காஸ்ச ப்ர்யாஸ்ச பணவானக சோமுதா:|
ஸஹஸைவாப்ய ஹன்யந்த ஸ ஸப்தஸ்துமுலோஅபவத் || 13

பிறகு வெண்குதிரை பூட்டிய சிறந்த தேரில் அமர்ந்து, மாதவனும், பாண்டவனான அர்ஜுனனும் திவ்ய சங்கத்தவனி செய்தனர்.

தத: ஸ்வேதைர் ஹயைர் யுக்தே மஹதி ஸ்யந்தேன ஸ்திதௌ|
மாதவ: பாண்டவஸ் சைவ திவ்யௌ ஸங்கௌ ப்ர்தத் மது: || 14

அவரவர் ஊதிய சங்கின் பெயரை ஸஞ்சயன் சொல்லுகிறான்:-

கண்ணன் பாஞ்சஜன்யம், விஜயன் தேவதத்தம்; பகை நடுங்கப் போர்புரியம் பீமன் பெளண்ட்ரம் என்னும் பெரிய சங்கு, குந்தி மகன் தர்ம ராஜன் அனந்த விஜயம், நகுலன் ஸுகோஷம், ஸஹாதேவன் மணி புஷ்பகம் முழங்கினர். அரசே, பெரிய வில்லன் காசிராஜன், மஹாரதன் சிகண்டி த்ருஷ்டத்யும்னன், விராடன், வெல்லற்கரிய சாத்யகி, துருபதன், திரௌபதி மக்கள், மஹா பலசா-யான அபிமன்யு இவர்களெல்லோருமே தத்தமது சங்குகளை முழக்கினர்.

பாஞ்சஜன்யம் ஹ்ருஷ்கோஸோ தேவதத்தம் தனஞ்ஜய:| 15

பௌண்ட்ரம் தத்மௌ மஹாஸங்கம் பீமகர்மா வருகோதர:|

அனந்த விஜயம் ராஜா குந்திபுத்ரோ யுதிஷ்டிர:|

நகுல: ஸஹாதேவஸ்ச ஸுகோஷ மணிபுஷ்பகௌ| 16

காஸ்யஸ்ச பரமேஷ் வாஸ: ஸிகண்டிச மஹாரத:

த்ருஷ்ட த்யும்னோ விராடஸ்ச ஸாத்ய கிஸ்சா பரா ஜித:| 17

த்ருபதோ த்ரௌபதேயாஸ்ச ஸர்வச: ப்ருதிவீ பதே|

ஸௌபுத் ரஸ்ச மஹாபாஹு: ஸங்கான் தத்மு: ப்ருதக் ப்ருதக்|| 18

சிகண்டி: துருபதனுடைய மூத்த பிள்ளை, அ-; துருபதன் அவனை ஆண் என்றே காட்டி, தசார்ண தேச மன்னன் ஹிரண்ய வர்மனுடைய கன்னிக்கு விவாகம் செய்தான். மாப்பிள்ளை அ- என்று தெரிந்ததும், ஹிரண்யவர்மனுக்குப் படுகோபம் வந்தது. அவன் துருபதனைக் கொல்லக் கத்தி தீட்டினான். சிகண்டி காட்டிற் சென்று தவம் புரிந்து, ஸ்தூணா கர்ணன் என்ற யக்ஷனால் அத்தன்மை மாறி ஆணானான். மாமனார் மகிழ்தார். பீஷ்மர் பெண்கள் மேல் அம்பு விடுவதில்லை; அ-யான சிகண்டியுடன் அவர் போராடார். இந்த அ-யைத் தேர் முன் வைத்தே விஜயன் பீஷ்மரை வீழ்த்தினான்.

கீதாயோகம்

இந்தப் பயங்கர முழக்கம் விண்ணும் மண்ணும் எதிரொ- செய்தது. திருதராஷ்டிரன் பிள்ளைகளின் நெஞ்சு அஞ்சி நடுங்கச் செய்தது.

ஸதோஷோ தூர்தராஷ்ட்ராணாம் ஹருதயானி வ்யதாரயத் |
நபுஸ்ச ப்ருத்வீம் சைவ துமுலோ வ்யனுநாதயன | 19

4. வீரன் சோர்வு

அரசே, போர் மூண்டது; அம்புகள் பறக்கும் சமயம்; அனுமக் கொடி உயர்த்த அர்ஜுனன் எழுந்து நின்று திருதராஷ்டிரன் பிள்ளைகளைப் பார்த்தான்; வில்லை எடுத்தான்.

அத் வ்யவஸ்திதான் த்ருஷ்ட்வா தூர்தராஷ்ட்ரான் கபித்வஜ: |
ப்ரவ்விருத்தே ஸஸ்த்ர ஸம்பாதே த்னுருததம்ய பாண்டவ: | 20

அர்ஜுனன் கண்ணனை நோக்கி இந்த வார்த்தை சொன்னான். “அச்சுதா, எனது தேரை இரண்டு படைகளுக்கு நடுவே நிறுத்து.”

ஹ்ருஷீகேஸம் ததாவாக்யம் இதமாஹ மஹிபதே |
ஸேனையோ ருப்யோர்மத்யே ரதம் ஸ்தாபயமே அச்யுத | 21

போர் விரும்பி நிற்கும் இவர்களைக் காண்கிறேன். இந்த ரணவினையில் எவருடன் நான் பொருதுவது என்பதை அறிகிறேன்.

யாவத் ஏதாந்நிரீஷே அஹம் யோத்து காமான் அவஸதிதான் |
கைர் மயா ஸஹ யோத்தவ்யம் அஸ்மின் ரண ஸமுத்யமே | 22

துர்புத்தி பிடித்த தூரியோதனன் போரில், அவன் பிரியத்தை விரும்பிப் படை கூடிய போர் வீரர் யார் யாரென்று நான் பார்க்கிறேன். (அதுகாறும் தேரை இரண்டு சேனைக்கு நடுவே நிறுத்து.)

யோத்ஸ்யமானான் அவக்ஷேஹம் ய ஏதே அத்ர ஸமாகதா: |
தூர்தராஷ்ட்ரஸ்ய தூர்புத்தேர் யுத்தே ப்ரிய சிகீர்ஷவ: | 23

பாரதமன்னன், குடாகேசன் (உறங்கா விழியன்) கேட்டுக் கொண்டபடியே கண்ணன், பீஷ்மர் துரோணர் முத-ய எல்லா அரசரும் கூடிய படைகளுக்கிடையே உத்தமத்தேரைக் கொண்டு நிறுத்தி, இவ்வாறு சொன்னான்:-

“பார்த்த, இங்கே கூடிய கௌரவரைப் பார்.”

ஏவம் உக்தோ ஹ்ருஷீகேஸ: குடாகேஸேன பாரத |
ஸேனையோருப்யோர் மத்யே ஸ்தாபயித்வா ரதோதமம் | 24

பீஷ்மத்ரோண ப்ர முக்த: ஸர்வேஷாம் ச மஹிஷிதாம் |
உவாச “பார்த்த பஸ்யைதான் ஸமவேதான் குருன்” இதி | 25

அங்கே இரண்டு சேனைகளிலும் நின்றவர் தந்தையர், தாதையர், குருமார், மாமர், சோதரர், புத்திரர், பௌத்திரர், தோழர், அம்மான்மார், நண்பர்! பார்த்தான் பார்த்தன்.

தத்ரா பஸ்யாத் ஸ்திதான் பார்த: பித்ருனத பிதாமஹான் |
ஆசார்யான் மாதுலான் ப்ராத்ருன் புத்ரான் பௌத்ரான் ஸகீம் ஸ்ததா 26
ஸ்வஸூரான் ஸுஹ்ருதஸ்சைவ ஸேனையோ ருப்யோரபி |

குந்தி மகன் அங்கு நின்ற எல்லா உறவினரையும் பார்த்துப் பேரிரக்கம் மூண்டு, மனஞ் சோர்ந்து இவ்வாறு சொன்னான்:

தான்ஷமீக்ஷ்ய ஸ கௌந்தேய: ஸர்வான் ப்ந்தூன் அவஸ்திதான் |
க்ருபையா பரயா விஷ்டோ விஷிதன் இதம் அப்ரவீத் | 27

ஹே கிருஷ்ணா, இங்கே போர் புரிய நிற்கும் எனது பந்து ஜனங்களைக் கண்டு என் உறுப்புக்கள் சோர்கின்றன! வாய் வரள்கிறது, மேனி நடுங்குகிறது! மயிர் சி-ர்க்கிறது.

கீதாயோகம்

த்ருஷ்ட்வேமம் ஸ்வஜனம் க்ருஷ்ண யுயுத்ஸும் ஸமுபஸ்திதம் |
ஸீதந்தி மம க்ராத்ராணி முக்ஞ்ச பரிஸுஷ்யதி |
வேபதுஸ்ச ஸரீரே மே ரோம ஹர்ஷஸ்ச ஜாயதே ||

29

காண்டவம் கையினின்று நழுவுகிறது. மேல்தோல் எரிகிறது. என் மனம் சுழல்கிறது; என்னால் நிற்கவும் முடியவில்லை;

காண்டவம் ஸ்ரமஸதே ஹஸ்தாத் த்வக்ஸைவ பரிதஹ்யதே |
ந ச ஸக்னோமி அவஸ்தாதும் ப்ரமதீவ ச மே மன: |

30

ஹே கேசவ, விபரீதமான, தீயகுறிகள் காண்கிறேன். உறவினரைப் போரில் கொல்வதால் நலமொன்றும் காணிலேன்.

நிமித்தானி ச பஸ்யாமி விபரீதானி கேஸவ

ந ச ஸ்ரயோ அனுபஸ்யாமி ஹத்வா ஸ்வஜனம் ஆஹவே

31

கிருஷ்ணா, வெற்றி வேண்டேன்; அரசும் வேண்டேன் (அதனால் வரும்) சுகங்களும் வேண்டேன், கோவிந்தா, நமக்கு அரசு, போகம் வாழ்வு இவற்றால் ஆவதென்ன?

ந காங்க்ஷே விஜயம் க்ருஷ்ண ந ச ராஜ்யம் ஸுகூானி ச |

கிம் நோ ராஜ்யேன தோவிந்த கிம் போகைர் ஜீவிதேன வா |

32

நாம் எவர்களுக்காக அரசும், போகமும், சுகமும் விரும்புகிறோமோ, அவர்கள் □ ஆசாரியர், மூதாதையர், தாதையர், தனயர், பேரன்மார், மாமன்மார், அம்மான்மார், மைத்துனர், உறவினர் எல்லாரும்—உயிரையும் தனத்தையும் உதறித்தள்ளி, இப்போர் முனையில் நிற்கிறார்கள்.

யேஷாமர்தே காங்ஷிதம் நோ ராஜ்யம் போகா ஸுகூானி ச |

இமே அவஸ்திதா யுத்தே ப்ராணாம் ஸ்த்யக்த்வா தனானி ச |

33

ஆசார்ய: பிதர: புத்ரா ததைவ ச பிதாமஹா : |

மாதுலா: ஸ்வஸூரா: பௌத்ரா: ஸ்யாலா: ஸம்பந்தின ஸ்ததூா |

34

மதுகுதனா! என்னைக் கொன்றாலும் சரி, மூவுலகின் அரசாட்சி வருவதானாலும் கூட, இவர்களை நான் கொல்ல விரும்பமாட்டேன்; இம் மண்ணரசின் பொருட்டோ கொல்வேன்?

ஏதான் ந ஹந்தும் இச்சூமி க்ந்தோ அபி மதுஸூதன |

அபி த்ரையோக்ய ராஜ்யஸ்ய ஹேதோ: கிம் நு மஹீக்ருதே |

35

ஹே ஜனார்த்தனா, இந்த திருதிராஷ்டிர வர்க்கத்தைக் கொண்டு, நமக்கு என்ன மகிழ்வாகும்? இந்தப் பழி பாதகரைக் (*ஆத தாயிகள்) கொண்டு நாம் பாபமே சுமப்போம்.

[*வீட்டில் தீ வைப்பவன், விஷம் வைப்பவன், ஆயுதத்தால் கொல்ல வந்தவன், பொருளைக் கவர்ந்தவன், நிலத்தைப் பறித்தவன், பிறர் மனைவியை அபகரித்தவன் ஆததாயி, பழிபாதகன் ஆவான்.]

நிஹத்ய தூர்தராஷ்ட்ரான் ந: கா ப்ரீதி: ஸ்யாத் ஜனார்தன ? |

பாபமேவ ஆஸரயேத் அஸ்மாந் ஹத்வைதான் *ஆததாயின: |

36

அதனால், மாதவா, சொந்தக்காரரான திருதிரா ஷ்டிரக் கும்பலை நாம் கொல்வது தகாது. ஏனெனில், சுற்றத்தைக் கொன்றால் எப்படிச் சுகம் எய்தும்?

தஸ்மாத் நார்ஹாவயம் ஹந்தும் தூர்தராஷ்ட்ரான் ஸவபுந்த வான் |

ஸ்வஜனம் ஹி கதம் ஹத்வா ஸுகூின: ஸ்யாம மாதவ ? |

37

லோபத்தால் அழிந்த இக்கெடுமதியாளர் குல நாசம் செய்வதால் வரும் தீங்கையும், மித்ரத்ரோகத்தால் வரும் பாதகத்தையும் காணவில்லை; எனினும், ஜனார்த்தனா, குலநாசஞ் செய்வதாலான தீங்கை உணர்ந்த நாம், இப்பாவத்தினின்று விலக ஏன் அறிகிலோம்?

கீதாயோகம்

யத்யப் யேதே நபஸ்யந்தி லோபோ பஹத சேதஸ: |
குலக்ஷய க்ருதம் தோஷம் மித்ர த்ரோஹே ச பாதகம் | 38
கதம் ந ஞேய மஸ்மாபி: பாபாத் அஸ்மாத் நிவர்த்திதும் |
குலக்ஷய க்ருதம் தோஷம் ப்ரபஸ்யத்பிர் ஜனார்தன | 39

அச்சுதா, குல நாசத்தால் பழமையான குல தருமங்கள் கெடுக்கின்றன; தருமம் கெட்டால் குலம் முழுவதையும் அதர்மம் பீடிக்கிறது.

குலக்ஷயே ப்ரணஸ்யந்தி குலதர்மா: ஸநாதன: |
தர்மே நஷ்டே குலம் க்ருத்ஸ்னம் அதர்மோ அபிபுவத்யுத: || 40

கிருஷ்ணா, அதர்மம் மிகுந்தால், குலப்பெண்கள் கெடுகிறார்கள்; வார்ஷ்ணேயா, பெண்கள் கெட்டால் சாதிக்குழப்பம் உண்டாகிறது.

அதர்மா பிபுவாத் க்ருஷ்ண பரதுஷ்யந்தி குலஷ்த்ரிய: |
ஸ்தர்ஷு துஷ்டாஸு வார்ஷ்ணேய ஜாயதே வர்ண ஸங்கர: || 41

சாதிக்கலப்பான குலத்திற்கும் குலகேடருக்கும் நரகமே கதி; இவர் பிதுர்க்கள் பிண்ட நீர்க் கடனின்றி (திவச—தர்ப்பணமின்றி) வீழ்ச்சியடைகிறார்கள்.

ஸங்கரோ நரகாயைவ குலக்னானாம் குலஸ்ய ச |
பதந்தி பித்ரோ ஹ்யேஷாம் லுப்த பிண்டோதக க்ரியா: || 42

இக்குலகேடரின் சாதிக்கலப்புத் தீமையால், சாகுவதமான குல தர்மமும், ஜாதி தர்மமும் அழிகின்றன.

தோஷே ரேதை: குலக்னானாம் வர்ண ஸங்கர காரிகை: |
உத்ஸாந்யந்தே ஜாதிதர்மா: குலதர்மாஸ்ச ஸாஸ்வத: || 43

ஜனார்த்தனா ! குல தர்மங்கெட்ட மனிதர்கள் எக்காலும் நரகவாசம் செய்வா ரென்பதைக் கேட்டிருக்கிறோம்.

உத்ஸன்ன குலதர்மாணாம் மனுஷ்யாணாம் ஜனார்தன |
நரகே நியதம் வாலோ புவதீத் யனுஸு ஸ்ரம || 44

அரசும் சுகமும் விழைந்து, சொந்தக்காரரைக் கொல்லப் புகுந்த நாம் (அறிந்திருந்தும்) மஹா பாபத்தைச் செய்யத் துணிந்தோமே—ஹா! ஐயோ;

அஹோ புத மஹத் பாபம் கர்தும் வ்யவஸிதா வயம் |
யத் ராஜ்ய ஸுக லோபேன ஹந்தும் ஸ்வஜனம் உத்யதா || 45

இந்தப் போரில் முற்படாமல், ஆயுதமில்லாமல் இருக்கும் என்னை, ஆயுதங்கைக்கொண்ட திருதிராஷ்டிர புத்திரர் கொன்றாலும், அது எனக்கு அதிக நலமேயாகும்.

யத மாம் அப்ரதிகாரம் அஸஸ்த்ரம் பாணய: |
தார்தராஷ்ட்ரா ரயே ஹஸ்யு: தன்மேக்ஷேமரதம் புவேத் || 46

போர்க்களத்தில், இவ்வாறு சொல்-, சோகம் பிடித்த மனத்தனான அர்ஜுனன், கணையுடன் காண்டபத்தைத் தளர விட்டு, தேரின் பின்புறம் உட்கார்ந்து போனான்.

ஏவம் உக்த்வா அர்ஜுன: ஸங்க்யே ரதோபஸ்த உபாவிஸத் |
விஸ்ருஜ்ய ஸஸரம் சாபம் லோக ஸம்விக்ன மாளஸ: || 47

இது கீதா யோகம் முதல் அத்தியாயம் அர்ஜுனன் கலக்கம்.

5. சரண் புகுந்தேள்

அதர்மப் பதர்களான கௌரவரை ஒழித்து, தர்மத்தை நிலைநாட்டவே கண்ணன் பாரதப்போர் ஆக்கினான்; வீர விஜயன் மூலமே தனது காரியத்தை நிறைவேற்ற நினைத்தான். விஜயன், எதிர்ப் பக்கம் நிற்கும் பந்து மித்திரரைக் கண்டு, பாசஇரக்கம் பற்றி, வில்லைக் கீழே போட்டு, மனங்குழம்பித் தளர்ந்து சும்மா

கீதாயோகம்

உட்கார்ந்தான். கண்ணன் பலமான சாட்டை கொடுத்து, “வில்லை எடுடா விஜயா” என்கிறான்.

ஸஞ்ஜயன் சொல்- வருகிறான்—அவ்வாறு இரக்க மேலீட்டால், கண்ணீர் பெருகி ஆகுல விழிகளுடன், சோகமுற்ற அவனைப் பார்த்து, மதுஸூதன் இந்த வார்த்தை சொன்னான்:-

**தம் ததா க்ருபயாவிஷ்டம் அஸ்ரு பூரணாகுலேக்ஷணம் |
விஷீதந்தம் இதம் வாக்யம் உவாச மதுஸூதன :||**

1

கண்ணன்

ஹே அர்ஜுனா, போர்க்களத்தில் உனக்கு இந்தக் கலக்கம் எங்கிருந்து வந்தது? இது அனாரியம், (சீர்மையற்றது) சுவர்க்கத் தடையானது. அபகீர்த்தி யளிப்பது, இழிவானது.

**குதஸ்த்வா கஸ்மலம் இதம் விஷமே ஸமுபஸ்திதம் |
அனார்யஜுஷ்டம் அஸ்வர்க்யம் அகீர்த்திகரம் அர்ஜுன!|**

2

பார்த்தா, பேடியாகாதே உனக்கிது நேர்மையன்று. பாங்கன்று; இது துச்சம், இந்த இதய துர்பலத்தை விட்டு எழுந்து நில், பரந்தபா, பகையை எரிப்பவனே!

**கலைப்யம் மாஸ்மகம: பார்த்த நைதத் த்வய யுபபத்யதே |
க்ஷூத்ரம் ஹ்ருதய தெளர்பல்யம் த்யக்த்வா, உத்திஷ்ட பரந்தப ||**

3

பாரதம் ஆக்கியது கண்ணன்; போர் அவன் கட்டளை. மஹா யோகியான அவன் சித்தத்தை, கருமவீர விஜயன் அறியவில்லை. எதிரே இருப்பது துரியோதனக் கும்பல் பஞ்சமா பாதகக் கூட்டம், அதர்மப் படை, அசுரக் காடு. பாம்புக் கொடியோன் துரியோதனன் பிறந்தது முதலே அறவோரான பாண்டவருக்கு இடும்பை செய்து வந்தான். ஐவரை அரக்கு மானிகையில் புகுத்தித் தீயிட்டுக் கொல்ல முயன்றான். பீமனுக்கு நஞ்சிட்டான். வஞ்சச் சூதாடி, அரசைக் கவர்ந்தான். பத்தினி பாஞ்சா-யைச் சபையில் துயிலுரிந்தான். மடிமேல் உட்காரச் சொன்னான்; பாண்டவரைக் காட்டுக்குத் துரத்தினான். காட்டிலும் சொல்லொணாத் துன்பமிழைத்தான். பூதத்தை ஏவி, அவர் உயிரை உறுஞ்சச் சொன்னான். கண்ணன் கருணை தருமபுத்திரரைக் காத்தது. பனிரண்டாண்டு வனவாசம் செய்து, பாண்டவர் ஓராண்டு, விராடன் அரண்மனையில் கரந்துறைந்தனர். பிறகு வாக்களித்த படி நாட்டைக் கேட்டனர். குடியிருக்க ஒரு வீட்டைக் கூடத் தரவில்லை பொறாமை பிடித்த அதர்மச் சுயோதனன்.

கண்ணன் தூது சென்றான். ப-க்கவில்லை. கம்ஸன், ஜராசந்தனாதி அரக்கரை அழித்துப் பூபாரம் தீர்த்த கண்ணன், துரியோதனக் காட்டையும் அழிக்கப் புகுந்தான். எழுந்தது போர்; தருமதேவதை புளகித்தாள். கண்ணன் ஆயுதமெடுக்க வில்லை; பார்த்த ஸாரதியா யிருந்து பாஞ்சஜன்யம் முழங்கினான். பத்து நாள் போர் நடந்தது. இன்று போர்ப்புயல் பலமா யிருக்கிறது. எதிர்சேனை சண்ட மாருதம்போல் அம்பு பொழிந்து வருகிறது. இச்சமயத்தில் வீர சிகாமணியான விஜயன், தன்னை நடத்தும் பரமாத்மனான கண்ணனை மறந்து, பாட்டன், மாமன், உறவு, சுற்றம், சாதி, குலம், வர்ணம், திவசம் தர்ப்பணம் என்று அசட்டு இரக்கத்தால் பிதற்றுதல் தகாது. “சை சை. இது பேடித்தனம், அனாரியத் தனம், துர்பலம், இந்தக் கசுமாலத்தை விட்டு எழுந்திரு, பகைவரைச் சுடும் பரந்தபா!” என்று கண்ணன் விஜயனை ஊக்குகிறான். திருடனிடமா இரக்கம்? பத்தினி புடவையைப் பலர் முன் அவிழ்த்த பாபப் பதர்களுக்கா இரக்கம்? வீட்டில் துஷ்டன் புகுந்து மனைவியைக் கற்பழிக்கும் போது, அவனும் நம்மவன் தானே என்று சும்மா இருப்பதா தருமம்? வீட்டைப் பகல் கொள்ளை யடிக்கும் பொடியரைச் சும்மா விட்டு ஓடுவதா மனிதத்தன்மை? விஜயன் வில்லைத் துறந்தால் அறம் பிழைப்பதெப்படி? அதர்மம் அழிவதெப்படி? கண்ணன் கருத்தாவ தெப்படி? பாஞ்சா- சபதம் நிறைவேறுவ தெப்படி? தரும தேவதையின் தாபம் தணிவதெப்படி? அறப்போர் புரியத் துடிக்கும் வீரர்முன், ஒரு வீர சிகாமணி, பேடித் துறவும், பாச வைராக்கியமும், பேதை யிரக்கமும் பாச மமதையும் கொண்டு தளர்ந்தது காரியத்திற் குதவாத மதி மயக்கமாகும்! “இதை ஓழித்து வில்லெடுத்து நில்லடா, வீரா” என்கிறான் கண்ணன். இன்னும் தெளிவு வரவில்லை. வீரன் மீண்டும் சோர்வுடன் முறையிடுகிறான்:-

அர்ஜுனன்

மதுசூதனா, பகை செகுப்போனே, ரணகளத்தில், பீஷ்மரையும் துரோணரையும் எப்படி அம்புகளால் எதிர்த்துப் போராடுவேன்? அவர்கள் வணங்கத் தக்கவர்களே. அவர்களாலே நான் ஆளானேன்.

கதம் பீஷ்ம மஹம் ஸங்க்யே த்ரோணஞ்ச மதுஸூதனா
இஷுபி: ப்ரதியோத்ஸ்யாமி பூஜார்ஹா வரிஸூதனா ||

4

மஹானுபாவர்களான குருமார்களைக் கொல்லாமல், இந்த வலகில் கூடித்திரிய தர்மத்தை விட்டு பிச்சையெடுத்த துண்பது கூடச் சிறந்ததாகும்; குருமார்களைக் கொன்றால் இம்மையில் நான் இரத்தந் தோய்ந்த பொருளின்பத்தையே புசித்தவனாவேன்.

குருன் அஹித்வாஹி மஹானுபாவான்
ஸ்ரேயோ போக்தும் பைக்ஷ்ய மபீஹ லோகே
ஹத்வா அர்தகாமம்ஸ்து குருன் இஹைவ
புஞ்ஜீய போகான் ருதிரப்ரதித்தான் ||

5

நாம் அவர்களை வெல்வதா, அவர்கள் நம்மை வெல்வதா எது சிறந்தது என்றும் விளங்கவில்லை. எவரைக் கொன்று உயிர்வாழ விரும்போமோ, அத்தகைய (உறவினர்) திருதராஷ்டிர மைந்தர் நம் முன் நிற்கின்றனர்.

நச ஏதத் வித்ம: கதரன்னோ காரீய: யத்வா ஜயமே யதிவா னோ ஜயேயு:
யனேவ ஹத்வா நஜிஜீவி ஷாம: தே அவஸ்திதா: ப்ரமுகே: தூர்தராஷ்ட்ரா: 6

கார்ப்பண்ய தோஷத்தால், கோழையிரக்கத்தால், என் இயல்பு கெட்டு, அறமறியாது கலங்கி உன்னைக் கேட்கிறேன். உறுதியான நன்மை எதுவோ அதை எனக்குச் சொல்லு; நான் உன் சிஷ்யன்; உன்னைச் சரண் புகுந்தேன்; எனக்கு உபதேசம் செய்.

கார்ப்பண்ய தோஷோபஹதஸ்வப: ப்ருச்சாமி த்வாம் தர்மஸம்மூட சேதா:
யத் ஸ்ரேய ஸ்யாத் நிஸ்சிதம் ப்ருஹி தன்மே ஸிஷ்ய ஸ்தே அஹம்
ஸாதி மாம் த்வம் ப்ரபன்ஸம் ||

7

ஏனெனில், (போர் வென்று) உலகில் நிகரற்ற செல்வம் நிறைந்த அரசாட்சியுடன், தேவாதிபத்யமும் பெற்றாலுங் கூட, எனது புலன்களை வறட்டும் இந்தச் சோகம் ஒழிய வழி காணேன்.

நஹி ப்ரபஸ்யாமி மமாபனுத்யாத் யத்சேகம் உச்சேதஷணம் இந்த்ரியானாம்
அவாப்ய பூமாவ ஸபத்னம்ருத்தம் ராஜ்யம் ஸுரானாம் அபிச ஆதிபத்யம்|| 8

ஸஞ்சயன் சொல்லுகிறான்:-

பகைவரை வாட்டும் அரசே (பரந்தப) ரிஷிகேசனான கோவிந்தனிடம் உறக்கத்தை வென்ற விஜயன் இவ்வாறு சொல்-, “போர் புரியேன்” என்று சும்மா இருந்துவிட்டான்.

ஏவம் உக்த்வா ஹ்ரஷீகேஸம் குடாகேஸ: பரந்தப:
ந யோத்யஸ்ய இதி கோவிந்தம் உக்த்வா தூஷ்ணீம் பபூவ ஹ ||

9

ஹே, பரதவம்ச மன்னா, இரண்டு சேனைகளுக் கிடையே சோர்ந்த அந்த விஜயனை நோக்கிப் புன்னகைத்து, ஹ்ரிஷீகேசன் இந்த வார்த்தை சொன்னான்:-

தம் உவாச ஹ்ருஷீகேஸ: ப்ரஹஸன் இவ பாரத!
ஸேனயோ ருபயோர் மத்யே விஷீதந்தம் இதம் வச: ||

10

விஜயன் சரண்புகுந்து உபதேசம் கேட்கிறான். இந்தச் சரணாகதியால் கீதோபதேசம் தொடங்கி, சரணாகதியே கதி என்று முடிகிறது.

6. அழிவற்ற ஆன்மா

அனைத்துள்ளும் அழியாதுள்ள ஆன்ம உறுதியைக் கண்ணன் விளக்குகிறான்:-
அர்ஜுனா! வருந்தத் தகாதார் பொருட்டே வருந்து கிறாய்! பண்டிதர்போலப்
(பாவபுண்யம்) பேசுகிறாய். இறந்தோர்க் காயினும் இருப்போர்க் காயினும்
அறிந்தோர் வருந்தார்.

**அஸோச்யான் அன்வஸோசஸ்த்வம் ப்ரக்ஞா வாதாம்ஸ்ச பாஷஸே |
கதாஸூன் அததாஸூம்ஸ்ச நானு ஸோசதி பண்டிதா: || 11**

உடல்கள் அழியும்; உள்ளான்மா அழியாது; அதுவே நாம். நான் ஒருக்காலும்
இல்லாம-ருந்த தில்லை; எப்போதும் உள்ளேன்; நீயும் அப்படியே; இந்த அரசரும்
மேற்படியே. இனியும் நாம் எல்லோரும் இல்லாதிருக்க மாட்டோம். என்றும்
இருப்போம்.

**நத்வே வாஹம் ஜாது நாசம் நத்வம் நேமே ஜனாதிபா: |
நசைவ நபுவிஷ்யாம: ஸர்வே வயம் அத: பரம் | 12**

ஜீவாத்மாவுக்கு இந்த உட-ல் எப்படி பிள்ளைப் பருவம், இளமை, முதுமை
வருகின்றனவோ, அப்படியே இன்னொரு வினையுடலும் வருகிறது; தீர்கள்
அதற்காகக் கலங்க மாட்டார்கள். (இளமை முதுமை, தூலதேக விகாரம் இறப்பதும்
மறுவுட-ல் பிறப்பதும் சூக்ஷ்மதேக விகாரம்; சுத்தாத்மா நிர்விகாரி; அதுவே நீ,
நான், இவர்கள்.)

**தேஹினோ ஸ்மின் யதா தேஹே கௌமாரம் யவௌளம் ஜரா |
ததா தேஹாந்தர ப்ராப்தி: தீர ஸ்தத்ர ந முஹ்யதி | 13**

[அந்தக்கரணம் — ஐம்புலன்கள் (மாத்ரா) ஓசை, பரிசம் உருவம், சுவை, மணம்
ஆகிய விஷய சம்பந்த முடையவை (மாத்ரா—ஸ்பர்ஸா)] கௌந்தேய, சூடு குளிர்
சுகம் துக்கம் ஆகிய இரு விகாரங்கள், விஷயேந்திரிய ஸ்பரிசத்தால் தோன்றி
மறைவன; நிலையற்றன. பாரத, அவற்றைப் பொறு.

**மாத்ரா ஸ்பர்ஸாஸ்து கௌந்தேய சீதோஷ்ண ஸுக து: கதா |
ஆகமா பாயினோ அநித்யா: தாம் ஸ்திதிக்ஷஸ்வ ப்ராத | 14**

ஆண் ஏறே, இன்பமும் துன்பமும் சமமெனத் தாங்கும் தீர புருஷனை
மேற்சொன்ன விஷய சம்பந் தங்கள் வருத்துவ தில்லை. அவனே, அமரத் தன்மைக்கு
அல்லது முத்திக்கு அருக னாவான். அவனே அபேத ஞானி.

**யம்ஹி நவ்யதயந்த்யேதே புருஷம் புருஷர்ஷபு |
ஸமது: க: ஸுகம் தீரம் ஸோ ம்ருதத்வாய கல்பதே | 15**

உடல், பொறிபுலன் உணர்வுகள் மன எழுச்சிகள் எல்லாம் ஜடவியல்பின்
காரியமான அஸத்துக்கள், நிலையாப் பொருள்கள், இன்மைகள்; சுத்தாத்மாவே
மெய்ப்பொருள், ஸத்து, உண்மை. இன்மையான அஸத்திற்கு இருப்பில்லை;
உண்மையான ஸத்திற்கு இன்மையில்லை; அதுவே என்றும் உள்ளபடியுள்ளது.
உண்மையறிந்த தத்துவ ஞானிகள் ஸத்து அஸத்து ஆகிய இரண்டிற்கும் உள்ள
வேறுபாட்டைக் காண்கிறார்கள். உள்ளது அல்லது அறிந்து, என்றும் உள்ளதில்
நிலைத்தால், ஆகியழியும் எதற்கும் வருந்த வேண்டியதில்லை.

**நாஸதோ வித்யதே புவோ நா புவோ வித்யதே ஸத: |
உபயோரபி த்ருஷ்டோந்த ஸ்த்வநயோ ஸ்தத்வதர்ஸிபி: | 16**

அந்த அழிவற்ற ஸத்வஸ்துவே இவ்வுல கெல்லாம் நிறைந்திருக்கிறது. அது
ஸர்வ வ்யாபி. எல்லாம் அதன் மயம். இந்த அழியாப்பொருளை யாரும் அழிக்க
முடியாது என்றறி.

**அவிநாஸிது தத்வித்தி ஏன ஸர்வம் இதம் ததம் |
விநாஸம் அவ்யயஸ்யாஸ்ய ந கஸ்சித் கர்தும் அர்ஹதி | 17**

தேகியான சுத்தான்மா என்று மிருப்பது, அழிவற்றது, எல்லையற்றது என்பர்.
அது பூண்ட தேகங்களெல்லாம் அழிவனவே; ஆதலால் அவற்றிற்காக வருந்தாதே;

பாரதா போர்செய்.

அந்தவந்த இமே தேஹாநித்யஸ்யோக்தா ஸரீரிண: |

அளாஸினோ அப்ரமேயஸ்ய தஸ்மாத் யுத்யஸ்வ புராத ||

18

இந்தச் சுத்தான்மா கொல்வதில்லை; கொல்லப்படுவது மில்லை; இது கொல்வதாக நினைப்பவர், கொல்லப் படுவதாக நினைப்பவர் இருவரும் அறியாதவர்களே.

ய ஏனம் வேத்தி ஹந்தாரம் யஸ்சைனம் மன்யதே ஹதம்|

உபௌதௌ நவிஜாந்தோ நாயம் ஹந்தி ந ஹன்யதே ||

19

இந்தச் சுத்தான்மா பிறப்பதில்லை; ஒருகாலும் இறப்ப தில்லை; புதிதாய் முளைப்பது மில்லை; இப்போ திருந்து பின்னே இல்லாமற் போவதுமில்லை; இந்த ஆத்மா பிறவியற்றது, நித்தியமானது, நிரந்தரமானது, பழமையானது. உடல் கொல்லு ண்டாலும், இதற்கு அழிவில்லை.

நஜாயதே ம்ருயதேவா கதாசித் நாயம் பூத்வா பவிதாவ நபூய:

அஜோநித்ய: ஸாஸ்வத: அயம் புராணோ நஹன்யதே ஹன்யமானே ஸரீரே

பார்த்தா, எவன் இந்த ஆத்மா நாசமற்றது, நித்தியமானது, பிறவி யற்றது, அழிவில்லாதது என்றறி கிறானோ, அந்தப் புருஷன் யாரை, எப்படிக் கொல்வான்? யாரைக் கொல் விப்பான்?

வேதா வினாஸினம் நித்யம் ய ஏவம் அவ்யயம் |

கதம் ஸபுருஷ: பார்த் கம் தாதயந்தி ஹந்திகம் ||

21

மனிதர் கிழிந்த ஆடைகளைக் களைந்து எப்படி வேறு புதியன கொள்வரோ அதுபோலவே ஜீர்ணமான சரீரங்களை விட்டு, ஜீவாத்மா வேறு புதிய சரீரங்களை அடைகிறது. சாவென்பது சட்டை மாற்றமே!

வாஸாம்ஸி ஜீர்ணானி யதா விஹாய நவானி க்ருஹ்ணாதி நரோபராணி|

ததா சரீராணி விஹாய ஜீர்ணானி அன்யானி ஸம்யாதி நவானி தேஹி||

22

இந்த ஆத்மாவை ஆயுதங்கள் கொல்லா; தீ எரிக்காது; நீர் நனைக்காது; காற்று உலர்த்தாது.

நைனம் சிந்தந்தி ஸஸ்த்ராணி நைனம் தஹதி பாவக:|

நசைனம் க்லேதயந்தி ஆ போ ந ஸோஷ்யதி மாருத: ||

23

இந்த ஆத்மா சிதைக்க முடியாதது; எரிக்க முடியாதது; நனைக்க முடியாதது; உலர்த்த முடியாதது, என்றுமுள்ளது. எங்கும் நிறைந்தது அசைவற்றது, நிலையானது, பழமையானது.

அச்சேத்யோப்யம் அதாஹ்யோப்யம் அக்லேத்யோ ஸோஷ்ய ஏவச|

நித்ய: ஸர்வகத: ஸ்தாணு: அசலோப்யம் ஸநாதன : ||

24

இது புலன்களுக்கு விளங்காதது, அவ்யக்தமானது; மனத்தால் நினைக்கொணாதது; இது விகாரமற்றது, மாறாதது எனப்படும். அதனால், இந்த ஆன்மாவை அறிந்தபின் நீ துயரப்படுவது பொருந்தாது.

அவ்யக்தோப்யம் அசிந்த்யோப்யம் அவிகர்யோப்யம் உச்யதே|

தஸ்மாத் ஏவம் விதித்வைனம் நானு ஸோசிது மர்ஹஸி ||

25

வ-ய தோளாய், இந்த ஆன்மா பிறந்து நித்தியம் இறக்கும் என்று நீ கருதினாலும் அப்போதும் நீ இதற்காக வருந்தத் தகாது.

அத சைனம் நித்யஜாதம் நித்யம் வா மன்யஸே ம்ருதம்|

ததாபி த்வம் மஹாபாஹோ நைவம் ஸோசிது அர்ஹஸி ||

26

ஏனெனில், பிறந்தவன் இறப்பதுறுதி; இறந்தவன் பிறப்ப துறுதி. ஆதலால் தடுக்க முடியாத காரியத் திற்காக நீ விசனித்தல் அழகன்று.

ஜாதஸ்ய த்ருவம் ம்ருத்யுர் த்ருவம் ஜன்ம ம்ருதஸ்யச|

தஸ்மாத் அபரிஹார்யேபீர்த்தே ந த்வம் ஸோசிதும் அர்ஹஸி ||

27

கீதாயோகம்

பாரதா, உயிர்க ளெல்லாம் பிறப்பதற்கு முன்பு உடலுடன் விளங்கவில்லை. இறந்த பின்பும் உடலுடன் விளங்கவில்லை. இடையிலேதான் அவை உடல் கொண்டு விளங்குகின்றன. (இடையிலே வந்த உடல் அழிந்தால்) அதற்காகத் துயரப்படுவானேன்?

**அவ்யக்தாதீனி பூதானி வ்யக்த மத்யானி பாரத |
அவ்யக்த நிதளாள் யேவ தத்ரகா பரிதேவனா ||**

28

ஞானதீரன் இதைத் தன்னுள் ஆச்சரியமாகக் காண்கிறான்; ஒரு புலவன் இதைப்பற்றி ஆச்சரியமாகப் பேசுகிறான்; இன்னொருவன் ஆச்சரியமாகக் கேட்கிறான். விரிவாகக் கேட்டும் இதைச் சிலர் அறிவ தில்லை. உள்ளே கண்டவர் உரைக்க முடியாத அற்புதம்!

**ஆஸ்சர்யவத் பஸ்யதி கஸ்சிதேனம் ஆஸ்சர்யவத் வததி ததைவ சான்ய:
ஆஸ்சர்ய வச்சைனம் அன்ய: ஸ்ருணோதி ஸ்ருத்வாப் வேத நசைவ கஸ்சித்**

பாரத, எல்லா வுடலுளும் உள்ள தேகியான சுத்தான்மா நித்தியமானது; வதைக்க முடியாதது. உயிர்களின் உறையுள் அதுவே; ஆதலால் நீ எல்லா வுயிர்களுக்காகவும் வருந்தத் தகாது.

**தேஹீ நித்யம் அவத்யோப்யம் தேஹே ஸர்வஸ்ய பாரத |
தஸ்மாத் ஸர்வாணி பூதானி ந த்வம் ஸோசிதும் அர்ஹஸி ||**

30

“ஒரு கனவின் அனுபவம் அதற்கு முன்னுமில்லை பின்னுமில்லை; அதுபோல் ஆத்மாவுக்கு உடல் இல்லை, பிறப் பிறப்பே இல்லை; உடல் வினையினால் இடையே வந்தது. உடல்கள் வரும் போகும்; வானத்தில் எத்தனையோ மேகச் சித்திரங்கள் வரும் கலையும்; அகண்ட வானம் உள்ளபடி யிருக்கும். அதுபோல் ஆத்மா இருந்தபடி யிருக்கிறது. பெயர் வடிவ பேத வுடல்கள் இடையே வந்து சுழன்று விழுகின்றன. நீ போரில் கொல்லப் போவது இந்த உடல்களையே. உடல் அசத்து, ஆன்மா சத்து. அசத்து மாறும் மறையும்; ஸத்வஸ்துவான ஆத்மா என்றும் இருக்கும். சாவது செத்தால் சஞ்சலம் உனக்கேன்? கலங்காதே! எழுந்து நில்; அறப்போர் புரி; உட-ன் பயன் சுதர்மமான கடமை காப்பதே!” என்று பகவான் ஆத்ம ஞானம் சொல்-த் தேற்றுகிறார். இன்னும் விஜயன் வில்லை எடுக்கவில்லை. அதனால் க்ஷத்திரிய தர்மத்தை வற்புறுத்துகிறார்.

7. போர் செய் வீரா

அர்ஜுனா நீ வீரன், க்ஷத்திரியன்; க்ஷத்திரியனுக்கு தர்ம யுத்தம் செய்வதைவிடச் சிறந்த கடமையில்லை. அது நின் சுதர்மம், இல்லறம், தன்னறம். சுதர்மத்தைக் கண்டு கூட நடுங்குவது வீரனான உனக்குத் தகாது.

**ஸ்வதர்ம அபிச அவேக்ஷ்ய ந விகம்பிதும் அர்ஹஸி |
தர்மயாத்தி யுத்தா ச்ச்ரேய: அன்யத் க்ஷத்திரியஸ்ய நவித்யதே ||**

31

பார்த்தா, இது வலுச் சண்டை யன்று; அதர்மயுத்த மன்று; இது யதேச்சையாக வந்தது. சுவர்க்கக் கதவு திறந்தது போன்றது; பாக்யவான்களான க்ஷத்திரியர் களுக்கே இப்படிப்பட்ட போர் கிடைக்கும்.

**யத்ருச்ச்யா ச உபபன்னம் ஸ்வர்க்த்வாரம் அபாவ்ருதம் |
ஸுகிள: க்ஷத்திரியா: பார்த் லபுந்தே யுத்தம் ஈத்ருசம் ||**

32

நீ இந்த அறப்போர் புரியாவிட்டால், ஸ்வதர்மத் தையும், உன் புகழையும் இழந்து பாபம் அடைவாய்.

**அதகேத் த்வம் இமம் தர்மயம் ஸங்க்ராமம் ந கரிஷ்யஸி |
தத ஸ்வதர்மம் கீர்த்திம் ச ஹித்வா பாபம் அவாப்ஸ்யஸி ||**

33

உனது அழியா அபகீர்த்தியை (வசையை) ஜனங்கள் (நீண்ட காலம்) சொல்வர். மானமுள்ள வீரனுக்கு, சாவதைவிட அபகீர்த்தி மிகக் கொடியதாகும்.

கீதாயோகம்

அகீர்த்திம சாபி பூதானி கத்யிஷ்யந்தி தே஽்வ்யயாம் |
ஸம்பூவிதஸ்ய சா கீர்திர் மரணாத் அதிரிச்யதே |

34

உன்னை வெகுமதிக்கும் மஹாரதர் முன் நீ சிறுமை யடைவாய். பயத்தினால் நீ போரை விடுத்ததாக அவர்கள் நினைப்பார்கள். நீ பந்துக்களிடம் இரக்கத்தால் போர் செய்ய மறுப்பதைக் கருதார்.

பயாத் ரணாத் உபரதம் மம்ஸ்யந்தே த்வாம் மஹாரதா: |
யேஷாம் ச த்வம் பஹுமதேர் பூத்வா யாஸ்யஸி லாக்ஷம் |

35

மேலும் உனது பகைவர், உனது திறமையைப் பழிப்பார். சொல்லத்தகாத வார்த்தை சொல்லுவார். அதைவிட அதிக துக்கமானது வேறு உண்டோ?

அவாச்ய வாதான் ச புஹூன் வதிஷ்யந்தி தவ அஹிதா |
நிந்தந்த ஸ்தவ ஸாமர்த்யம் ததோ து: கதரம் து கிம்? |

36

நீ போரில் இறந்தால், சுவர்க்க பதவி யடைவாய். போரை வென்றால் உலகை நுகர்வாய். ஆதலால் கௌந்தேய, போர்செய்ய உறுதிகொண்டு எழுந்துநில்!

ஹதோவப ப்ராப்ஸ்யஸி ஸ்வர்கம் ஜித்வா வா போக்ஷ்யஸே மஹிம் |
தஸ்மாத் உத்திஷ்ட கௌந்தேய யுத்தாய க்ருத நிஸ்சய: |

37

இப்போரில் பந்துக்களைக் கொன்றால் பாபம் வருமென்று அஞ்சுகிறாயோ? சுகம், துக்கம், லாபம், நஷ்டம், வெற்றி, தோல்வி இவற்றைச் சமமாகக் கருதி, பிறகு போருக்குத் தயாராக நில்; (இவ்வாறு சமபுத்தியுடன் போர் புரிந்தால்) நீ பாபம் அடைய மாட்டாய்.

ஸுகது:தே ஸமே க்ருத்வே லாபூலாபௌ ஜயாஜயௌ |
ததோ யுத்தாய யுஜ்யஸ்வ நைவம் பாபம் அவாப்ஸ்யஸி |

38

“வீரவிஜயா, உலகில் அதர்மத் துரியோதனன் அட்டகாசம் செய்கிறான். அவன் உங்கள் உரிமையைப் பறித்து, ஊசி குத்தக்கூட இடம் தரமாட்டே என்கிறான். நியாயம் சொல்-யும் கேளாமல், கத்தி தீட்டிப் போர் முழக்கம் செய்தான்; வந்தது அறப்போர்; நீ கூப்தரிய வீரன்; இப்படிப்பட்ட போர் புரிவதே உனக்குப் புகழாகும். புகழின் பாதை பூமெத்தை யன்று. உட்போர், மட்போர் இரண்டையும் வென்றே வீரப்புகழ் பெறுவாய். தீமையை, அநீதியை, அதர்மத்தைக் களைந்தெறிவது உன் கடமை. புல்லுருவியைப் பூண்டுடன் பிடுங்கி யெறி. வாழ்வுப்போரை அஞ்சி ஓடுவது பேடித்தனம், அறியாமை, இகழ்ச்சி, சிறுமை. பொருதி வெல்வதே வீரம். பயங்கரத்தைக் கண்டு பயப்படாதே. இன்னலைக் கண்டு புன்னகை புரி. கம-யின் அழகைப் போலவே, காளியின் ஊழிக்கோலத்தையும் கலங்காது காணவேண்டும். கால சக்தி வேண்டும்; கடமையைக் கர்ம வீரன் காப்பதே புகழ். அமர்க்களத்தில் இறந்தால் வீரவிண்ணாள்வாய். வென்றால் மண்ணுலகை ஆள்வாய். அதனால் எடுவில்!” என்று இவ்வளவு சொல்-யும் புத்தி தெளியவில்லை. அர்ஜுனன் இன்னும் கர்மபந்தம் வருமே என்று நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறான். கண்ணன் அவனுக்கு கர்மபந்தம் ஒழியும் புத்தியோகத்தை உபதேசிக்கிறான்.

8. புத்தி யோகம்

கீதை யோக வேதாந்த நூல்; அது ஜீவன் முக்தனாகி வாழும் அருட்பணி வாழ்வை வற்புறுத்துகிறது. வாழ்வு, துறவு இரண்டிற்கும் அது தொடர்பூட்டுகிறது. கீதையின் ஸாங்கியத்திற்கும், கபிலரும் பதஞ்ச-யும் வகுத்த ஸாங்கியத்திற்கும் வேற்றுமை யுண்டு. பழைய ஸாங்கியம் பிரகிருதியின் முக்குணங்கள், ஐந்து பூதங்கள், மாத்திரைகள், ஞான கர்மேந்திரியங்கள், நான்கு அந்தக் கரணங்கள் ஆகிய 24 இயற்கைத் தத்துவங்களுடன் ஆன்மா அல்லது புருஷனை 25 ஆகக் கொண்டது. உலகத்தோற்றம் ஜடமான இயற்கையின் வேலை. ஆத்மா சும்மா சாட்சியாக விலகி நிற்கிறான்; அப்படி விலகியிருப்பதே முக்தி எனக் கருதுகிறது. இந்தச் சிருட்டிக்கு இயற்கை போதும் இறைவனொருவன் வேண்டுவ தில்லை என்பது அதன் மதம்.

கீதாயோகம்

புருஷன் அநேகன் என்பது அதன் கொள்கை. அறிவு, துறவு இரண்டே அதன் வழி.

கீதையின் ஸாங்கியம், இயற்கையின் முக்குணங்கள், 24 தத்துவங்கள், செயல்புரியும் பிரகிருதி, சாட்சியான புருஷன்-இவற்றை ஒப்புக்கிறது. ஆனால் புருஷன் ஒருவன்; அவன் இன்பத்திற்கே இயற்கை செயல் புரிகிறான்; அவளுடைய ஆடலைப் புருஷனே ஏவித் தாங்கி, நுகர்ந்து சாட்சித் தலைமை வகிக்கிறான். இந்தப் பிரகிருதி, புருஷன் இரண்டிற்கும் மேலே நித்திய நிரஞ்ஜன புருஷோத்தமன் உள்ளான். பிரம்ம ஞானம், பிரம்ம கர்மம், அறிவு, அன்பு, அகத் துறவு, அருட்பணி. அடைக்கலம் இவை கீதையின் வழி. புருஷப் பிரகிருதிகளுக்கு மேலுள்ள புருஷோத்தமனுடன் யோக வுணர்விற் கலந்து, வாழ்வை அவனுக்கு வேள்வி யாக்குவதே கீதா யோகம். வேதத்தின் கர்மகாண்டம், பூர்வ மீமாம்ஸையின் வேதவாதம், சுவர்க்காதி சுகபோக பலனை விரும்பும் யாகங்கள், கிரியைகள், பலப் பற்றுடன் செய்யும் கர்மங்கள் இவை கீதையின் சம்மதமில்லை. பிரம்மானுவபத்துடன் ஜீவன் முக்தனாகப் பற்றின்றி வாழ்வை வாழ்வதே அதன்வழி. வினைத்தளை விடுத்து, அகந்தைப் பற்றின்றி, கடவுளுணர்வுடன் உயர்ந்த ஞானத்தில் வாழும் வகையை இனிக் கீதை விளக்குகிறது.

பார்த்தா, உனக்கு இந்தப் புத்தி ஸாங்கிய ஞானத்தின்படி சொல்லப்பட்டது. இதையே கர்ம யோகப்படி சொல்லுகிறேன்; கேள். இந்த ஆத்ம புத்தி கொண்டவன் கர்ம பந்தங்களைச் சிதைப்பான்.

**ஏஷா தே அபிஹிதா ஸாங்க்யே புத்திர் யோகே து இமாம் ஸ்ருணூ |
புத்த்யாயுக்தோ யயா பார்த் கர்மபந்தம் ப்ரஹாஸ்யஸி |** 39

இந்தக் கர்ம யோகத்தில், ஆரம்ப நாசமில்லை; (இதில் தொடங்கிய முயற்சி வீணில்லை) இதில் எதிரிடையான பலன் அல்லது ஏமாற்றம் வராது. இந்தத் தருமத்தில் சிறிது செய்தாலும் அது பெரும் பயத்தினின்று விடுவிக்கும்.

**நேஹா பிக்ரம நாலோஸ்தி ப்ரத்வாயோ ந வித்யதே |
ஸ்வல்ப ம்ப்யஸ்ய தர்மஸ்ய த்ராயதே மஹதோ ப்யாத் |** 40

குருநந்தனா, முயற்ச்சியில் உறுதிகொண்டவன் புத்தி ஒரு கூராயிருக்கும், உறுதியற்றவன் புத்தி பல கிளையாய் பலவிதமாயிருக்கும்.

**வ்யவஸா யாத்மிகா புத்தி: ஏகேஹ குரு நந்தனா |
பஹுஸாக்ஷா ஹ்யநந்தாஸ்ச புத்தயோ அவ்வயவஸாயினம் |** 41

பார்த்தா, உள்ளறி வற்றவர்கள் (கர்ம காண்டத்தையே போற்றும்) வேதவாதிகள், தாம் கொண்டதே கொள்கை, மற்றதெல்லாம் வீண் என்று மலர் மொழி பேசுவார்கள்.

**யாம் இமாம் புஷ்பிதம் வாசம் ப்ரவதந்தி அவிபஸ்சித: |
வேதவாத ரதா: பார்த் நான்யதஸ்தி இதி வாதின: |** 42

இவர்கள் காமாத்மாக்கள், ஆசை மிக்கவர்கள், சுவர்க்கமடைவதே சிறப்பென்பவர். இப்பிறவியில் செய்யும் கருமங்களுக்குக் கைமேல் பலனை வேண்டுவோர், சுகபோகச் செல்வங்களை அநுபவிக்க, கர்ம காண்டத்தில் சொல்லப்பெற்ற பல சடங்குகளை, விரிவாகச் செய்பவர்.

**காமாத்மன: ஸ்வர்க்பரா ஜன்கர்ம புலப்ப்ரதாம் |
க்ரியா விலேஷே பஹுலாம் போகைஸ்வர்ய கதம்ப்ரதி |** 43

இவர்களுடைய அலங்காரப் பேச்சில் சித்தத்தைப் பறிகொடுத்து, போக ஜஸ்வரியங்களில் பற்றுக் கொண்டவர்கள், நிச்சய புத்தியுடன் உள்ளே நிலைக்க மாட்டார்கள்.

**போகைஸ்வர்ய ப்ரஸக்தானாம் தயாபஹ்ருத சேதஸாம் |
வ்யவஸா யாத்மிகா புத்தி: ஸமாதெள ந வித்யதே |** 44

அர்ஜுனா, (ஸத்வம், ராஜஸம், தாமஸம் என்ற) முக்குண விஷயங்களே

கீதாயோகம்

வேதத்தில் அடங்கியவை. நீ முக்குணங்களைக் கடந்திரு. என்றும் (நலந்தீதென்னும்) தொந்தமற்றிரு; உண்மைப் பொருளில் நிலைத்திரு; ஆசையுடன் பொருள்களை அடையாமல், தனதென்று போற்றாமல் நிர்யோக கேஷமனாக இரு.

**த்ரைகுண்ய விஷயா வேதா நிஸ்த்ரைகுண்யோ புவார்ஜுனா|
நிர்த்வந்தவோ நித்ய ஸத்வஸ்தோ நிர்யோக கேஷம ஆத்மவான்|| 45**

எங்கும் வெள்ளம் பொங்கும்போது, கிணற்று நீரால் எவ்வளவு பயனோ அவ்வளவே, பிரம ஞான அந்தணனுக்கும் எல்லா வேதங்களாலும் பயனாகும்.

**யாவானந்த உதபானே ஸர்வத: ஸம்ப்லுதோதகே |
தாவான் ஸர்வேஷு வேதேஷு ப்ராஹ்மணஸ்ய விஜானத: || 46**

கண்ணன் வேதங்களைக் கண்டிக்கவில்லை. தன்னையே வேதவித்து “வேதங்களில் நான் சாமவேதம்” என்கிறான். சுவர்க்காதி சுகபோக பலன்களையே விரும்பிச் சடங்குகளைப் பெருக்கும் வேதவாதம் அவனுக்குச் சம்மதமில்லை. வேதத்தைக் கிணற்றிற்கும் அனுபவ ஞானத்தை வெள்ளத்திற்கும் உவமானி க்கிறான் கண்ணன். அதனால் வேதம் தள்ளாடபடி யன்று. வெள்ள மில்லாத வேனிற்காலத்தில், கிணறு வேண்டும். மழை வெள்ளம் பெருகினாலும், வீட்டிலே குளிப்பவருக்குக் கிணறு வேண்டும். ஞானவழிச் சென்று ஜீவன் முக்தனான சுத்தாத்மாவுக்கு வேத சாஸ்திரம் வேண்டுவதில்லை. அதுவே வேதப்பொருள். வேதத்தின் ஞான காண்டத்தை மறந்து, கர்ம காண்டம் பல ஸ்ருதியைப் பிடித்துக் கொண்டு, தமக்கே சுகபோகம் தேடுகிறவர்களைக் கண்ணன் கண்டிக்கிறான். பலனை விரும்பிச் செய்யும் எதுவும் அவனுக்குச் சம்மதமில்லை.

நீ என்றும் செயலுக்கே அதிகாரி; பலத்திற்கன்று; செயற் பயன் கருதேல்; செயலற்றுச் சும்மா இருப்பதையும் விரும்பாதே;

**கர்மண்யேவ அதிகாரஸ்தே மா ப்லேஷு கதாசனா|
மாகர்ம ப்ல ஹேதுர்பூ: மா தே ஸக்கோஸ்து அகர்மணி || 47**

செயலை எப்படிச் செய்ய வேண்டும்?

தனஞ்ஜயா, பற்றைவிட்டு, வெற்றி தோல்விகளில் சமபுத்தியுடனிருந்து யோகத்தில் நிலைத்து, நற் செயல் களைச் செய்; இந்த சமத்துவமே யோகம் எனப்படும்.

**யோகஸ்த: குரு கர்மாணி ஸங்கம் த்யக்த்வா தனஞ்ஜய|
ஸித் யஸித்யோ: ஸமோ பூத்வா ஸமத்வம் யோக உச்சயதே || 48**

தனஞ்ஜயா; இத்தகைய புத்தி யோகத்தை விடப் பலனை விரும்பிய கர்மம் துச்சமானது. ஸம புத்தியைச் சரண் புகு; பலனை விரும்பியே காரியம் செய்பவர் புல்-யர்.

**தூரேண ஹி அவரம் கர்ம புத்தி யோகாத் தனஞ்ஜய|
புத்தௌ ஸரணம் அன்விச்ச க்ருபணா ப்லஹேதவ: || 49**

இறைவனுடன் இணைந்த ஸம புத்தி யுள்ளவன் இந்த உலகிலேயே நல்வினை தீவினை இரண்டின் பற்றையும் விட்டு விடுகிறான். ஆதலால் ஸமபுத்தி யோகத்தைப் பயின்று பலப்பற்றின்றி, திறமையுடன் செயல் புரிதலே புத்தி யோகமாகும்.

**புத்தி யுக்தோ ஜஹாதீஹ உபே ஸுக்ருத துஷ்க்ருதே|
தஸ்மாத் யோகாய யுஜ்யஸ்வ யோக: கர்ம ஸுகௌஸலம்|| 50**

ஸமபுத்தியுள்ள அறிஞர், கர்மத்தால் விளையும் பலனில் பற்றைவிட்டு, பிறவித்தளை நீங்கி, குற்றமற்ற சுத்தநிலை பெறுவர்.

**கர்மஜம் புத்தி யுக்தாஹி ப்லம் த்யக்த்வா மனீஷிண:|
ஜன்ம ப்நத விநிர்முக்தா: பதம் கச்சந்தி அனாமயம் || 51**

உனது புத்தி, மோகக் கலக்கத்தை விட்டபோதே, கேட்கத்தக்கது கேட்டது

கீதாயோகம்

ஆகிய இரண்டிலும் பற்றற்ற வைராக்ய புருஷனாவாய் (கல்வி கேள்விகளைக் கடந்த ஞான வைராக்கியனாவாய்.)

**யதா தே மோஹகலிலம் புத்திர் வ்யதிதரிஷ்யதி |
ததா கந்தாஸி நிர்வேதம் ஸ்ரோதவ்யஸ்ய ஸ்ருதஸ்யச ||** 52

கற்பதினும் கேள்; கேட்பதினும் சிந்தி; தெளிந்தபடி நட; உள்ளேகிட; அறிவு மலரும்.

பலநூல்களால் கலங்காமல், உன்புத்தி சுத்தான்ம சமாதியில் ச-யாது ஊன்றி நிற்கும்போதே, நீ யோகத்தை அடைவாய்.

**ஸ்ருதி விப்ரதிபன்னாதே யதா ஸ்தூதாஸ்யஸி நிஸ்சலா |
ஸமாதா அசலா புத்தி ததா யோகம் அவப்ஸ்யஸி ||** 53

9. நிலைத்த ஞானி

“அர்ஜுனா, அறிவில் நிலைத்து, இருவிகாரமின்றிச் செயல்புரி” என்கிறான், கண்ணன். ஸமாதியில் அறிவு படைத்தவனுடைய தன்மைகளை அறிய விரும்பி அர்ஜுனன் கூறுகிறான்.

கேசவா, சமாதி யடைந்து அறிவு நிலைத்தவன் இலட்சணம் என்ன? ஸ்திர புத்திமான் எப்படிப் பேசுவான், எப்படி அமர்வான்? எப்படி நடப்பான்?

**ஸ்தித ப்ரக்ஞஸ்ய கா பூஷா ஸமாதிஸ்தஸ்ய கேஸவ |
ஸ்திததீ: கிம் ப்ரபூஷேத கிமாஸீத வ்ரஜேத கிம்? ||** 54

அர்ஜுனன் ஸமாதி ஞானியின் வெளியடையாளங்களைக் கேட்கிறான். ஸ்ரீ பகவான் ஞானியின் உள் பக்குவத்தையே அதிகமாகச் சொல்லுகிறார்.

பார்த்தா, மனதிலெழும் எல்லாக் காமங்களையும், ஆசைகளையும் துறந்தபொழுதே ஒருவன், ஆத்மாவால் ஆத்ம சந்துஷ்டி யடைந்து, நிலைத்த ஞானி (ஸ்தித ப்ரக்ஞன்) ஆகிறான்.

**ப்ரஜஹாதி யதா காமான் ஸர்வான் பார்த மனோகதான் |
ஆத்மன்யேவ ஆத்மனாதுஷ்ட: ஸ்தித ப்ரக்ஞ ஸ்ததோச்யதே ||** 55

துன்பங்கள் வந்தால் தொல்லைப் படமாட்டான்; இன்பங்கள் வந்தாலும் பற்றுதலடையான். ஆசை, அச்சம், சினம் தவிர்த்தவன் — அப்படிப் பட்ட முனிவனே நிலைத்த அறிவாளி எனப்படுகிறான்.

**து: கேஷு அனுத்விக்ன மனா: ஸுகேஷு விக்ரஸ்ப்ருஹ: |
வீத ராக ப்யோ க்ரோத: ஸ்திததீர் முனி ருச்யதே ||** 56

எவரிடமும் பாசநேச மற்றவன், சுபா சுபம் (நலந் தீது) எதெது வந்தாலும் மகிழான்; வெறுக்கான்—அப்படிப் பட்டவன் புத்தி நிலையானதாகும்.

**ய: ஸர்வத்ரா னபிஸ்நேஹ: தத்தத் ப்ராப்ய ஸுபாஸுபம் |
ந அபிநந்ததி ந த்வேஷ்டி தஸ்ய ப்ரகஞா ப்ரதிஷ்டிதா ||** 57

அங்கங்களை உள்ளே இழுத்துக் கொள்ளும் ஆமைபோல, ஐம்பொறிகளை, இந்திரிய விஷயங் களி-ருந்து முற்றிலும் இழுத்தடக்கும் மனிதனுடைய அறிவு நிலைத்ததாகும்.

**யதா ஸம்ஹரதே சா யம் கூர்மோபங்கா நீவ ஸர்வஸ: |
இந்திரியா ணீந்திரியார்தேப்ய: தஸ்ய ப்ரகஞா ப்ரதிஷ்டிதா ||** 58

இந்திரியங்களுக்கு உணவு ஆசை யூட்டும் விஷயங்கள். அவ்வுணவை இந்திரியங்களுக்குத் தராத நிராகாரி, விஷய நிவர்த்தி பெறுகிறான். இவனுக்கு விஷய சுகங்கள் ரஸிப்பதில்லை. அப்படி உள்ளே சபலம் இருந்தாலும், அதுவும் பரமாத்ம

கீதாயோகம்

ஸாக்ஷாத் காரம் பெற்றதும் நிவர்த்தியாய்விடும்.

விஷயா விநிவர்த்ததே நிராஹாரஸ்ய தேஹின:!
ரஸ வர்ஜம் ரஸோப்யஸ்ய பரம் த்ருஷ்ட்வா நிவர்த்ததே || 59

எவ்வளவு மனோ வைராக்கியம் இருந்தாலும், விஷயரஸம் உள்ளே கீழியல்பில் மறைந்து குப்பென்று கிளம்பும்.

குந்தி மகனே, அயராது முயலும் அறிவாளியின் மனத்தைக்கூட வெறிகொள்ளும் பொறிகள் வ-யக் கவருகின்றன.

யததோஹ்யபி கௌந்தேய புருஷஸ்ய விபஸ்சித:!
இந்த்ரியாணி ப்ரமாதீனி ஹரந்தி ப்ரஸபம் மன: || 60

அந்தப் பொறிக ளனைத்தையும் அறவே யடக்கி யோகத்தில் ஊன்றி, என்னையே பற்றி நிலைத்து, புலன்களைத் தன் வசப் படுத்தினவன் அறிவு நிலையானது.

தானி ஸர்வாணி ஸம்யம்ய யுக்க ஆஸீத மத்பர:!
வஸே ஹி யஸ்யேந்த்ரியாணி தஸ்ய ப்ரக்ஞா ப்ரதிஷ்டிதா || 61

இந்த இந்திரியங்கள் எப்படி விஷயங்களைப் பற்றுகின்றன, சேட்டிருக்கின்றன, அவற்றால் என்ன தீமைகள் வருகின்றன என்று அடுக்கடுக்காகச் சொல்லுகிறான் கண்ணன்.

விஷயாதிகளைச் சிந்திப்பதால், மனிதனுக்கு அவற்றிடம் பற்றுதல் உண்டாகிறது. பற்றுதலால் காமம் பிறக்கிறது. அது நிறைவேறா விட்டால், ஆசையால் குரோதம் உண்டாகிறது.

த்யாயதோ விஷயான் பும்ஸ: ஸங்க் ஸ்தேஷு உபஜாயதே!
ஸங்காத் ஸம்ஜாயதே காம: காமாத் க்ரோதோபி ஜாயதே || 62

குரோதத்தால் பலமான மோகம் உண்டாகிறது. மோகத்தால் நினைப் பழிகிறது; நினைப் பழிவால் புத்தி கெடுகிறது, புத்தி நாசத்தால் மனிதன் அழிவெய்து கிறான்.

க்ரோதாத் புவதி ஸம்மோஹ: ஸம்மோஹாத் ஸம்ருதி விப்ரம:!
ஸம்ருதி ப்ரமஸாத் புத்தி நாலோ புத்தி நாலாத் ப்ரணஸ்யதி || 63

இதனால் யோகி மதிமயங்கி, உள்ளங்கலங்கி சுத்தாத்ம சேதனத்தை மறந்து, ஸாதனத்தி-ருந்து வீழ்ச்சியடைகிறான். இனிப் புலன்களை அடக்கி யாளுவதன் நன்மைகளைக் காண்போம்.

(ஆனால் மேற் சொன்னதற்கு மாறாக) விருப்பு வெறுப்பில்லாமல், புலனை அடக்கித் தன் வசப்பட்ட அறிவாளி, உலகப் பொருள்களில் உலாவிக்கொண்டும் மனத் தெளிவடைகிறான்.

ராகத்வேஷு வியுத்ததைஸ்து விஷயான் இந்த்ரியைஸ்சரன்!
ஆத்ம வஸ்யைர் விதேயாத்மா ப்ரசாதம் அதிகச்சதி || 64

மனத் தெளிவால் சித்தம் ஒளி பெறுகிறது; புத்தி அதிவிரைவில் உறுதியாக நிலைக்கிறது; அப்படி நிலைத்தவனை எந்தத் துயர்களும் தீங்கு செய்யா தொழியும்.

ப்ரஸாதே ஸர்வ து: க்ளானம் ஹானி ரஸ்ய உபஜாயதே!
ப்ரஸன்ன சேதஸோஹ்யாஸு புத்தி பர்யவதிஷ்டதே || 65

யோகமற்றவனுக்கு நிலைத்த புத்தி யிராது. யோக யுக்தனாகாதவனுக்கு ஆத்ம பாவனை, தியானம் இல்லை. ஆத்மபாவனை யில்லாதவனுக்குச் சாந்தமும் இல்லை; சாந்தமில்லாதவனுக்குச் சுகமேது?

நாஸ்தி புத்தி ரயுக்தஸ்ய நாலா யுக்தஸ்ய பாவனா!
நசா பாவ யத: ஸாந்தி: அஸாந்தஸ்ய குதம் ஸுகம் || 66

கட-ல் படகைக் காற்றடித்துச் செல்லுகிறது; அது போல் சுற்றும் புலன்களில் மனம் பற்றியிருப்பவன் புத்தியை, அந்தப் பற்றே அபகரித்துச் செல்லுகிறது.

இந்திரியானாம் ஹி சரதாம் யன் மனோ அனுவிதீயதே |
ததஸ்ய ஹரதி ப்ரக்ஞாம் வாயுர் நாவாம் இவாம் புஸி |

67

அதனால் வ-ய தோளாய், எவன் இந்திரிய விஷயங்களில் செல்லாமல் புலன்களை அறவே அடக்கி வசப்படுத்துகிறானோ அவன் புத்தியே நிலைத்ததாகும்.

தஸ்மாத் யஸ்ய மஹாபுரோ நிக்ருஹீதானி ஸர்வஸு:
இந்திரியாணி இந்திரியார்தேப்ய தஸ்ய ப்ரக்ஞா ப்ரதிஷ்டிதா ||

68

இவ்வாறு புலன்களை வெளிவிட்டு மனங்கெட்டு, மதிமயங்கி, அமைதி கெட்டலையாமல், அவற்றை அடக்கி வென்று உட்சமதையும் சாந்தமும் அடைந்தவனே சுத்தாத்மாவில் நிலையாக ஊன்றி வாழ்வான். அவன் புறவுலகின் மயக்கத்திற் சிக்காமல் விழித்திருப்பான். அப்படிப் பட்டவனுடைய தன்மையை அறிவோம்.

மடமையில் மயங்கி உறங்கும் நிசியில் மனமடங்கிய யோகி உள் விழித்திருக்கிறான்.

விஷயத்தில் உயிர்கள் விழிப்பா யிருக்கும்போது, தத்துவ முனிவனுக்கு நிசியாகும். நள்ளிரவில் உயிர்கள் உறங்குவதுபோல ஞானிவிஷய வுலகுடன் கலக்காமல் தியானத்துயில் கொள்கிறான்.

யா நிஸா ஸர்வபூதானாம் தஸ்யாம் ஜாகர்தி ஸம்யமீ
யஸ்யாம் ஜாகர்தி பூதானி ஸா பஸ்யதோ முனே: |

69

உலக விஷயங்களெல்லாம் வந்து மோதினாலும், அந்த ஞானியை விகாரப்படுத்த முடியாது.

நிறைகடல் உறுதியாய் நிலைபெற்றுள்ளது; ஆறுகள் பாய்ந்தும் மாறாதுள்ளது. அதுபோலவே ஆசைகள் எல்லாம் ஒருங்கே வந்து பாய்ந்தாலும், உண்மை ஞானி பரம சாந்தனாகவே யிருப்பான். காமப் பொருள்களில் ஆசை கொண்டவனுக்கு (காமகாமிக்கு) அப்படிப்பட்ட சாந்தம் வராது.

அபூர்யமானம் அசல ப்ரதிஷ்டம் ஸமுத்ரமாப: ப்ரவிஸந்தி யத்வத் |
தத்வத் காமாயாம் ப்ரவிஸந்தி ஸர்வே ஸஸாந்தி மாப்னோதி ந காமகாம் || 70

கடல் ஆற்றுநீர், ஊற்றுநீர், வேற்றுநீர் எல்லாம் கலக்கின்றன; அதனால் அது கரைமீறிப் பொங்கி வழிவதில்லை; சூரிய உஷ்ணத்தால் அதன் நீர் ஏராளமாக ஆவியாகி மேலே செல்கிறது. அதனாலும் அது குறைவதில்லை. அதேபோல, ஞானி நிறை குறையில்லாது, எது வந்தாலும் மாறாது, சமநிலையில் பரம சாந்தனாயிருக்கிறான். இச் சாந்த நிலை வருவ தெப்படி?

எந்த மனிதன் எல்லாக் காமங்களையும் தவிர்த்து, (எனது யான் என்னும்) மமதையின்றி, அகங்காரமின்றி, நைப்பாசையின்றி உலகில் உலாவுகிறானோ, அவன் பரமசாந்தம் அடைகிறான்.

விஹாய காமான் ய: ஸர்வான் புமான் சரதி நிஸ்ப்ருஹ: |
நிர்மமோ நிர ஹங்கார: ஸ ஸாந்திம் அதிக்ஸ்சுதி |

71

இதுவே தன்னுள் தானாயிருக்கும் சுத்தநிலை, பிரம்ம நிலை. அதை யடைந்ததன் பயனென்ன?

பார்த்தா, இவ்வாறு பிரம்ம நிலை யடைந்தவன் எதிலும் மயங்கமாட்டான்; இறுதி காலத்திலும் அந்த நிலையே நிலைத்து, பிரம்ம நிர்வாணம், பிரம்மானந்த சித்தி எய்துவான்.

ஏஷா ப்ராஹ்மீ ஸ்திதி: பார்த நைனாம் ப்ராப்ய விமுஹ்யதி |
ஸ்தித்வா அஸ்யாம் அந்தகாலே ஸபி ப்ரஹ்ம நிர்வாண ம்ருக்ஸ்சுதி |

72

இது பூர்வீக பகவத் கீதை இரண்டாம் அத்தியாயம்
ஸாங்கிய யோகம்.

10. செய் கர்மம் !

கண்ணன் இரண்டு மொழிகிறான். “போர்செய், வெல் உலகை நன்றாக அனுபவி” என்கிறான். அதே மூச்சில் “அடக்கு புலன்களை; அமர் உன்னுள்; அமைதியே நல்லது” என்கிறான். பிறகு “தன்னுள் நிலைத்த ஞானியை விஷயாதி களெல்லாம் வந்து மோதினாலும் ஒன்றும் செய்யா” என்கிறான். விஜயன் மனம் குழம்புகிறது. ஆமை போல் புலனடக்கி அறிவில் நிலைப்பதா? அல்லது வில்லை எடுத்து வீரப் போர் செய்து அழியும் உடல்களை அழிப்பதா? “வினையா அறிவா, போரா, புத்தி யோகமா” எது என்பதை உணர முடியாமல், அர்ஜுனன் வினவுகிறான்.

ஜனார்த்தனா, கர்மங்களை விட ஞானமே சிறந்தது என்றால், என்னை யேன் கோரமான போர் வினையில் புகுத்துகிறாய் கேசவா?

**ஜ்யாயஸீ சேத் கர்மணஸ்தே மதா புத்திர் ஜனார்தனா |
தத் கிம் கர்மணி ஜோரே மாம் நியோஜயஸி கேஸவ || 1**

கலப்புப் பேச்சால் என் புத்தியைக் குழப்புகிறாய். நான் நன்மை பெறத்தக்க ஒன்றை, ஒரு வழியை உறுதியாகச் சொல்லு.

**வ்யாமிஸ்ரேணவ வாக்க்யேன புத்திம் மோஹயஸீவ மே |
ததேகம் வத நிஸ்சித்ய ஏன ஸ்ரேயோ ஸஹமாப்னுயாம் || 2**

பகவான் வினைவேள்வியை (கர்ம யக்ருத்தை) விரித்துரைக்கிறார்:-
தீதற்றவனே, முன்னே இவ்வுலகில் என்னால் இருவகை நிஷ்டைகள் இயம்பப் பெற்றன. ஞானத்தால் சாங்கியர், நிஷ்காமய கர்ம யோகத்தால் யோகிகள் (நிஷ்டை நிகழும்).

**லோகே அஸ்மின் த்விவிதா நிஷ்டு புரா ப்ரோக்தா மயானது |
ஞான யோகேன ஸாங்க்யானாம் கர்ம யோகேன யோகினாம் || 3**

நிஷ்டை என்றால், அமைதியளிக்கும் உறுதி நிலை. அதற்கு இரண்டு யோக வழியுண்டு. (1) தன்னுள் ஊன்றிய ஸாங்கிய நிஷ்டை, ஸாங்கியம், ஞானம், ஸந்யாசம் என்பன ஒரு பொருட் சொற்கள். (2) ஈசுவரார்ப்ப பணமாக, பலனைக் கருதாது செய்யும் கர்ம நிஷ்டை. கர்மம், நிஷ்காமிய கர்மம், கர்தவ்ய கர்மம், ததர்த்த கர்மம், மதர்த்த கர்மம், மத்கர்மம், கர்ம யோகம், ஸமத்வ யோகம், புத்தி யோகம், வினைசெயல் என்பன; அருட்பணி என்பதில் அடங்கும். ஞான நிஷ்டை, கர்ம நிஷ்டை இரண்டில் இங்கே பகவான் கர்ம நிஷ்டையை விளக்குகிறார். அதுவே வீரனைச் செயலுக்குத் தூண்டும்.

கர்மங்களைத் தொடங்காமலே நழுவுவதால் மட்டும் மனிதன் அமைதி சேர்வதில்லை; துறவினால் மட்டுமே சுத்தானம் சித்தி பெறுவதில்லை.

**ந கர்மணாம் அனாரம்பாத் நைஷ்கர்ம்யம் புருஷோ ஸ்ஸுதுதே |
ந ச ஸன்யஸநா தேவ ஸித்திம் ஸமதி கச்சதி || 4**

நைஷ்கர்ம்யம் என்றால் சங்கற்ப விகற்பமற்று, செயலற்று, தானேதானாக அனன்ய பாவனையில் சும்மா இருக்கும் சுகநிலை; அந்தநிலை செயலை விட்டு விடுவதானால் மட்டும் வராது. ஏன்? செயலே ஜீவனம்.

யாரும் எப்பொழுதும், ஒரு கணமேனும், செய--லாமல் இருக்கவில்லை. ஏனெனில், இயற்கைக் குணத்திற் சிக்கி எல்லாரும் செயல் புரிகிறார்கள்.

**நஹி கஸ்சித் க்ஷணமபி ஜாது திஷ்டுதி அகர்மக்ருத் |
கார்யதே ஹி அவஸ: கர்ம ஸர்வ: ப்ரக்ருதிஜைர் குணை: || 5**

சும்மா இருத்தல் அரிது; உடல் சும்மா யிருந்தால் மனம் வேலை செய்து கொண்டிருக்கும்.

கர்மேந்திரியங்களைக் கட்டுப்படுத்தி, மனத்தில் இந்திரிய விஷயங்களைச் சிந்திக்கும் மூடன் பொய் யொழுக்கங் கொண்டவனாவான்.

கீதாயோகம்

கர்மேந்திரியாணி ஸம்யம்ய ய ஆஸதே மனஸா ஸ்மரான்!
இந்திரியார்த்தான் விமூடாத்மா மித்யாசாரா: ஸ உச்யதே |

6

கைகால் மடக்கிக்கண் மூடிக் கோவணத்தை இறுக்கிக் கட்டிக் கொண்டு, வாய் பேசாமல் கட்டை போல் இருக்கலாம். மனம் உலக சுக போகங்களில் சபலம் பற்றி அலைந்து கொண்டே யிருக்கும். அவ்வாறு மனமடங்காத வெளிவேடம் போ-த் தனமாகும். மனவெற்றியே மாண்பு.

அர்ஜுனா, மனத்தால் பொறி புலன்களை அடக்கி பற்றறு, கர்மேந்திரியங்களால் (செயலுறுப்புக் களால்) அருட்பணி (கர்மயோகம்) செய்பவன் எவனோ அவனே சிறந்தவனாவான்

யஸ்து இந்திரியாணி மனஸா நியம்ய ஆரப்தே அர்ஜுன!
கர்மேந்திரியை: கர்மயோகம் அஸக்த: ஸ விஸிஷ்யதே ||

7

மனமடங்கிய மாண் வினை செய்தலே உய்தலாம், சும்மா இருப்பதைவிடச் சுறுசுறுப்பாயிருப்பதே மேல். உனக் கேற்பட்ட கருமத்தைச் செய்; சும்மா இருப்பதை விடச் செயலே உயர்வாகும். செய-ல்லா விட்டால் உடல் வாழ்வுகூட நடவாது.

நியதம் குரு கர்ம த்வம் கர்ம ஜ்யயோ ஹி அகர்மண:
ஸாரியாத்ராபி ச தே நப்ரஸித்தயேத் அகர்மண: |

8

உலகமே கர்மாலயம்; ஒவ்வொரு உயிரையும் செய்வேலை என்று இயற்கை உந்துகிறது. உண்டுறங்கி ஓடியாடும் பொது வினைகளைத் தவிர ஒவ்வொரு வருக்கும் சிறப்பான வினையுண்டு. அதுவே சுதர்மம், தன்வினை, அருட்பணி. பலப்பற்றில்லாது அதை ஆண்டவனுக்கு வேள்வியாகச் செய்வதே செய்யாமற் செய்யும் நிஷ்கர்ம சித்தியாகும். இனி வேள்வியைப் பற்றிக் காண்போம்.

11. செய் கர்மம் !

“வினையை வேள்வியாகச் செய்” என்பது கீதையின் கட்டளை. வேள்வி என்றால் யக்கும். “யஜ்” என்னும் தாதுவிற் பிறந்தது யக்கும், வழிபாடு, அருட்பணி, தன்னை இறைவனுக்கே உரிமையாக்கல் என்பது அதன் பொருள். ஆட்டையும் மாட்டையும் அறுத்து வபையைப் பொரித் துண்ணும் கொலையன்று; தியாகத் தீயில் ஆசை அகந்தை அக்ஞானங்களை ஆகுதியாக வழங்குதலே உண்மையான யக்கும் ஆகும்.

சுத்தான்ம ஞானத்தில் மலர்ந்த அன்பு வாழ்வும், அருட்பணியுமே கீதை போற்றும் வேள்வியாகும். வாழ்வே புருஷோத்தம வேள்வி; உலகமே இறைவன் ஆணையால் அவன் மகிழ இயற்கை நடத்தும் பெரிய வினைவேள்விதான்; கடவுளை நோக்கிக் கனலெழுந் தோங்கும் தவசக்தியே வேள்வித்தீ. அதில் தனிச் செருக்கை வார்ப்பதே ஆகுதி. அடைக்கலமே வேள்வி முறை. இறுவிகார மனக்கட்டவிழ்ந்து, அறிவு அருளொளியால் மலர்ந்து பேரின்ப மெய்துவதே வேள்விப் பயன். எல்லா நல்வினைகளையும் வேள்வி யுணர்வில் செய்யவே கண்ணன் தூண்டுகிறான்.

வேள்விக்காகவே வினை செய்யாமல், இந்த வுலகம் கர்ம பந்தத்தால் வருந்துகிறது. கௌந்தேயா, பற்றை விட்டு, அது என்று வேதம் குறிக்கும் பரமாத்மனுக்கே வேள்வியாக வினை செய்.

யக்ஞார்த்தாத் கர்மணோ ஸ்யத்ர லோகோ ஸயம் கர்ம பந்தன:
ததர் தம் கர்ம கௌந்தேய முக்த ஸங்க ஸமாசர |

9

தத்-அர்தம்-ததர்தம். தத் என்றால் அது, பரம்பொருள், பிரம்மம். ஆசையாணவங்களை விட்டு செய்யத் தக்கதைப் பரம்பொருளுக்கே வேள்வியாகச் செய்ய வேண்டும்.

ஆருயிர்த்தலைவன், மக்களை வேள்வியுடனே படைத்து விளம்புவான்:- இந்த வேள்வியாலே நீவீர் செழித்தோங்குவீராக! இதுவே உங்கள் விருப்பத்தைச்

கீதாயோகம்

சுரப்பதாகுக.

**ஸஹயக்ஞா: ப்ரஜா: ஸ்ருஷ்ட்வா புரோ வாச ப்ரஜாபதி:
அநேன ப்ரஸவிஷ்யத்வம் ஏஷுவோ ஸ்து இஷ்டகாமதூத் ||** 10

இந்த வேள்வியால் தேவரைப் பெருமை செய்க. அத்தேவர் உங்களைப் பெருமை செய்வார். இப்படி ஒருவரை யொருவர் பெருமை செய்து உயர்நிலை பெறுவீர்.

**தேவான் பாவயதா னேன தே தேவாபாவயந்து வ: ||
பரஸ்பரம் பாவயந்த: ஸ்ரேய பரம் அவாபஸ்யத் ||** 11

யக்ஞத்தால் பெருமை பெற்ற தேவர்கள், நீங்கள் விரும்பிய இன்பங்களை அளிப்பார்கள். அவர்கள் தந்த இன்பங்களை அவர்களுக்குத் தராமல் நுகர்பவன் திருடனாவான்.

**இஷ்டான்போதான் ஹி வோதேவா தாஸ்யந்தே யக்ஞ பாவிதா:
தைர் தூத்தான் அப்ரதூ யைய்யோ யோ புங்க்தே ஸ்தேன ஏவ ஸ: ||** 12

யக்ஞசேஷமாகும் அமுதை உண்ணும் நல்லோர், எல்லாப் பாவங்களி-ருந்தும் விடுபடுகிறார்கள். தாமே புசிக்கச் சமைக்கும் பாவிகள் பாவமே உண்பர்.

**யக்ஞ: ஸிஷ்டாலின: ஸந்தோ முச்யந்தி ஸர்வ கில்பிஷை:
புஞ்ஜதே தே து அகம்பாபா: யே பசந்தி ஆத்ம காரணாத் ||** 13

உயிர்கள் உணவினால் உண்டான உணவு (அன்னம்) மழையால் விளைகிறது. மழை யக்ஞத்தால் வருகிறது. யக்ஞம் கர்மத்திடம் உண்டாகிறது.

**அன்னாத் பவந்திபூதானி ப்ரஜன்யாத் அனன ஸம்பவ:
யக்ஞாத் பவந்தி ப்ரஜன்யோ யக்ஞ: கர்ம ஸமுத்பவ: ||** 14

கர்மம் வேதத்தி-ருந்து உற்பத்தியானதென்றறி; வேதம் அழிவற்ற பரமாத்மாவில் உற்பத்தியானது; ஆதலால் எங்கும் நிறைந்த பிரம்மம், பரமாத்மா, என்றும் யக்ஞத்தில் நிலைப்பெற்றுள்ளது.

**கர்ம ப்ரஹ்மோத்பவம் வித்தி ப்ரஹ்மாக்ஷர ஸமுத்பவம்
தஸ்மாத் ஸர்வகதம் ப்ரஹ்ம நித்யம் யக்ஞே ப்ரதிஷ்டிதம் ||** 15

பார்த்தா, இப்படிச் சுழலும் சிருஷ்டி சக்கரத்தை அனுசரிக்காதவன் (அதன்வழியே வினைவேள்வி செய்யாதவன்) இந்திரிய சுகங்களை இச்சித்து, பாப ஜீவனாகிறான்; அவன் வாழ்வு வீணாகிறது.

**ஏவம் ப்ரவர்த்திதம் சக்ரம் நானு வர்தயதீஹ ய: |
அதாய ரிந்த்ரியாராமோ மோகம் பார்த் ஸ ஜீவதி ||** 16

வேதம் கடவுளறிவு. ஒவ்வொருவருடைய ஞான ஆற்றிலும் அது ஸோஹ மிடுகிறது. இங்கே குறிக்கப் பட்ட வேதம், யக்ஞம், கர்மம், தேவர், அன்னம், அமுதம், ஹவிஸ், ப்ரம்மம், எல்லாம் சாதாரணப் புறச் சடங்குப் பொருளில் வழங்கப்படவில்லை. வினை வேள்வியில் எங்கும் நிறைந்த பிரம்மத்தையே (பரமனையே) நாட்டப்படுகிறது. அதுவே சுத்தான்ம புருஷனாக ஒவ்வொரு வருள்ளும் அழிவற்று (அக்ஷரமாக) இருப்பது; இயற்கையின் மூலம் அது பலவாக விரிகிறது. புருஷப் பிரகிருதிச் சேர்க்கையாலே உள் வினைகளெல்லாம் பிறந்தன. இயற்கையின் செயல்கள் பரமனுக்கே வேள்வி. இப் பரமனைத் தேவர்கள் மூலமும் அறியலாம். தேவர்கள் தெய்வ சக்தி வடிவுகளே. தம்மைப் போற்றும் மனிதான்மாக்களுக்கு அவர்கள் துணைபுரிகின்றனர். விருப்பங்களை நிறை வேற்றுகின்றனர். நான் எனது எனக்கு எனும் உணர்வு எதிலும் ஆகாது. உணவையும் தேவர்க்குப் படைத்தே யுண்ணவேண்டும். தன்னினும் மிக உயர்ந்த சக்திக்கு அர்ப்பணித்தே எதையும் உண்ணவேண்டும். அனைத்தையும் இயற்றுதல் இயற்கை, இன்புறல் ஆன்மா, இயக்குதல் பரமன் என்றறிந்து, உண்டு, உயிர்த்து,

கீதாயோகம்

வாழ்வனைத்தையும் ப்ரம்ம கர்மமாகப் பரமனுக்கே வேள்வியாக்குவதே கடமை. அப்போதே புருஷப் பிரகிருதி சம்பந்தத்தால் பரமனிச்சை தொடங்கிய சிருஷ்டி சக்கரம் மீண்டும் பரமனிற் சேரும். இந்த ஆன்ம முன்னேற்றமான ப்ரம்ம சக்கரத்தை, ஞான வேள்வியை அறியாமல், அகந்தையில் வாழ்வோன் வீணானே. அன்னமென்பது தூலவாழ்வு; அதைத் தெய்வ சிற்சக்திக் கனலுக்கு வழங்கி, அதிலெய்தும் பரவசானந்தமே யக்ஞ சேஷமான அமுதம். இந்திரன், ஸூரியன், ஸோமன், மித்ரன், வருணன், அர்யமான், அசுவினி, தேவர், அதிதி, உஷா, இலா, ஸரஸ்வதி, ப்ருஹஸ்பதி, ஸாரமா, அக்னி, கந்தன், விஷ்ணு, ருத்திரன் என்று வேதம் புகலும் தேவதை களெல்லாம் ஒரே பரப்ரம்மத்தின் பல சக்திகளே. இவை மனிதான் மாவைத் தூல வாழ்வினின்று சச்சிதானந்த உன்னதிக்கு உயர்த்தும் உண்மை ஞானத்திறங்கள். ஆன்ம முன்னேற் றத்தைத் தடுக்கும் இருளரக்கரை, ஒளி பெற்ற இந்திரன் வென்று வீழ்த்துவதே வேதப் போர்; அப்போருக்கு வினை வேள்வியே பலம்.

12. நானே செயல்புரிகின்றேன...

வாழ்க்கை வட்டம் பரம் பொருளிடமிருந்து தொடங்குகிறது. பரம் பொருளுக்கே மீளுகிறது; அது பிரம்ம சக்கரம்; தன்னலம் விட்டுப் பிறர்க்கென வாழ்வது; அது முன்னேறும் முதற்படி; பலப் பற்றின்றி இறைவனுக்கே வாழ்வது அடுத்தபடி. தன்னறிவுடன் தற்பரணைக் கலந்து, உள்ளும் புறமும் அவன்மயமா யிருப்பதே அதன் முடிவான ஞான நிலை. தானே தானாயிருக்கும் இந் நிலையிலேதான் நைஷ்கர்ம சித்தி எய்தும். கண்ணன் உபதேசித்து வருகிறான்:-

(கர்ம சக்கரம் மேற் சொன்னபடி சுழல்கிறது.) ஆனால், ஆன்மக் காதலும், ஆன்மக் களிப்பும், ஆன்ம நிறைவும் அடைந்த மனிதனுக்குச் செய்ய வேண்டிய காரியம் இல்லை.

**யஸ்து ஆத்மரதிரேவ ஸ்யாத் ஆத்ம த்ருப்தஸ்ச மானவ:|
ஆத்மன்யேவ ச ஸந்துஷ்ட: தஸ்ய கார்யம் ந வித்யதே ||**

17

இங்கே அவனுக்குச் செய்தாக வேண்டிய தொன்றுமே யில்லை. செய்யாதிருப்பதனாலும் யாதுமில்லை. அவன் எதற்காகவும், தனக்கென எதை அடையவும், எவ்வுயிரையும் சார்ந்திருக்கவில்லை.

**நைவ தஸ்ய க்ருதே னார்தோ நாக்ருதே னேஹ கஸ்சன்|
ந சாஸ்ய ஸர்வ பூதேஷு கஸ்சி தர்த வ்யபாஸ்ய: ||**

18

முற்றிய ஞானிக்குப் பற்றில்லை; இன்னது செய்து தான் ஆகவேண்டுமென்பதில்லை; எவரை மகிழ் விக்கவும் அவன் செய்யவேண்டியது எதுவுமே யில்லை. சும்மா இருந்தாலும் அவன் எல்லாம் செய்தவ னாவான். ஆனால் இத்தகைய பெரியார் சும்மாயிருந்து விட்டால், உலகம் சோம்பேறி மடமாகும். உலகம் அவர்களைப் பின்பற்றி, ஒன்றும் செய்யா திருப்பதே நலம் என்னும். அதற்குக் கண்ணன் இடம் தராது மேலே சொல்லுகிறான்:-

ஆதலால் (மேற்சொன்ன ஆத்ம ஞானிபோல்) பற்றற்றிருந்து, எப்போதும் செய்கடன் செய்வாய். ஏனெனில் பற்றற்ற மனிதன் கர்மம் செய்து உயர்ந்த நிலை பெறுகிறான்.

**தஸ்மாத் அஸக்த: ஸததம் கார்ய கர்ம ஸமாசர:|
அஸக்தோ ஹ்யாசரன் கர்ம பரம் ஆப்னோதி பூருஷ: ||**

19

ஜனகாதி ஞானிகள் கர்மத்தினாலேயே பரமாத்ம சித்தி பெற்றனர். ஆதலால் உலக ஒற்றுமையைக் குறித்தாவது நீ தொண்டு செய்யக் கடமைப் பட்டிருக்கிறாய்.

**கர்மணைவ ஹி ஸம்ஸித்திம் ஆஸ்தித: ஜனகாதய:|
லோக ஸங்க்ரஹ மேவாபி ஸம்பஸ்யன் கர்து மர்ஹஸி ||**

20

பல சாதி, மதம், நாடு, நிற பேதங்களால் உலகம் ஒற்றுமை இழந்து துன்பப்படுகிறது.

உலகில் அசுரமாயமும் ஆசையானவ வெறிகளும் அழி நடம் புரிகின்றன;

வறுமை மடமை அடிமைப் பிணிகள் மாந்தரை உண்கின்றன. இவற்றைத் தீர்த்து, உலகில் சுத்தசமரசயோகமும், ஆன்ம நேயமும், அருளாட்சியும், அன்பும், அறிவும், பயனுள்ள தொழில் களும், தன்னையும், நாட்டையும் காக்க வீரமும், தானும் உண்டு தன்னை அண்டின வருக்கும் உதவச் செல்வமும், சுயநலமற்ற பொதுநலமும் வளரவே பெரியோர் இருவினைப் பற்றில்லாமல், சம புத்தியுடன் தொண்டு செய்ய வேண்டும். தக்கவர்கள் சும்மா யிருந்தால், அசுர பலங்கள் உலகைக் கைப்பற்றிக் கொடுமை செய்யும். பெரியார் தாமே செய்து உலகிற்கும் வழிகாட்ட வேண்டும்.

சிறந்த பெரியோன் எதெதைச் செய்கிறானோ அதையே மற்ற ஜனங்களும் பின்பற்றுகிறார்கள். அவன் விதித்த பிரமாணத்தையே உலகமும் பின்பற்றுகிறது.

யத்யத் ஆசரதி ஸ்ரேஷ்ட: தத்தத் ஏவ இதரோ ஜன:!
ஸ யத் ப்ரமாணம் குருதே லோக ஸ்தத் அனுவர்ததே ||

21

உலகத்தில் செய்ய வேண்டிய காரியங்கள் படிப் படியாகப் பலவாம். சுயநலம் விட்ட பொது நலமெல்லாம் அகந்தையை நீக்கி ஆத்ம விசால மளிக்கும். தேசப்பணி, மனித சமுதாயப் பணிகள் பல. அனைத்திலும் உயர்ந்தது, சுத்த சித்தி பெற்றுத் திருவருள் பொ-ய, உலகிற்கு சுத்தானம் நேயத்தை உணர்த்துவதாம். அன்பான ஆன்ம நேயமின்றியே உலகில் மேல்வருணம் தோல்வருணம், சாதிமத வேறு பாடுகள், வம்பு வழக்குகள், உயிர்க்கொலை, போர் வெறிகள் எல்லாம் உண்டாகின்றன. அகப்போர் முதல் அணுப்போர் வரையில் அன்பின்மையால், ஆன்ம நேய மின்மையால் உண்டாகும். குருமார்கள் அனைவரும் அன்பு மயமாக வந்து, ஆன்ம நேயத்தை உபதே சித்தனர். அதுவே உலகொற்று மையின் அடிப்படை. அதையே “லோகஸங்க்ரகம்” என்று கண்ணன் குறித்துத் தனது உதாரணத்தையே காட்டுகிறான்.

பார்த்தா, மூன்றுலகிலும் எனக்குச் செய்து ஆக வேண்டிய தொன்றுமில்லை. நான் அடைய வேண்டியதும், அடையாததும் இல்லை. (எனினும்) கர்மம் செய்து கொண்டிருக்கிறேன்.

நமே பார்த்தஸ்தி கர்தவ்யம் த்ரிஷு லோகேஷு கிருசன:!
நானாவாப்தம் அவாப்தவ்யம் வர்த ஏவ ச கர்மணி ||

22

மூன்றுலகு, விண், மண், பாதாளம் என்பர். உடல், உயிர் மனவுலகு என்னலாம். பரமாத்மக் கண்ணனுக்கு மனிதான் மாவாகி, உடல் மனத்திற் கட்டுப் பட்டு உலகில் வாழவேண்டிய அவசியமில்லை. அவன் உடல் உயிர் மனங் கடந்த சச்சிதானந்த சொரூபன். இருந்தாலும், உயிர்களைச் சுத்தானம் நிலைக்கு ஏற்றி, உலகில் அருளை விளக்க, அவன் அருளான உடல் கொண்டு வருகிறான். அன்பர்களைப் பாத்திரமாகக் கொண்டு திருவிளையாடல் செய்கிறான். அப்படி அவன் கருமம் செய்யாவிட்டால் என்ன? அவனே சொல்லுகிறான் கேளுங்கள்:-

பார்த்தா, நான் (புருஷோத்தமன்) தந்திரமாய் ஸாவதானமாய் (புருஷப் பிரகிருதி லீலையாய்) உலகில் எப்போதும் செயல் புரியா விட்டால், எல்லா வகையிலும் மனிதர் என் வழியைப் பின்பற்றி விடுவர்.

யதி ஹ்யஹம் ந வர்தேயம் ஜாதுகர்மண் யதந்த்ரித:!
மம வர்த்மானு வர்தந்தே மனுஷ்யா: பார்த ஸர்வஸ: ||

23

நான் கர்மம் செய்யாவிட்டால், இந்த மானிடர் அழிவர். நானே குழப்பம் செய்தவனாவேன்; இந்த ஜனங்களைக் கொன்றவனாவேன்.

உத்ஸ்தேயு ரிமே லோகா ந குர்யாம் கர்ம சே தஹம்!
ஸங்ரஸ்ய ச கர்தாஸ்யாம் உபஹன்யாம் இமா: ப்ரஜா: ||

24

பாரதா, கர்ம ரகசியம் அறியாதவர் பற்றுடன் காரியம் செய்வதுபோல, அறிந்த புலவர் பற்றற்று, உலக நலமான ஒற்றுமையை உத்தேசித்துச் செயல் புரிக.

ஸக்தா: கர்மண் யவித்வாம்ஸோ யதா குர்வந்தி புரதா!
குர்யாத் வித்வான் ததூ அஸக்த: சிகீர்ஷார் லோக ஸங்க்ரஹம் ||

25

கீதாயோகம்

(யோகரகசியம் தெரியாமல்) கர்மப் பற்றுதல் உள்ள அஞ்ஞானிகளுக்கு ஞானிகள் (சும்மா இருப்பதே நல்லது என்று) மதிமயக்கம் உண்டாக்கா திருக்கவும் தாமே யோக யுக்தராகி, எல்லாக் காரியங்களையும் நன்றாகச் செய்து, அவர்களையும் அவற்றில் ஈடு படுத்தவும்.

ந புத்தி பேதம் ஜனயேத் அக்ஞானம் கர்ம ஸங்கினாம்|

ஜோஷயேத் ஸர்வ கர்மாணி வித்வான் யுக்த ஸமாசரன்|

26

மனிதனைத் தெய்வத் தன்மைக்கு உயர்த்தி, உலகில் அகண்ட சச்சிதானந்த சுத்த சுதந்திர ஸமத்வவாழ்வு நிலவச் செய்வதே உன்னதமான அருட்பணி. நாடு சமுதாயம், அறநெறி, பொதுநலம், மதம், சமயக் கொள்கைகளில் ஈடுபட்டு உழைப்பதெல்லாம் இதற்கே படிசுளாகும். பூரண யோகசித்தரான கடவுட் பெரியார், மனித வாழ்வையே ஆன்மநேய வாழ்வாக்க முற்படவேண்டும். அவர்கள் தனியின்பத்தில் மூழ்கினால், உலகம் வழிதெரியாது மடமையிற் குழம்பிப் போரிலும் துயரிலும் வழிகெட்டழியும். அல்லது அவர்களைப் போலத் தனிமையைப் பற்றும். வேண்டுதல் வேண்டாமையற்ற கண்ணே ஓய்வில்லாத தொழிலாளியாக விளங்குகிறான். அவ்வாறே சுத்த சித்தர்களும் உலக வொற்றுமைக்குப் பணிபுரிய வேண்டும். அவர்களே பற்றின்றி, வினைத் தளையுறாது செய்து, உலகிற்கு உதாரணங் காட்டக் கூடியவர்கள். அவர்கள் கர்ம பந்தமில்லாமல் செய்யும் இரகசியம் என்ன? அறிவோம்.

13. எனது மதம்

எல்லாக் கருமங்களும் இயற்கையின் குணங்களால் செய்யப்படுகின்றன; அஹங்கார மயக்கம் கொண்டவன் “நான்” செய்கிறேன் என்று நினைக்கிறான்.

ப்ரக்ருதே: க்ரியமாணானி குணை: கர்மாணி ஷர்வஸ:|

அஹங்கார விமூடாத்மா கர்தாஹம் இதி மன்யதே |

27

மூலப் பிரகிருதியி-ருந்து சத்வ, ராஜஸ தாமஸ முக்குணங்கள் உதிக்கின்றன. இந்த முக்குணங்களின் காரிய வடிவமே மஹாபூதம், மனம், புத்தி, அஹங்காரம், ஞான கருமேந்திரியங்கள் தன் மாத்திரைகள் முத-ய தேக தத்துவங்களாம். இவை குணவிபாகங்கள். இவை ஒன்றுக்கொன்று செயல் புரிதல் கர்ம விபாகம். ஆத்மா இவற்றிற்கு அப்பாலாய், சாக்ஷிசேதனனாய், விலக்ஷணனாய் நிர்விகாரி யாயிருக்கிறது. முக்குண மாயையில் சிக்கியவன் இயற்கையுடலே தான் என்கிற தற்போதத்தால் அல்லற் படுகிறான். “நானார்” என்று விசாரித்தால், இயற்கையுடலைக் கடந்த “சுத்தான்மாவே நான்” என்றறியலாம். சுத்தான்ம லக்ஷணத்தை அறிந்தவர், தமக்கொரு செயலுமில்லை; செய்யத் தூண்டிச் செய்வது குண வியற்கை சுபாவம் என்பதை யறிந்து கவலை யற்றிருப்பர்.

வ-யதோளாய், முக்குண வியல்பையும், அதன் செயலையும் அறிந்த தத்துவ ஞானி, குணங்கள் குணங்களுடன் குலாவுகின்றன என்றறிந்து, அவற்றிற் சிக்காதிருக்கிறான்.

தத்வ வித்து மஹாபுஹோ குணகர்ம விபாகயோ :|

குணா குணேஷு வர்தந்தே இதி மத்வா ந ஸஜ்ஜதே|

28

இயற்கையின் குணங்களில் மயங்கியவர்கள், முக்குணங்களிலும், அதன் கர்மங்களிலும் சிக்குகின்றனர். அவர்கள் கர்மரகசியத்தை முற்றிலும் அறியாத மாந்தர்கள். அறிந்தவர்கள் அவர்களை அலைக்க வேண்டாம்.

ப்ரக்ருதேர் குணஸம்மூடா: ஸஜ்ஜந்தே குணகர்மஸு|

தான் அக்ருஸ்னவிதோ மந்தான் க்ருஸ்னவித் ந விசாலயேத் |

29

புருஷன் என்றும் கலங்கா அமைதியில் இருக்கிறான். அவன் சுத்தாத்மா, இருவிகாரத்தில் கட்டுப்பட்ட மனமே அங்குமிங்கும் அலைகின்றது, கண்டதைப் பற்றுகிறது. முக்குணங்களில் சிக்கி அமைதி யிழக்கிறது. நான் என்ற அகம்பாவங் கொண்டு செயல் புரிகிறது; அறிந்தவன் எப்படிச் செயல்புரியவேண்டும்?

எல்லாச் செயல்களையும் எனக்கே துற; சுத்தான்மாவில் ஊன்றிய உள்ளத்துடன், ஆசையாணவ மற்றவனாய் உள்வெப்பில்லாமல், செய் போர்!

மயி ஸர்வாணி கர்மாணி ஸந்யஸ்ய அத்யாத்ம சேதஸா|
நிராஸீர் நிர்மமோ பூத்வா யுத்யஸ்வ விக்ர ஜ்வரஃ| 30

இது என் மதம்; அகுயை யில்லாமல், சிரத்தையுடன் நித்தியம் இதை அனுஷ்டிக்கும் மனிதரும் கர்ம பந்தங் களி-ருந்து விடுதலை பெறுவர். (ஈஸ்வரார்ப்பணமே கர்ம முக்தியின் இரகசியம்).

யே மே மதம் இதம் நித்யம் அனுதிடந்தி மாளவஃ|
ஸ்ரத்தா வந்தோ அளஸூன்யந்தோ முச்யந்தி தே ஸ்பி கர்மபி || 31

இந்த என் மதத்தை நிந்தனை செய்து, அனுஷ்டிக்காத மூடர், அறிவெல்லாம் கலங்கி அழிவர் என்றறி.

யே து ஏதத் அப்யஸூயந்த: ந அனுஷ்டந்தி மே மதம்|
ஸ்வஞான விமூடாள் தாள் வித்தி நஷ்டாள் அசேதஸஃ|| 32

உயிர்கள் இயல்வழி செல்கின்றன. (தமது சுபாவத்தைப் பின்பற்றுகின்றன) ஞானவான் கூடத் தன் இயற்கையைப் பின்பற்றிச் செயல்புகிறான். (இயற்கையை) அடக்குவதால் பயனென்ன? (மனிதன் அடக்குமுறை இயற்கையிடம் ப-க்காது).

ஸத்ருஸம் சேஷ்டதே ஸ்வஸ்யா: ப்ரக்ருதைர் ஞானவான் அபி|
ப்ரக்ருதிம் யாந்தி பூதானி நிக்ரஹ: கிம் கரிஷ்யதி | 33

இப்படிச் சொல்வதால் எல்லோரும் தமது இயற்கையில் உள்ள காமக் குரோதாதிகளைக் கட்டில்லாமல் அனுபவித்துக் கண்டபடி திரிய வேண்டும் என்பதன்று; ஆசை ஆணவம், அழுக்காறு, மனப் பதற்றம் ஆகிய கீழியல்புகளை அடக்கவே வேண்டும். ஊன், உறக்கம், ஊடல், கூடல், ஈனல், பேணல் இவற்றிற்குமேல், மனிதனுக்கு ஒரு சிறப்பான அற வினையுண்டு. அது தன்னையறிந்து, மன்னுயிர்க் கடவுளுக்கு அருட்பணி செய்வதாகும். அதுவே சுதர்மம், தன்னறம், இயலறம், சுபாவம் என்பது. அருட்பணி எழுச்சியை அடக்கக் கூடாது. விருப்பு வெறுப்பில்லாமல் அதைச் செய்தே தீரவேண்டும்.

இந்திரிய சுகங்களுக்காகவே இந்திரியங்களை நுகர்தல், விருப்பும் வெறுப்பும் (ராகத்வேஷம்) கரந்துள்ளன. அவற்றின் வசப்படாதே; ஏனெனில் அவை யிரண்டும் பேரின்ப வழியை மறிக்கும் பெரும் பகைகளாம்.

இந்திரியஸ்ய இந்திரியஸ்யார்தே ராகத்வேஷௌ வ்யவஸ்திதௌ|
தயோர் ந வஸம் ஆகச் சேத் தௌஹி அஸ்ய பரிபந்திளௌ | 34

விருப்பு வெறுப்பின்றி, சுதர்மம் செய்க. அவரவர்க்கு இயல்பான அறமே சுதர்மம். எரிப்பது தீயின் சுதர்மம்; குளிர்வது நீரின் சுதர்மம்; பாய்ந்து பிடுங்குவது பு-யின் சுதர்மம்; நீரின் தன்மை நெருப்பிற்குப் பரதர்மமாகும். பு-யின் தன்மை மனிதனுக்குப் பரதர்மமாகும்.

நன்றாக அனுஷ்டித்த பரதர்மத்தைக்காட்டிலும், பிழையாகச் செய்த சுதர்மமே சிறப்பாகும்.. தன்னறம் பேணி இறத்தலும் மேலே. வேற்றறம் அச்சம் விளைக்கும்.

ஸ்ரேயாள் ஸ்வதர்மோ விசுண: பரதர்மாத் ஸ்வனுஷ்டிதாத்|
ஸ்வதர்மே நிதனம் ஸ்ரேய: பரதர்மோ பூயாவஹ: | 35

தனது தாய்மொழியில் ஒரு சாத்திரம் எளிதாக அறியமுடியும். அதுபோல், சுதர்மத்தால் எளிதாக ஆத்மசித்தி எய்தும்; தச்சன் வேலை கொல்லனுக் கியலாது. எழுத்தாளன் யந்திர மோட்ட முடியாது. பாவு விரிப்பவன் படை நடத்த முடியாது. வாள் வீரன் வயலை உழ முடியாது. அவரவர் அறத்தை அறிவுடன் செய்க. இயன்றதை இயல்புறச் செய்க. அப்படி இயல்பாகச் செய்யாமல் மனிதனை ஏதோ ஒன்று தடுக்கிறது. அது என்ன?

14. வெல் காமத்தை

அர்ஜுனன் வினவுகிறான்:-

விரிஷ்ணி குலனே, இந்த மனிதனை வ-ய இழுத்துப் பிணைத்து, விரும்பாவிட்டாலும் அவன் பாபம் செய்வது யாதால் உந்தப்பெற்று?

அத் கேள ப்ரயுக்த்தோ ஸயம் பாபம் சரதி பூருஷ:

அநிச்சுள் அபி வார்ஷணேய புலாதிவ நியோஜீத: ||

36

பகவான் சொல்லுகிறார்:-

இது ரஜோ குணத்தி-ருந்து எழும் காமமும், குரோதமுமே (ஆசை, சினம்); இவை ஆளை அள்ளி விழுங்கும் பெருந்திண்டி கொண்டவை, மகாபாவிகள். இவையே ஆத்மாவுக்குக் கொடும் பகை என்றறி.

காம ஏஷ க்ரோத ஏஷ ரஜோகுண ஸமுத்பவ:

மஹாஸனோ மஹாபாப்மா வித்த்யேனம் இஹ வைரிணாம் ||

37

புகையால் தீ, தூசியால் கண்ணாடி, கருப்பையால் கரும்பறைக்கப்படுவதுபோலவே, அறிவும் இதனால் (காமத்தால்) மறைக்கப்படுகிறது.

தூமேன ஆவ்ரியதே வள்ஹி: யதூ தர்ஸோ மலேன ச

யதோல்பேள ஆவ்ருதோ கர்ப: ததூ தேன இதம் ஆவ்ருதம் ||

38

எவ்வளவு விறகு போட்டாலும் அத்தனையும் உண்டு இன்னும் இன்னும் என்று வேகும் தீ போன்றது காமம்.

குந்தி மகனே, காம வடிவான இந்தத் தணியாத் தீ, ஞானிகளுக்கு நித்திய வையி; இதனால் அறிவு கவரப் பட்டுள்ளது.

ஆவ்ருதம் ஞானம் ஏதேன ஞானினோ நித்ய வைரிணா

காம ரூபேண கௌந்தேய துஷ்பூரேண அளலேன ச ||

39

இதன் உறைவிடம் புலன்கள், மனம், புத்தி என்பர். இவற்றின்மூலமே இது அறிவை மறைத்து ஆளை மயக்குகிறது.

இந்த்ரியாணி மனோபுத்தி: அஸ்ய அதிஷ்டானம் உச்யதே

யேதைர் விமோஹயத் யேஷ: ஞானம் ஆவ்ருத்ய தேஹினம் ||

40

ஆதலால், பாரதக் காளையே, நீ முதல் புலன்களை அடக்கி, ஞானத்தையும், விஞ்ஞானத் தையும் அழிக்கும் இந்தப் பாவியைக் கொல்லு.

தஸ்மாத் த்வம் இந்த்ரியான் யாதௌ நியமய பரதர்ஷப |

பாப்மானம் ப்ரஜஹி ஹ்யேனாம் ஞான விஞ்ஞான நாஸனம் ||

41

அந்தராத்மாவை விளங்குவது ஞானம். உலகளாவிய விசுவாத்மாவை விளக்குவது விஞ்ஞானம். இரண்டையும் காமவிருள் மறைக்கிறது. காமம் என்பது புலன்கள் வழியாக வெளியி-ருந்து வரும் உணர்ச்சி. அதன் கைவரிசை புத்தி மட்டுமே; அந்தக் கரணங்களை அடக்கினால் காமத்தை வெல்லலாம். வெளியில் இருந்து வரும் எண்ணங்களை யெல்லாம் “நான் இதுவா?” அல்ல (நாஹம்) பின்னே நான் யார்?; (கோஹம்) நான் அவன்; சுத்தாத்மா (ஸோஹம்) நான் நிர்விகாரி; இந்தக் காமம் எனக்கு அன்னியமான பகைவன் இவனை உள்ளே நுழையாதபடியே விரட்டி ஒழிக்க வேண்டும் என்று இடைவிடாமல் விவேக விசாரம் செய்தால், காமப்பகை ஒழியும். ஆத்ம ஞானமே அதற்கு வழி.

இந்த்ரியங்கள் வ-மையுள்ளன என்பர்; இந்த்ரியங் களை விட மனத்திறல் மிக்கது. மனத்தினும் புத்தி பலம் ஓங்கியது; புத்தியினும் அவனான ஆத்மா சக்தி மிக்கது.

இந்த்ரியாணி பரான் யாஹு: இந்த்ரியேப்ப்யோ பரம் மன:

மனஸஸ்து பரா புத்தி: யோ புத்தே பரஸஸ்து ஸ: ||

42

கீதாயோகம்

வ-யதோளாய், இப்படியே புத்தி விசாரத்தால் அனைத்தினும் உன்னத சக்தி வாய்ந்த பரமாத்மாவை அறிந்து, நிச்சய புத்தியால் மனத்தை அலையாது நிறுத்தி, வெல்லற்கரிய இக் காமப் பகையை வெல்வாயாக!

**ஏவம் புத்தே: பரம் புத்த்வா ஸம்ஸ்தப்ய ஆத்மாள மாத்மனா
ஸஹி ஸ்ருதம் மஹாபுஹோ காமரூபம் துராஸதம்**

43

இது ஸ்ரீமத் பகவத்கீதை மூன்றாம் அத்தியாயம்
கர்ம யோகம்.

15. அவதாரம்

விஜயனைப் போருக்குத் தூண்டவே கண்ணன் ஏதோ போதனை செய்யவில்லை. அவன் சொல்லும் புத்தியோகம் புதிதன்று. அது மிகப் பழமையானது. காலத்தின் அசட்டையால் மறைந்து, இன்று விஜயன் மூலம் உலகிற்கு அருளப்படுகிறது. இந்த யோக தருமத்தை நாட்டவே இறைவன் அவதரிக்கிறான் என்பதை நான்காம் அத்தியாயம், முதல் 15 சுலோகங்களில் காண்கிறோம்.

அழிவற்ற இந்த யோகத்தை, (கற்பாதியில்) சூரியனுக்குச் (விவஸ்வான்) சொன்னேன். (சூரியன் தன் மகனான) வைவஸ்வ தமனுக்குச் சொன்னான். மனு இஷ்வாகு மன்னனுக்குச் சொன்னான்.

**இமம் விவஸ்வதே யோகம் ப்ரோக்தவான் அஹம் அவ்யயம் |
விவஸ்வான் மனவே ப்ராஹு மனு ரிக்ஷவாகவே அப்ரவீத் |**

1

இவ்வாறு பரம்பரையாக வந்த இந்த யோகத்தை ராஜரிஷிகள் அறிந்திருந்தனர். பரந்தபா, காலமிகுதி யால் இவ்வுலகில் இந்த யோகம் நஷ்டப்பட்டது.

**ஏவம் பரம்பரா ப்ராப்தம் இமம் ராஜர்ஷயோ விது: |
ஸ காலே நேஹ மஹதா யோகோ நஷ்ட: பரந்தப |**

2

அந்தப் புராதன யோகத்தையே இப்போது என்னால் உனக்குச் சொல்லப் பட்டது. ஏனெனில், நீ என் பக்தன், நண்பன். இந்த யோகம் மிகவுத்தம ரகசியமாகும்.

**ஸ ஏவாயம் மயா தே ஸ்த்ய யோக: ப்ரோக்த: புராதன: |
புக்தோ ஸி மே ஸகூ சேதி ரஹஸ்யம் ஹி ஏதத் உத்தமம் |**

3

அர்ஜுனன் வியந்து வினவுகிறான்:-

கண்ணா, உன் பிறப்பு பின்னே; சூரியன் பிறந்தது 28 (சதுர் யுகங்களுக்கு) முன்னே. இந்த யோகத்தை ஆதியில் நீ சொன்னாயென்பதை எப்படி அறிவேன்?

**அபரம் புவதோ ஜன்ம பரம் ஜன்ம விவஸ்வத: |
கதம் ஏதத் விஜானீயம் த்வம் ஆதேள ப்ரோக்த்வான் இதி |**

4

கண்ணன் தனது அவதார ரகசியத்தைச் சொல்லுகிறான்:-

அர்ஜுனா, எனக்கும், உனக்கும் பிறப்புகள் பலவாயின; பரந்தப, அவற்றையெல்லாம் நீ அறியாய், நான் அறிவேன்;

**பஹூனி மே வ்யத்தானி ஜன்மானி தவ சார்ஜானி |
தான் யஹம் வேத ஸர்வாணி ந த்வம் வேத்த பரந்தப |**

5

நான் பிறப் பற்றவன்; அழிவற்ற நித்தியன்; உயிர்களுக்கு இறைவன்; எனினும், எனது பிரகிருதியில் ஊன்றி, என் (ஸ்வபருப சக்தியான) ஆத்ம மாயையால் அவதரிக்கிறேன்

**அஜோ ஸ்பிஸன் அவ்யயாத்மா பூ தானாம் ஈஸ்வரோ ஸ்பிஸன்
ப்ரக்ருதிம் ஸவாம் அதிஷ்டாய ஸம்பவாமி ஆத்ம மாயயா**

6

எப்பொழுது அவதரிக்கிறேன்?

பாரதா, எவ்வெப்போது, தருமத்திற்கு அழிவும், அதர்மத்திற்கு ஆக்கமும் உண்டாகுமோ, அப்போது நான் என்னைத் தோற்றுகிறேன்.

கீதாயோகம்

யதாயதா ஹிதர்மஸ்ய க்லானிர் புவதி பாரத |
அப்யுத்தானம் அதர்மஸ்ய ததாத்மானம் ஸ்ருஜாம்யஹம் | 7

எதற்காகத் தோன்றுகிறேன்?

சாதுக்களைக் காக்கவும், தீமை செய்வோரை அழிக்கவும், தருமத்தை நன்றாக நிலை நாட்டவும், யுகந்தோறும் தோன்றுகிறேன்.

பரித்ராணாய ஸாதூனாம் வினாஸாயச துஷ்க்ருதாம் |
தர்ம ஸம்ஸ்தாபனார்த்தாய ஸம்பவாமி யுகே யுகே | 8

அர்ஜுனா, எனது திவ்ய ஜன்மத்தையும், திவ்ய கர்மத்தையும் எவன் இவ்வாறு உண்மையாக அறிகிறானோ, அவன் உடலை நீத்த பின்பு, மீண்டும் பிறப்படைவதில்லை; என்னை அடைகிறான்.

ஜன்ம கர்ம ச மே திவ்யம் ஏவம் யோ வேத்தி தத்வத: |
த்யக்த்வா தேஹம் புனர் ஜன்ம நைதி மாமேதி ஸோ ஸர்ஜுன | 9

ஆசை, அச்சம், சினம் விடுத்தே, என் மயமாகி, என்னைப் புகலடைந்தே, ஞான தபஸால் பரிசுத்தராகி, எனது (தெய்வத்) தன்மை எய்தினோர் பலராவர்.

வீத ராக பூக்ரோத மன்மயா மாம் உபாஸ்ருதா |
பஹவோ ஞானதபஸா பூ தா மத்பாவம் ஆகதா | 10

பார்த்தா, மனிதர் என்னை எப்படி வழிபடு கிறார்களோ அப்படியே அவர்களை நான் ஆண்டு கொள்கிறேன். எங்கும், என் வழியையே மனிதர் பின்பற்றுகிறார்கள்.

யே யதாமாம் ப்ரபத்யந்தே தாம்ஸ்தத்வ ஸூாம்யஹம் |
மம வர்தமானு வர்தந்தே மனுஷ்யா: பார்து ஸர்வஸ: | 11

கர்மங்களில் சித்தி பெறவேண்டியே இங்கே தேவதைகளை வழிபடுகிறார்கள். மனிதவுலகில் கர்மத்தினாலுண்டாகும் சித்தி (வினை வெற்றி) விரைவாகவே எய்துகிறது.

காங்க்ஷந்த: கர்மணாம் ஸித்திம் யஜந்தி இஹ தேவதா |
க்ஷிப்ரம் ஹி மனுஷே லோகே ஸித்திர் புவதி கர்மஜா | 12

மனிதர் இயல்பும் செயலும் பல. அவற்றிற்கேற்றபடி அவர்கள் நான்கு வகையாகக் காண்கின்றனர்- அந்தணாளர், வீரர், வணிகர், பணியாளர்.

குணமும் செயலும் குறித்தே பகுத்து, நான்கு வர்ணங்களும் என்னால் ஆயின. அவர்களின் கர்த்தாவும் நானே. நான் அழிவற்றவன், அகர்த்தா (வினையி-) என்றறி.

சாதூர் வர்ண்யம் மயா ஸ்ரஷ்டம் குணகர்ம விபாகஸ: |
தஸ்ய கர்தாரம்அபி மாம் வித்தி அகர்தாரம் அவ்யயம் | 13

என்னை வினைகள் தீண்டுவதில்லை. (ஏனெனில்) வினைப் பயனை நான் விரும்புவதில்லை. இவ்வாறு என்னை இனிது அறிந்தவனும் வினைக்கட்டற்றவனாகிறான்.

ந மாம் கர்மாணி லிம்பந்தி ந மே கர்மபுலே ஸ்ப்ருஹா |
இதி மாம் யோ ஸ்பிஜானாதி கர்மபிர் ந ச பத்யதே | 14

இவ்வாறு அறிந்தே முன்னே, முழுக்ஷூக்களால் கூடக் கருமம் செய்யப்பட்டது. ஆதலால், முன்னோர் முன்னே முயன்றபடியே நீயும் செயல்புரி.

ஏவம் ஞாத்வா க்ருதம் கர்ம பூர்வரபி முமுக்ஷுபி |
குரு கர்மைவ தஸமாத் த்வம் பூர்வை: பூர்வதரம் க்ருதம் | 15

இறைவன் எல்லாம் வல்லவன், பிறப்பிறப்பற்ற நித்தியன்; சர்வசரீரி; தனது சிற்சக்தியின் மூலமே ஆண்டவன் ஆக்கி அளித்துத் துடைத்து மறைத்து அருளி

கீதாயோகம்

ஐந்தொழில் புரிகிறான். அவன் தானே தானாகத் தாக்கற நிற்கிறான். அவன் எதிலும் கட்டுப் பட்டவனல்லன். அவன் செய்யாமற் செய்து, தாக்கற நிற்கும் இச் சுதந்தர நிலையைக் கண்டே, முன்போந்த ஜீவன் முத்தரும் உலகில் ஓட்டாது பணிசெய்தனர்.

ஆண்டவனின் அவதார நோக்கத்தை நிலைநிறுத்தி நிறைவேற்றக் கருவியாயிருப்பதே அன்பன் பணி. அவதார நோக்கம் என்ன? தெய்வசக்தி மனித வடிவில் அவதரிப்பதொன்று; மனிதன் தெய்வ நிலைக்கு உயருதல் மற்றொன்று. (க) மனிதன் தெய்வ நிலை பெறத்தக்க அத்யாத்ம தர்மத்தை நிலைநிறுத்தி, தன்னுடைய பரிபூரணத்திற்கு அவனை யழைத்துச் செல்வது; (உ) மனிதஜாதியைக் கடவுளுணர்வில் ஒற்றுமைப் படுத்திக் கடவுளின்பத்தில், கடவுளறத்தில் வாழச் செய்தல். இவையே அவதாரக் காரியங்கள். தருமத்தை மட்டும் நிலை நிறுத்துவதென்னில், ஆண்டவன் இங்கு உருவெடுக்காமலே பெரியோர் மூலம் செய்ய முடியும். கண்ணன், ஏசு, புத்தன், போன்ற அவதாரர் தங்கள் உதாரணத்தால், ஸன்மார்க்கத்தை நிலைநாட்டி, மனிதனைப் பூரணத்திற்கு உயர்த்த முயன்றனர். ஒவ்வோருயிரும் கடவுளின் அம்சமே; ஒவ்வோருளத்தும் ஆண்டவன் உள்ளான்; நீண்ட காலம் சுத்த ஸாதனஞ் செய்து, மனிதன் தனது தெய்வத் தன்மைக்கு உயர வேண்டியிருக்கிறது. ஆனால் தெய்வ சேதனமான அவதார சக்தி, தன்னை யடைந்தோரைக் கடவுளுணர்விற்கு எளிதில் உயர்த்தும் ஆற்றல் படைத்தது.

சிலர் அவதாரம் என்பது மனித சக்தியின் உன்னத வடிவென்பர். மனிதவியல்பும் தெய்வவியல்பும் எட்டாப்படி யென்பர். உலகிற்கப்பால் ஓட்டா நிலையிற் கடவுள் உள்ளானென்பர். இயற்கையை நடத்தும் ஒரு சக்தியே உள்ளது என்பர். எல்லை யற்றவன் உருவிலடங்கான் என்பர். அருளே உருவன் பிறப்பிலானென்பர். அருவனே என்பர். மானிடங் கொள்ளானென்பர். இப்படிப் பலர் பல சொல்-னும், எதிலும் இறைவன் கட்டுப்பட்டவனல்லன். அவன் எங்கும் எப்படியும் எவ்வாறேனும் தனக்கும் மனிதனுக்கும் இடை நிற்கும் பாசத்தை நீக்குபவன்.

அவதார மென்பது மானிடம் பூண்ட தெய்வசிற சக்தியே. சாதாரணப் பிறப்பு அக்ஞானத்தில் உண்டா கிறது. தெய்வப் பிறப்பு கடவுளறிவில் விளங்குகிறது. அது தூல உற்பத்தியல்ல; ஆன்ம விளக்கமே; மானிடத்தில் பரமாத்ம சக்தியிறங்கி விளங்குவதே; பரமாத்ம உணர்வி-ருந்தே அந்த அவதாரம் தனது ஆத்ம யோக சக்தியால் உலகில் நடமாடும்.

கேவலம் ஒரு நீதி நெறியைக் காட்டவோ, சமூகப் பணியாற்றவோ அவதாரம் வருவதில்லை. இவற்றைத் தெய்வ விபூதிபெற்ற பெரியோர்களே செய்து முடிக்கலாம். மனித வுணர்வில் பெரிய மாறுதல்கள் ஏற்பட்டு, உட்புறச் சாந்தத்திற்காகவும், அத்யாத்மப் பசி தணியவும் ஆண்டவனை உலகம் ஆர்வமுடன் கூவும்போதே அவதாரம் இங்கு விளங்குகிறது. தனது யோகசக்தியின் மூலமே ஆண்டவன் உலகில் தோன்றுகிறான். தனது திவ்யப் பிரகிருதியை தேவகி, மாயாதேவி, மேரி போன்ற புனிதவதிகளுக்குள் ஆண்டவன் இலக்குகிறான். அப்புனிதவதிகள் தம்முள் தெய்வவொளி புகுவதாகவே யுணருகின்றனர். விண்ணென்பது நமது சிதாகாசம், சேதனாகாசம்; ப்ரம்மசேதனமே மகன். தெய்வ சக்தியே இம்மகனுள் வந்து இயங்குகிறது. மனிதனும் கடவுளும் சேர்ந்தே அவதாரம்-நர-நாராயண வடிவு. ஜீவனுக்குள்ள சுக துக்கங்களை எப்படி மனதில் ஓட்டாமல் பொறுப்பது என்று தங்கள் வாழ்வின் மூலம் அவதார புருஷர் காட்டுகின்றனர். அவதாரம் அற்புதச் செயல்களின் வாணவேடிக்கையல்ல. அது மனிதர் பின்பற்றத்தக்க ஒரு உதாரணம்; அன்பருக்குத் தெய்வ வழி காட்டுவது. அவதாரம் புறச்செயலுக்கே தோன்றியதன்று. மனித அறிவில் தெய்வ மாறுதல் உண்டுபண்ணி, மனிதனைத் தெய்வமாக உயர்த்துவதற்கே அவதாரம் விளங்குகிறது.

ஆண்டவன் அறத்தை நிலைநிறுத்த அவதரிப் பதாகக் கீதை கூறுகிறது. அறமாவ தென்ன? உள்ளும் புறமும் மனித ஜாதி தெய்வநிலை பெறுதற்கு அறிவும் சக்தியும்

கீதாயோகம்

பொருந்த ஆண்டவன் கோ-ய வழியே அறம். நமது தூல வாழ்வையும், மன வாழ்வையும் அத்யாத்ம வாழ்விற்கு குயர்த்தி, நம்மைத் தெய்வ மயமாக்குவதே அறம். நன்மை, தீமை, நீதி, நேர்மை, அன்பு, இன்பம், ஒளி, ஒற்றுமை, அழகு, அணி, உலகு உயிர் இறைவனுக்குள்ளுள்ள தொடர்பு, அத்யாத்ம சுத்த சுதந்திர ஸமத்வ நெறி அனைத்தையும் அறம் தன்னுட்கொண்டது.

நம்மைப் பரமாத்மாவில் நிலைநிறுத்தும் ஒரு சக்தியே தர்மம். அது ஒன்றே. எனினும் பல வடிவுகளாகப் பரிணமிக்கும். மனிதன் பல வியல் புள்ளவனாதன், பல படிசுளான அறவொழுக்கத்தால் உன்னதமான கடவுளறத்தை அடைய வேண்டியிருக்கிறது. இருள், அச்சம், வேற்றுமை, துயர், அடிமைத்தனம், கொடுமை இவையெல்லாம் அதர்மம். தர்மம் தெய்வத் தன்மையுள்ளது. அதர்மம் அசுரத் தன்மையுள்ளது. இவ்விரண்டிற்கும் நீண்டகாலமாகப் போர் நிகழ்ந்து வருகிறது. அசுரத் தன்மையை அடிக்கடி வீழ்த்தி, சாத்தான், அஹரிமான் இப்ளிஸ், கௌரவாதிகளின் வ-யொழித்து, ஆன்ம வீரரான தெய்வப் பெரியோர்களைக் காத்து, ஆண்டவன் அறத்திற்கு வெற்றியளிக்கிறான். இது அவதாரத்தின் புறச்செயல்.

அத்யாத்ம தர்மத்தை மனித வாழ்வில் விளக்கி, அவனைக் கடவுட்படிக்கேற்றுதல் அவதாரத்தின் உட்செயல். தர்மம் என்றும் நிலைக்க, மதங்கள் மூன்று பலங்களைக் கொண்டுள்ளன—புத்தன், தர்மம், சங்கம்; கிறிஸ்து, சர்ச்சு, பைபிள்; பகவான், பக்தர், பாகவதம்.

கீதை, மனித ஜாதிக் கெல்லாம், என்றும் பொதுவான வேத வேதாந்த யோக சாஸ்திரம்; அதற்கு நித்ய ஸத்ய ஆத்ம தர்மமிருதத்தைப் புகட்டிய புருஷோத்தமனே சங்கமூர்த்தி; பிரம்மபூதரான மனித ஜாதி முழுதுமே அதன் சங்கம்; பிரம்ம சேதன சக்தியே அதன் தர்மம். கடவுளுணர்வில் உலகம் ஒன்றி ஒருகுலமாக வாழ்வதே அதன் நோக்கம். அது அனைத் துயிர்களையும் ஆண்டவனிடம் கூட்டுகிறது. “எந்த வர்ணத்தைச் சேர்ந்தவனெனினும் தன்னியல்வினை புரிந்து, என்னன்பில், என்னுணர்வில் எனக்காளாகி வாழ்ந்தால் அவன் என்மயனாகிறான். பாபியும் என்னன்பால் புனிதனாகிறான்” என்று கீதை அனைவரையும் கருணைக் கரத்தால் அணைத்துச் செல்லுகிறது. கடவுளறத்தில் கடவுளின்பத்துடன் வாழவே மனித ஜாதியை அது தூண்டு கிறது. இதுவே கீதையின் உட்கருத்து. இதுவே கிருஷ்ணாவதார ரகசியம். கண்ணன் அன்று வந்த காரியம் இன்னும் நடைபெறவில்லை. இப்போதுதான் கீதையின் உண்மை மனித ஜாதியில் விளங்கி வருகிறது, கண்ணன் எண்ணம் வெல்வது திண்ணம்.

அதற்கேற்ற கருமம் எது?

16. கர்மமும் அகர்மமும்

கர்மம் இன்னது, அகர்மம் இன்னது என்ற விஷயமாக அறிஞரான கவிகளும் கலங்குகின்றனர். எதையறிந்தால் நீ தீமையினின்று விடுபடுவாயோ அந்தக் கருமத்தை உனக்குச் சொல்லுகிறேன்.

கிம் கர்ம கிம் அகர்மேதி கவயோ அபி அத்ர மோஹிதா!

தத் தே கர்ம ப்ரவக்ஷ்யாமி யஞ் ஞாத்வா மேக்ஷ்யஸே அஸுபாத் | 16

செய-ன் இயல்பையும் ஒருவன் அறிய வேண்டும். செய-ன்மையின் (அகர்மம்) இயல்பையும் அறிய வேண்டும். செய்யத் தகாதவற்றையும் (விகர்மம்) அறிய வேண்டும். செய-ன் போக்கு சிக்கலானது, ஆழமானது.

கர்மணோ ஹ்யபி போத்தவ்யம் போத்தவ்யம் ச விகர்மணா!

அகர்மணஸ்ச போத்தவ்யம் க்ஷணா கர்மணோ கதி |

17

இன்னது செய்வது, இன்னது செய்யத்தகாது, செய-ல்லாமல் அமைதியாயிருப்பது இவ்வகை என்பதை மனித மதி அறிய முடியாதிருக்கிறது.

கீதாயோகம்

கர்மகதி அப்படி ஆழ்ந்து, குழப்பமாயிருக்கிறது. எனில் செயலை விட்டு விடுவதா? இல்லை; செயல் புரிந்தும் உள்ளமைதி காணும் வகையை, செய்யாமற் செய்யும் வகையை, கண்ணன் உபதேசிக்கிறான்.

எவன் கர்மத்தில் அகர்மமும், அகர்மத்தில் கர்மமும் காண்கிறானோ, அவனே மனிதரில் புத்திமான். அவன் யோகயுக்தன், செயலை நிறைவாகச் செய்தவன் ஆகிறான்.

கர்மண் யகர்ம ய: பஸ்யேத் அகர்மணி ச கர்ம ய:!

ஸ புத்திமான் மனுஷ்யேஷு ஸ யுக்த: க்ருத்ஸன கர்ம க்ருத் ||

18

எப்போதும் அமைதி கொண்ட ஆத்மாவில் ஊன்றிச் செயல் புரிபவன் வினைச் சுமையில்லாது தப்புகிறான். அவன் கட-ற் படகுபோற் இருக்கிறான். வினை சூழ்ந்தும் அவன் மனதில் வினைப்பற்றோ பலப்பற்றோ கிடையாது. இயற்கை செய்கிறது, ஆன்மா சாட்சியே என்ற ஸாங்கிய ரகசியத்தை அவன் அறிகிறான். அவன் முக்தன், வினையச்சமில்லான், கொண்ட காரியத்தைக் குறைவற நன்றாகச் செய்பவன், ஆனால் குணதொந்த விகாரமில்லாமல், ஆத்ம சக்தியுடன் கடவுட் கருவியாகக் கடவுளுக்கே செய்கிறான். தான் என்ற அகம்பாவமில்லாமல், அவன் மனம் சுத்தமாக விடுபட்டுத் திருவடிப் பற்றுட னிருக்கிறது; அவனே அறிவாளி.

எவனுடைய செயலெல்லாம் காம சங்கல்ப மில்லாமல், பலனில் இச்சையில்லாமல், சுயநல விருப்பமில்லாமல் இருக்கிறதோ, அவன் செயல்கள் ஞானத் தீயில் சுட்டுப் புடம் வைக்கப்பட்டவை. பரிசுத்தமானவை. அத்தகைய செயலானனையே புலவர் “அறிஞர்” என்பர்.

யஸ்ய ஸர்வே ஸமாரம்பா: காம ஸங்கல்ப வர்ஜிதா:

ஞானாக்னி தக்த கர்மாணம் தாமாஹு: பண்டிதம் புதா ||

19

எதையும் சார்ந்திராமல், என்றும் மனக் களிப்புடைய அவன், வினைப் பயனில் பற்று நீத்தவனாய் கர்மங்களை நன்றாகச் செய்தும் கொஞ்சங் கூடச் செய்கை யற்றவன் போலாவான். (அவன் மனோவாக்குக் காயத்தால் எவ்வளவு காரியங்கள் செய்தாலும், தான் செய்வதாகவே கருதான்; உள்ளே விடுபட்டிருப்பான். செயலும், செய்கையும், பயனும் இறைவனிச்சையென்றே கருதுவான்.)

த்யக்த்வா கர்மபலாஸங்கம் நித்யத்ருப்தோ நிராஸ்ரய:

கர்மண்யபி ப்ரவ்ருத்தோ ஸபி நைவ கிஞ்சித் கரோதி ஸ: ||

20

ஆசையற்றவன், சித்தத்தை அடக்கியவன், அவா வில்லான். தனக்கென உடைமையில்லான், (உள்ளமைதி யுடன்) உடல் வாழ்வுக்கு வேண்டிய கர்மம் மட்டும் செய்து கொண்டிருப்பவன் பாவமடைவ தில்லை.

நிராஸீர் யதசித்தாத்மா த்யக்த ஸர்வபரிக்ரஹ:

ஸாரீரம் கேவலம் கர்ம குர்வன நாப்னோதி கில்பிஷம் ||

21

அவன் எதேச்சையாக்க கிடைத்ததில் மகிழ்வோன்; தொந்தங் கடந்தவன். பொறாமை யில்லாதவன். வெற்றி தோல்வியில் சமசித்த முள்ளவன், அவன் செயல் புரிந்தும்கட்டுற மாட்டான்.

யத்ருச்சா லாபஸந்துஷ்டோ த்வந்தாதீதோ விமத்ஸர:

ஸம: ஸித்தாவஸித்தௌச க்ருத்வாபி ந நிபுத்யதே ||

22

ஏனெனில் அவன் வந்ததில் மயங்கான், சென்றதில் தியங்கான். சென்றதையெல்லாம் காலச் சூறாவளியில் விட்டு விடுவான். தெய்வ சக்தியின் நிமித்த காரணமாகவே அவன் செயல் புரிகிறான், அதன் பலா பலன்களும் அவனைச் சேரா. அவை புருஷோத்தமனுக்கே ஆஹூதி. அவன் சமசித்தன்; இருமை கடந்தவன்; இறைவனிடமே ஒருமை பூண்டவன், வெறுப்பும் பொறாமையும் போட்டியும் சூது வாது மற்றவன். வெற்றி தோல்வி அவனுக்கில்லை. ஜீவன் முக்தனைப் பாவமணுகாது. அவன் அசுரர் போன்ற அகந்தைச் செயலாளியல்லன்; தெய்வாயுதனாய்ச் செய்வன

செய்பவன். அவன் வேள்வியாக வினை செய்கிறான். எப்படி?

17. ஞான வேள்வி

பற்றைவிட்டு, ஆத்ம ஞானத்தில் நிலைத்த சித்தனாய், வேள்வியாகவே (வடுவின்றி) வினை புரியும் முக்த புருஷனிடமிருந்து, எல்லாக் கருமங்களும் கரைந்து போகும்.

**கதஸங்கல்ய முக்தஸ்ய ஞானாவஸ்தித சேதஸை|
யக்ஞாயாசரத: கர்ம ஸமக்ரம் ப்ரவிலீயதே ||**

23

முக்தன் செய்வதெல்லாம் ஞான வேள்வி, பிரம்ம யக்கும், ஞானத் தவக்களவே வேள்வித் தீ. கடவுளை நோக்கிக் கொழுந்தேறும் ஆர்வமே வேள்வி ஓமம். தன்னை முற்றிலும் பிரம்மனுக்கு வழங்குவதே ஆஹூதி. பரமாத்ம தியானமே வேள்வி மந்திரம். உள்ளும் புறமும் இறண்டறக் கலந்து, அவன் மயமாகி அந்த இன்பத்தில் வாழ்வதே வேள்வி ப்பயன். அப்போது செய்வோன், செய்கை, செய்தல், செயற்பயன், ஈவோன், ஏற்போன், ஈகை எல்லாம் பிரம்மமயமாகும்; தன்னைக் கொடுத்தவரை அது தன்மயமாக்கும்.

பிரம்மாக்கினியில், பிரம்ம ஞானி தன்னையே ஆகுதியாக வழங்குகிறான்; அவன் செய்யும் அர்ப்பணம் பிரம்மார்ப்பணம். அவன் பெறும் பலனெல்லாம் பிரம்ம ஹவி. (பிரம்மானந்தமாகிய பிரசாதம்) பிரம்ம சமாதியில் நிலைத்தே கரும வேள்வி செய்யும் அவனால் அடையத் தக்கதும் பிரம்மமேயாகும்.

**ப்ரஹ்மார்பணம் ப்ரஹ்மஹவிர் ப்ரஹ்மாக்கிளேள ப்ரஹ்மணாஹூதம்|
ப்ரஹ்வைவ தேன கந்தவ்யம் ப்ரஹ்மகர்ம ஸமாதினா ||**

24

இவ்வாறு பிரம்ம நிலை பெறுதல் எளிதன்று, அதற்குப் படிப்படியாகப் பலவகையான ஞான வேள்விகளைக் கண்ணன் சொல்லுகிறான்.

வேறு சில யோகிகள் சக்திகளையும், வரங்களையும் கருதி, தேவதைகளுக்கு வேள்வி வழிபாடு செய்கின்றனர். வேறு சிலர் பிரம்மாக்கினியில் ஞான வேள்வியால் வேள்வி செய்கின்றனர்.

அந்த ஞானிகள் பிரம்ம சேதனாக்கினியில் தம்மையே வழங்கி பிரம்மைக்கியம் பெறுகின்றனர்; அனைத்தையும் கடவுளுணர்வுடன் கடவுளுக்கே செய்து கடவுட்பேறு பெறுகின்றனர்.

**தைவ மேவாபரே யக்ஞம் யோகின: பர்யுபாஸதே|
ப்ரஹ்மாக்கிளா வபரே யக்ஞம் யக்ஞே நைவோப ஜஹ்வதி ||**

25

சில வைராக்கிய புருஷர் ஸம்மயமாக்கினியில் காது முத-ய இந்திரியங்களை வழங்குவர். சிலர் ஸப்தாதி விஷயங்களை இந்திரியாக்கினியில் வழங்குவர்.

தியானம், தாரணை, சமாதி மூன்றும் சேர்ந்தது ஸம்மயம், உள்ளடக்கம். அதற்கும் பொறிபுலன்களை அடக்கித் தவம் புரிய வேண்டும். முத-ல் புறஞ் செல்லும் மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவியாகிய ஞானேந்திரியங்களை அடக்கித் தவக் கன-ல் ஆழ்த்த வேண்டும். பிறகு ஓசை, ஓ-, ஓளி, ஊறு, மணம் ஆகிய விஷயாதிகளை அடக்கி இந்திரியத்தை வென்ற தவக் கன-ல் வார்த்து விட வேண்டும். பொறி புலன்களை அடக்கித் தவம் புரியும் வைராக்கிய புருஷர்களுக்கு இது சொல்லப்பட்டது.

**ஸ்ரோத்தாதீ நிந்திரியாண் யளயே ஸம்மயமாக்கிஷு ஜஹ்வதி|
ஸப்தாதீன் விஷயா ளளயே இந்திரி யாக்கிஷு ஜஹ்வதி ||**

26

வேறு சிலர் பொறிபுலன் செயல்கள் உயிர்ச் செயல்கள், அனைத்தையும் ஞானச் சுடர் விடும் ஆத்ம ஸம்மயம் (தன்னடக்கம்) என்னும் யோகத் தீயில் ஆகுதி செய்வர்.

**ஸர்வா ணீந்திரிய கர்மாணி ப்ராணை கர்மாணி சாபரே|
ஆத்ம ஸம்மயம் யோகாக்கிளேள ஜஹ்வதி ஞான தீபிதே ||**

27

விரதங்களால் பூரணம்பெற முயலும் வேறு சிலர் பொருள்வேள்வி, தவவேள்வி,

கீதாயோகம்

யோகவேள்வி, கல்வியறிவு வேள்வி இவற்றைச் செய்வர்.

பொய்யாமை, கொல்லாமை, கள்ளாமை, பிரம்மசரியம், மௌனம் முதலிய விரதங்களால் யதிகள் தம்மைப் பூரணப் படுத்திக்கொள்ள முயல்வர். அவர்கள் தமது பொருள்களை அருட்பணிக்கு வழங்குவர். புலன்களை அடக்கித் தவம் புரிவர் அஷ்டாங்கயோகம் பயில்வர்; உயர்ந்த நூல்களைக் கற்றறிந்து பிறருக்கும் கற்றுக் கொடுப்பர்—அனைத்தையும் அந்தராத்மாவுக்கே அர்ப்பணித்து வேள்வியாகச் செய்வர்.

**த்ரவ்ய யக்ஞா ஸதபோ யக்ஞா யோக யக்ஞா ஸ்ததூ பரே
ஸவாத்யாய ஞானயக்ஞாஸ்ச யதய: ஸம்ஸிதா வ்ரதா ||**

28

வேறு சிலர் அபானனைப் பிராணனிலும் பிராணனை அபானனிலும் பெய்து, பிராண அபான கதியைக் கட்டுப் படுத்திப் பிராணாயாமம் செய்கிறார்கள்.

இடை, பிங்கலை, சுழிமுனை, சிங்குவை, புருடன், காந்தாரி, அத்தி, அலம்புடை, சங்குனி, குகுதன் எனப் பத்து நாடிகள் நம்முள் உள்ளன. இவற்றைப் பத்து வாயுக்கள் இயக்கும்; பிராணன், அபானன், வியானன், உதானன், ஸமானன், நாகன், கூர்மன், கிரிகரன், தேவதத்தன், தனஞ்ஜயன் ஆகியவை. பிராணா யாமத்தால் நாடி சுத்தியாகும். உயிராற்றல் பெருகும். உள்ளும் உடலும் உறுதிபெற்றுப் பொய்யும். 1 : 4 : 2 அளவில் மூச்சை முறையே இழுத்து, அடக்கி, விடுதலை ராஜயோகப் பிராணாயாமம். மூச்சின் போக்கு வரவைக் கவனித்தாலும் போதும். பிராணாயாமப் பயிற்சியை யோக சித்தியிற் காண்க.

**அபானே ஜஹ்வதி ப்ராணம் ப்ராணே அபானம் த தூபரே
ப்ராணாபான கதீ ருத்வா ப்ராணாயாம பராயணா: ||**

29

சிலர் ஆகார நியமங்களால் பிராணனை சூக்ஷ்மப் பிராணணில் ஓமம் செய்வர். இவ்வாறு செய்வோ ரனைவரும் “வேள்வி யறிஞரே” வேள்வியால் மாசற்றவர்களே யாவர்.

**அபரே நியதாஹாரா: ப்ராணான் ப்ராணேஷு ஜஹ்வதி
ஸர்வே ஸ்ப்யேதே யக்ஞவிதோ யக்ஞக்ஷபித கல்மஷா: ||**

30

குருஸ்ரஷ்டனே, வேள்வியில் மிஞ்சிய அமுதினை யுண்போர், என்றுமுள்ள பிரம்மத்தையடைவர். வேள்வியில்லார்க்கு இவ்வுலகில் இன்பமில்லை; பரத்தில் ஏது?

**யக்ஞஸிஷ்டா ம்ருதபுஜோ யாந்தி ப்ரஹ்ம ஸனாதனம் |
நாயம்லோகோ அஸ்தி அயக்ஞஸ்ய குதோ ஸ்ய குருஸத்தம் |**

31

இவ்வாறு பலவித வேள்விகள் வேதப்ரம்மத்தின் வாயிலாக விரிந்து விளங்குகின்றன. அவையெல்லாம் (மனோவாக்குக் காயங்களால் செய்யும்) கர்மத்திலேயே உதித்தன என்றறிந்து விடுதலை பெறுவாய்.

**ஏவம் பஹூவிதா யக்ஞா விததா ப்ரஹ்மணோ முகே
கர்மஜான் வித்தி தூன் ஸர்வான் ஏவம் ஞாத்வா விமோக்ஷயஸே |**

32

பரந்தபா, பொருளையே கொண்டு வேள்வி செய்வதினும் ஞான யக்ஞமே சிறந்ததாகும். பார்த்தா, அகில கர்மங்களெல்லாம் ஞானத்திலேயே நிறைவு பெறுகின்றன.

பணத்தாலும் பண்டத்தாலும் தானதருமங் களைச்செய்தல் தூல வேள்வியாகும். மனங்குவிந்து தியானத்தால் அந்தராத்மாவில் தன்னை ஐக்கியப் படுத்தல் ஞானவேள்வி அல்லது ஸூக்ஷ்ம யக்ஞமாகும். செய்யும் வினைகளையெல்லாம் தெய்வ சக்திக்கு ஆகுதியாக வழங்கவேண்டும்; அதன் ஆடலே உலகம், அதன் ஆற்றலே எல்லா வினையாற்றலுமாகும். உலகாடல் அதன் அகண்ட யக்ஞமாகும். அதில் எல்லையற்ற தொழில்கள் உள்ளன. அனைத்தையும் அகந்தையின்றி வினை முதல்வனான அருளி ரைவனுக்கே வழிபாடாகச் செய்தலே வினை வேள்வி யாகும். இவ்வேள்வியின் நோக்கம் பரமாத்ம ஞானமே யாகும்.

அந்த ஞானத்திற்கே எல்லாம் படிசுளாகும்.

ஸ்ரீயான் தர்வ்யமயாத் யக்ஞாத் ஞான யக்ஞ: பரந்தப|
ஸர்வம் கர்மாகிலம் பார்த் ஞான பரிஸமாப்யதே ||

33

18. ஞான மகிமை

பரமாத்ம ஞானமே ஞானம். அந்த ஞானத்தை எத்தனையோ மனத்திரைகளும், ஆசையாணவாதிகளும் மறைத்துக் கொண்டிருக்கின்றன. இவற்றை நீக்கி, தியானமோன சாதனங்களால் ஞானங் கைகூடுதல் சாமானியமன்று. ஞானம் புத்தகப் படிப்பால் வராது. ஒரு குருவின் உபதேசம் வேண்டும் குருவுபதேசத்திற்குப் பாத்திரமாக வேண்டும். குரு யார்? எப்படி பாத்திரமாவது?

தத்வதரிசிகளான பிரம்ம ஞானிகள் ஞானோப தேசம் செய்வர். அதைப் பணிவுடன் தொண்டு செய்து, செவ்விய கேள்விகளால் நீ அறிவாயாக.

தத் வித்தி ப்ரணிபாதேன பரிப்ரஸ்ஸௌன ஸேவயா|

உபதேஷ்யந்தி தே ஞானம் ஞானினஸ் தத்வதர்ஸின: ||

34

பாண்டவா, இந்த ஞானத்தை அறிந்தால், மீண்டும் இப்படி மனங் கலங்கமாட்டாய்; மோகங் கொள்ள மாட்டாய்; ஏனெனில் இந்த ஞானத்தால் உயிர்க ளானைத்தையும் உன்னுள்நீயாகக் (சுத்தான்மாவாக) காண்பாய். பிறகு பரமாத்மாவான என்னுள் காண்பாய்.

யத் ஞாத்வா ந புனர்மோஹம் ஏவம் யாஸ்யஸி பாண்டவ|

ஏன பூதானி அஸேஷேண தர்ஷ்யஸி ஆத்மனி அதே மயி ||

35

ஆத்ம ஞானம், ஸர்வாத்ம ஞானம், பரமாத்ம ஞானம்—இம் மூன்றினாலேதான் மோகசோகாதி களும், ஆசையாணவத் துயர்களும் நீங்கும். ஞானமே உய்வு.

பாபிகளிலெல்லாம் படுபாவம் செய்தவனானாலும் சரி, ஞானப் படகால் எல்லாப் பாபங்களையும் தாண்டுவாய்.

அபிசேத் அஸி பாபேப்ய: ஸர்வேப்ய: பாப க்ருத்தம:|

ஸர்வம் ஞானப்லவே னைவ வ்ருஜிதம் ஸந்தரிஷ்யஸி ||

36

எரிசுடர், விறகைச் சாம்பலாக்குவது போல எல்லா வினைகளையும் ஞானாக்கி சாம்பலாக்கும்.

யதா ஏதாம்ஸி ஸமித்தோ ஸ்க்னி: பூஸ்மாஸாத் குருதோ ஸ்ரீஜ்ன|

ஞானாக்கி ஸர்வ கர்மானி பூஸ்மாஸாத் குருதே ததா ||

37

இவ்வுலகத்தில், பரமாத்ம ஞானத்தைப் போலப்பரிசுத்த மளிப்பது வேறெதுவுமில்லை. பக்குவ காலத்தில், பரிபூரண யோகசித்தி பெற்ற சாதகன் தன்னுள் தானே அந்த ஞானம் விளங்கப் பெறுகிறான்.

ந ஹி ஞானேன ஸத்ருஸம் பவித்ரம் இஹ வித்யதே|

தத் ஸர்வம் யோக ஸம்ஸித்த: காலேன ஆத்மனி விந்ததி ||

38

பரமாத்ம ஞானத்தைப் பெற அருகன் யார்?

ஞானப்பொருளான சுத்த பரமாத்மாவிலேயே தத்பரனாகி, வேறெதிலும் அலையாமல் பொறி புலன்களை அடக்கிய சிரத்தாவானே ஞானத்தை அடைகிறான். ஞானம் அடைந்ததும் அதி விரைவில் பரம சாந்தமடைகிறான்.

ஸ்ரத்தாவான் லப்தே ஞானம் தத்பர: ஸம்யதேந்த்ரிய:|

ஞானம் லப்த்வா பராம் ஸாந்திம் அசிரே ணாதி க்ச்சதி ||

39

பரமாத்ம சுகமறியா மூடன்; அதில் சிரத்தை யூன்றாதவன், சந்தேகிப்பவன், அழிகிறான். சந்தேகப் பேர்வழிக்கு இந்த உலகிலும் சுகமில்லை. பர லோகத்திலும் இல்லை.

கீதாயோகம்

அக்ஞாஸ்ச அஸ்ரத்ததானஸ் ச ஸம்ஸயாத்மா வினஸ்யதி |
நாயம் லோகோ ஸ்தி ந பரோ நஸுகம் ஸம்ஸயாத்மன: || 40

தனஞ்ஜயா, ஸமத்வ புத்தி யோகத்தால், வினைகளைத் துறந்து, ஞானத்தால் சந்தேகங்களையும் சிதைத்துத் தெளிந்த சுத்தாத்ம நிஷ்டனைக் கருமங்கள் கட்டுப்படுத்தாவாம்.

யோக ஸம் ந்யஸ்த கர்மணாம் ஞான ஸம்சின்னஸம்ஸயம் |
ஆத்மவந்தம் ந கர்மாணி நிபுத்நனந்தி தனஞ்ஜய || 41

ஆதலாயோகத்தில் ஊன்றிக்கொள்; அஞ்ஞானத்தால் தோன்றி உன்இதயத்தில் குடிகொண்ட இந்தச் சந்தேகத்தை ஞானவாளால் சிதைத்து எழுந்திரு பாரதா !

தஸ்மாத் அக்ஞானஸம்பூ தம் ஹ்ரதஸ்தம் ஞானாஸி னாத்மன: |
சீத்வைனம் ஸம்ஸயம் யோகம் ஆதிஷ்டோத்திஷ்ட புராத || 42

இது ஸ்ரீமத் பகவத்கீதை நான்காவது அத்தியாயம்
ஞான-கர்ம-ஸன்யாஸ-யோகம்.

19. துறவும் தொண்டும்

இவ்வளவு உபதேசித்தும் வீரவிஜயன் மனந்தெளியவில்லை எழுந்து நிற்கவில்லை. துறவா? செயலா? என்ற குழப்பம் இன்னும் பலமாயிருக்கிறது. மீண்டும் விஜயன் வினாவுகிறான்:-

கிருஷ்ணா, வினைகளைத் துறப்பதைப் பற்றிப் புகழ்கிறாய்; பிறகு நிஷ்காம்ய கர்ம யோகத்தையும் புகழ்கிறாய். இவ்விரண்டில் எது சிறந்ததென்று எனக்கு உறுதியாகச் சொல்-யருள்.

ஸன்யாஸம் கர்மணாம் க்ருஷ்ண புனர் யோகம் ஸம்ஸதி |
யச்ச்ரேய ஏதயோ ரேகம் தன்மே ப்ருஹி ஸுநிஸ்சிதம் || 1

ஸ்ரீ பகவான் கர்ம ஸன்யாஸ யோகத்தை உபதேசிக்கிறார்:-

ஸன்யாஸம், கர்ம யோகம் இரண்டுமே மேலான இன்ப மளிப்பவை, எனினும் இவற்றுள் கர்ம ஸன்யாஸத்தினும், கர்மயோகமே மேலானது.

ஸன்யாஸ: கர்மயோகஸ் ச நி: ஸ்ரேயஸகரா வுபௌ |
தயோஸ்து கர்மஸன்யாஸாத் கர்ம யோகோ விஸிஷ்யதே || 2

தோள்வ-மிக்க விஜயா, (கர்மம் செய்து கொண்டும்) எவன் வெறுப்பில்லாமலும், அவா இல்லாமலும் இருக்கிறானோ, அவனையே நித்ய ஸன்யாஸி என்றறி; ஏனெனில், அவன் தொந்தமற்று சுகமாக எளிதாக பந்த விடுதலை பெறுகிறான்.

ஞேய ஸ நித்யஸன்யாஸீ யோ ந த்வேஷ்டி ந காங்ஷதி |
நிர்த்வந்தோ ஹி மஹாபுஹோ ஸுகம் பந்தாத் ப்ரமுச்யதே || 3

ஸாங்கிய ஞானமும், கர்ம யோகமும் வெவ்வே ரென்று அறியாச் சிறுவர் சொல்வர்; அறிஞர் சொல்லார். ஒன்றை நன்று கடைப்பிடித்தவன் இரண்டின் பலனையும் அடைகிறான்.

ஸாங்க்ய யோகோ ப்ருதக் புலா: ப்ரவதந்தி ந பண்டிதா: |
ஏகம் அப்யாஸ்தி த: ஸம்யக் உபயோர் விந்ததே புலம் || 3

ஸாங்கிய ஞானத்தால் எந்நிலை எய்துமோ, அது யோகத்தாலும் எய்தும். ஸாங்கியமும் யோகமும் ஒன்றெனக் காண்பவனே காண்பவன்.

யத் ஸாங்க்யை: ப்ராப்யதே ஸ்தானம் தத் யோகைரபி கம்யதே |
ஏவம் ஸாங்க்யம் ச யோகம் ச ய: பஸ்யதி ஸ பஸ்யதி || 5

கீதாயோகம்

ஆனால், வ-யதோளாய், யோகத்தில் ஊன்றாதவன், துறவெய்தல் கடினம்; புத்தியோகத்தில் பொருந்திய முனிவன் எளிதில், விரைவில் பிரம்மத்தை யடைகிறான்.

ஸந்யாஸஸ்து மஹாபாஹோ து: கம் ஆப்தம் அயோகத:
யோக யுக்தோ முனிர் ப்ரஹ்ம நசிரே ணாதிகச்சுதி || 6

யோகயுக்தன், பரிசுத்தாத்மா, தன்னை வென்றவன், புலன்களை அடக்கி வென்றவன், எல்லா வுயிர் களுக்கும் உயிரான சுத்தான்மாவே தனதான்மா, தான் என்ற அனன்ய பாவனை கொண்டவன்—அவன் செயல் புரிந்தாலும் அதில் சிக்கமாட்டான்.

யோக யுக்தோ விஸுத்தாத்மா விஜிதாத்மா ஜிதேந்த்ரிய:
ஸர்வ பூதாத்ம பூதாத்மா குர்வன்னபி ந லிப்யதே || 7

ஆத்மதத்துவமறிந்த சுத்தயோகி, பார்த்தும், கேட்டும், தீண்டியும், முகர்ந்தும், உண்டும், நடந்தும், உறங்கியும், பேசியும், விடுத்தும், ஏற்றும், இமைத்தும், கண்களை மூடினாலும் திறந்தாலும், “இந்திரியங்கள் இந்திரிய விஷயங்களில் இயங்குகின்றன. நான் எத்துணையும் செய்யவில்லை (நான் புலன் மனம் கடந்த சுத்தாத்மா) எனக் கருதியிருப்பான்.

நைவ கிஞ்சித் கரோம்தி யுக்தோ மன்யேத தத்வவித்
பஸ்யன் ஸ்ரண்வன் ஸ்ப்ருஸன் ஜிக்ரன் அஸ்னன் கச்சன் ஸ்வபன் ஸ்வஸன்
ப்ரலபன் விஸ்ருஜன் க்ருண்வன் உன்மிஷன் நிமிஷன் அபி
இந்த்ரியாணி இந்த்ரியார்த்தேஷு வர்தந்தி இதி தாரயன் || 9

பற்றை நீத்து, பிரம்மார்ப்பணமாகச் செயல் புரிவோன் தாமரை இலையில் தண்ணீர் போல வினைத்தீமை ஓட்டாதிருக்கிறான்.

ப்ரஹ்மன்யமதாய கர்மாணி ஸங்கம் த்யக்த்வா கரோத ய:
லிப்யதே ந ஸ பாபேன பத்மபத்ர மிவாம் புஸா || 10

யோகிகள், பற்றைத் துறந்து, ஆத்ம சுத்திக்காகவே உடலாலும், மனத்தாலும், புத்தியாலும், கேவலம் புலன்களாலுங்கூடச் செயல் புரிகின்றனர்.

காயேன மனஸா பூத்த்யா கேவலை ரிந்த்ரியைரபி
யோகின: கர்ம குர்வந்தி ஸங்கம் த்யக்த்வாத்ம ஸுத்தயே || 11

யோக யுக்தன். கர்ம பலத்தில் பற்றை விடுத்து, ஆத்ம நிஷ்டைக்குரிய சாந்தத்தைப் பெறுகிறான். யோகத்திற் கூடாதவன் ஆசைவாய்ப்பட்டு, காரிய பலனிற்பற்றுக் கொண்டு பந்தப்படுகிறான்.

யுக்த: கர்மபுலம் த்யக்த்வா ஸாந்தி மாப்னோதி நைஷ்டிகீம்
அயுக்த: காமகாரேண புலே ஸக்தோ நிபுத்தயதே || 12

20. சுத்த பரமாத்மா

நமது உடல் ஒன்பது வாயில் மாளிகை—இரண்டு கண், காது, மூக்கு, எருவாய், கருவாய் ஆக ஒன்பது. இதில் பொறி புலன்களும் உட்கரணங்களும் ஒரு கடிக்காரத்தின் சக்கரங்கள் போல வேலை செய்கின்றன. இவையெல்லாம் இயற்கையுடலே; ஜடமே. இந்த உடலுள் ஒரு சுத்தான்மா உள்ளது. அதுவே உடலோன்; தேகி. அது பற்றற்ற சாட்சியாக, அறிவோனாக, பார்ப்போனாகவே யிருந்து உடலை இயக்குகிறது. அது உடல் வினைகளில் கட்டுப் பட்டதன்று, அது சூரியனைப் போல சாட்சி சேதனனாயிருந்து, தனது சந்நிதி மாத்திரத்தில் அதது அததன் தொழிலை நடத்தச் செய்கிறது. அந்த உண்மையைக் கண்ணன் விளக்குகிறான்.

நவத்வாரபுரியான இந்த வுட-ல், தேகியான சுத்தான்மா, எதையும் செய்வதும் செய்விப்பதுமின்றி, எல்லாக் கருமங்களையும் மனத்தால் துறந்து (இந்திரியங்கள்

கீதாயோகம்

இந்திரிய விஷயங்களில் இயங்குகின்றன என்று விடுபட்டு) சுகமாக வசிக்கிறது.

**ஸ்ர்வ கர்மாணி மனஸா ஸன்யாஸ்யஸ்தே ஸுகம் வஸீ
நவத்வாரே புரே தேஹீ நைவ குர்வன் ந காரயன் ||**

13

மலையைக் கண்டால் கண் கனப்பதில்லை. அதுபோல பந்தச்சுமை யில்லாமல், பரமாத்மா அனைத்தையும் சாக்ஷியாகப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறான். சூரியன் உதித்ததும் வினையுலகம் வேலை தொடங்குகிறது. அதன் இயல்பிற்குரிய செயலை ஒவ்வொன்றும் செய்கிறது. அதுபோல் பரமாத்ம சந்நிதி மாத்திரத்திலேயே இயற்கையுடலும் உலகம் முக் குணங்களால் இயங்குகின்றது. செயலும் பயனும் தோன்றுகின்றன. கர்த்தா, கர்மம், காரணம், பலன் எதிலும் பரமாத்மா பந்தப்படுவதில்லை.

இறைவனான சுத்த பரமாத்மா, உயிர்களுக்கு வினை, வினைத் தலைமை, வினைப் பயனில் பற்று ஆகிய எதையும் உண்டாக்குவதில்லை. அதன் சுபாவப்படி, இயற்கைப்படி அது நடக்கிறது.

**ந கர்த்தருத்வம் ந கர்மாணி லோகஸ்ய ஸ்ருஜதி ப்ரபு ||
ந கர்ம புலஸம்யோகம் ஸ்வபாவஸ்து ப்ரவர்த்ததே ||**

14

அவன் எவர் பாவத்தையும் புண்ணியத்தையும் ஏற்பதில்லை. அறிவை மடமை கவர்வதால் உயிர்கள் மயங்குகின்றன.

**நதத்தே கஸ்யசித் பாபம் ந சைவ ஸுக்ருதம் விபு :!
அக்ஞானே னாவ்ருதம் ஞானம் தேன முஹ்யந்தி ஜந்தவ: ||**

15

ஆனால் தன்னறிவால் மடமையைச் சிதைத்தவர்களின் உள்ளத்தில் சூரியன்போல் சுத்த பரமாத்ம ஞானம் எழுந்து விளங்குகிறது.

**ஞானேன து ததக்ஞானம் யேஷாம் நாஸிதம் ஆத்மன:
தேஷாம் ஆதித்யவத் ஞானம் ப்ரகாஸயதி தத்பரம் ||**

16

அந்தப் பரமாத்ம ஸ்வருபத்திலேயே புத்தியுன்றி, அதுவே தானாகி, அதிலேயே நிஷ்டை கூடி, அதிலேயே ஈடுபட்டு, அந்த ஞானத்தால் மாசெல்லாம் கழுவப்பட்ட ஞானி மறுபடியும் அஞ்ஞானத்திற்கு மீளாத சுத்த சச்சிதானந்த நிலையை அடைகிறான்.

**தத்புத்யை ஸ்தாத்மான ஸ்தந்நிஷ்டா ஸ்தத்பராயணா |
கச்சந்தி அபுனரா வருத்திம் ஞான நிர்தூதகல்மஷா: ||**

17

அப்படிப் பரமாத்ம சாக்ஷாத்காரம் பெற்ற சுத்தஞானி எல்லா வுயிர்களையும் சமமாக, தானாகக் காண்பான். தன்னுள் கண்ட ஒன்றையே அவன் உலகெங்கும் உயர்களிலெல்லாம் காண்பான். அந்தப் பிரம்ம ஞானியே பண்டிதன் ஆவான்.

கல்வியும், வணக்கமும் நிறைந்த அந்தணன், பசு, யானை, நாய், நாயைச் சமைத்துண்ணும் புலையன் அனைவரையும் அருட்புலவர்கள் ஆத்ம சமானமாகக் காண்பர்.

**வித்யா விநயஸம்பள்ளே ப்ராஹ்மணே கவி ஹஸ்தினி |
ஸூநிசைவ ஸ்வபாகே ச பண்டிதா: ஸமதர்சின: ||**

18

21. பிரம்ம நிர்வாணம்

கீதையின் அடிப்படையான கொள்கை அகண்ட ஸர்வாத்ம ஸமத்வம், தன்னறிவு, தன்னடக்கம், அகப் பற்றின்மை, யான் எனது என்னும் அகந்தையின்மை, சுகதுக்கம், பலாபலம், வெற்றி தோல்வியான இருமை யற்ற சமதை, இயற்கையின் முக்குணங் கடந்து, தனது உண்மை நிலையான பிரம்ம நிலையில் அமைதி கண்டு, ஆண்டவனின் நிமித்த காரணமாகப் பணி புரிதல், இவையே கீதையின் முழுக்கம். உட்புறச் சமத்துவமே இந்நிலைக்கு உயிர். தன்னையும், உலகையும், உயிர்களையும்,

பொருள்களையும், சுத்தாத்ம மயமாகக் காண்பதே சுத்தஞானம், சுத்த சமத்வம். பொறியடக்கம், அகப்பற்றின்மை, குணத் தொந்தங்களில் பிணிப் புறாமை, ஆண்டவனுக்கே அடைக்கல மாதல், அவனையே உள்ளும் புறமும் கண்டு கலத்தல் இவையே ஸமத்துவப் படிகள். நித்தியான்மாவில் நிலைத்து, அதனின்றே வாழ்வெல்லாம் மலர்ந்து விரியும் தெய்வ ஜீவனிலேயே சர்வ ஸமரஸக் கனி பழுக்கும்.

யோகமும் ஞானமுமே ஸமரஸத்தின் இறக்கைகள். மொழியறிவு, பௌதிக சாஸ்திரம், மானத நூல், தத்துவஞானம், நீதிநெறி, கலையணியறிவுகள், உலகியலறிவு இவையும், ஞானத்திற்குச் சிறு படிகளாக உதவும்.

இவற்றிற்கெல்லாம் மேலுள்ளது உண்மையான அத்தியாத்ம அறிவு; அது உள்ளிருந்து மலர்வது; உள்ளே யிலகும் பரமாத்மாவுடன் உள்ளூறவு பேணிப் பேணியொளிர்வது. எதையறிந்தால் அனைத்தும் அறிந்ததாமோ அதுவே அறிவு; அத்தகைய அறிஞன் உள்ளத்தானை உலகிலுங் காண்பான். அனைத்திலுங் கடவுளை யணைவதே பூரண ஸமத்வம். கீதை தெய்வ ஸமத்வத்தால் அத்யாத்ம வொற்றுமைக்கு வழி காட்டுகிறது. இறைவனைத் தன்னிலும் தன்னை யனைத்திலும், அனைத்தையுந் தன்னிலும் காண்பவன் எப்போதும் கடவுளுடன் வாழ்வான்; உயிர்க்குலம் யாவிலும் ஆண்டவனையே கண்டு வழிபடுவான். இவ்வரிய ஸமத்வத்திற்கு அடிப்படை பரம்பொரு ளுணர்வு. ஆண்டவன் உயிர்மேனியான்; உலக முதல்வன்; ஸர்வாந்தர்யாமி; அவனுடன் ஒன்று பட்டாலே தெய்வ ஸமரஸ மெய்தும்; இயற்கைக்கும், ஆத்மாவிற்கும் மேலான புருஷோத்தமனுடன் ஒருமைப் பட்ட பின்பே வினையும் அன்பும் பொருளுடைத்தாகும்.

ஸமநிலையில் மனதை ஊன்றினோர், அதனால் இகத்திலேயே இயற்கையை, பிறவியை வெல்வர், ஏனெனில் பிரம்மம் ஸமநிலையுற்றது; மாசற்றது. ஆதலால் அவர்கள் பிரம்மத்திலேயே நிலைத்து வாழ்வார்.

**இறைவ தைர்ஜித: ஸர்கோ ஏஷாம் ஸாம்யே ஸ்திதிம் மன: |
நிர்தோஷம் ஹி ஸமம் ப்ரஹ்ம தஸ்மாத் ப்ரஹ்மணி தே ஸதிதா | 19**

பிரம்மத்தில் நிலைத்தவன் இயல்பென்ன?

பிரியமான பொருள் வந்தால் மகிழ்ந்து போகான். விருப்பமில்லாத பொருள் வந்தாலும் வெறுக்க மாட்டான். ஸ்திரபுத்தியுடையவன். ஐயுற்றுக் கலங்காதவன், எல்லாம் பிரம்மம் என்றறிந்தவன். அவனே சச்சிதானந்த ப்ரம்மத்தில் நிலை பெற்றவனாகிறான்.

**ந ப்ரஹ்ருஷ்யேத் ப்ரியம் ப்ராப்ய நோத்விஜேத் ப்ராப்ய சாப்ரியம் |
ஸ்திரபுத்தி ரஸஸம்மூடோ ப்ரஹ்மவித் ப்ரஹ்மணி ஸதித: |**

தன்னைத் தொடும் புற விஷயங்களால் பற்றாத ஆத்மஞானி தன்னுள் ஊறும் சிற்சுகத்தை யடைவான்; அவன் பிரம்ம யோகத்தில் பொருந்தி (பிரம்ம ஐக்கியத்தால்) அழிவில்லாத பேரின்பத்தை அனுபவிக்கிறான்.

**பாஹ்ய ஸ்பர்ஸேஷு அஸக்தாத்மா விந்தத்யாத்மானி யத்ஸுகம் |
ஸ ப்ரஹ்ம யோகயுக்தாத்மா ஸுகம் அக்ஷயம் அஸ்னுதே | 20**

இந்திரிய விஷயங்களின் தீண்டுதலால் தோன்றும் போக சுகங்கள் துக்கத்திற்கே ஏதுவானவை, அவை தோன்றியழிவன; கௌந்தேயோ, அறிவாளிகள் அவற்றில் மகிழ மாட்டார்கள்.

**யே ஹி ஸம்ஸ்பர்ஸஜா போகா து: க்யோநய ஏவ தே |
ஆத்யந்த வந்த கௌந்தேய ந தேஷு ரமதே புத: | 21**

இங்கேயே, உடல் நீங்கு முன்பே (உடலுடனேயே) காமக் குரோதங்களால் எழும் வேகத்தைப் பொறுத்து, வெல்ல முடிந்த மனிதனே யோக யுக்தன்; அவனே சுகி, இன்பன்.

**ஸக்னோதீஹவ ய: ஸோடும் ப்ராக் ஸரீர விமோக்ஷணாத் |
காமக்ரோதோத் புவம் வேகம் ஸயுக்த: ஸஸுக்ந: | 22**

ஆத்ம சுகம் (உட்களிப்பு) ஆத்மாராமம் உள்ளமைதி (உள்ளொளி) ஆத்மஜோதி இவற்றையுடைய அந்த யோகி பிரம்மத்துடன் ஒன்றி, பிரம்ம பூதனாகி ப்ரம்ம நிர்வாணம் அடைகிறான்.

யோ ஸந்த ஸுகோந்தராராம ததாந்தர் ஜ்யோதி ரேவ ய:|
ஸ யோகீ ப்ரஹ்ம நிர்வாணம் ப்ரஹ்ம பூதோதிகச்சுதி||

24

பிரம்ம நிர்வாணம் அடைபவர் யார்?

மனத்திலுள்ள கல்மஷங்களெல்லாம் ஒழிந்து பரிசுத்த மானவர், தொந்தத்தைச், சந்தேகத்தை சிதைத்தவர். தம்மையடக்கிய ஆத்ம ஜயசீலர், எல்லா வுயிர்களுக்கும் இனிது செய்வதிலேயே இன்புறுவோர். அத்தகைய ரிஷிகளே பிரம்ம நிர்வாண மடைகின்றனர்.

லபந்தே ப்ரஹ்ம நிர்வாணம் ருஷய: க்ஷீணகல்மஷா:|
சிள்ளத்வைதா: யதாத்மான: ஸர்வபூத ஹிதே ரதா: ||

25

காமக் குரோதமின்றி, சித்தமடக்கி, பரமாத்ம ஸாஷாத்தகாரமடைந்த யதிகளுக்கு எத்திசையிலும் எங்கிருந்தும் பிரம்ம நிர்வாணம் எய்தும்.

சுத்த முக்த சமத்துவானந்தமே பிரம்ம நிர்வாணம். அதை யடைந்தவன் தனிச் செருக்கும் பேதபுத்தியு மில்லாதிருப்பான். எல்லாம் தன்மயமாகத் தன்னைப் பிரம்ம மயமாகக் காண்பான். அவன் காடு மலைகளுக்குச் சென்றே முக்திபெற வேண்டுமென்ப தில்லை; வீட்டி-ருந்தும், ஜனங்களுடன் பழகியும், உயிர்களுக்கெல்லாம் இனியன செய்தும், பொதுநலம் புரிந்து கொண்டும், அவன் தன்னைப் பிரம்மத்தில் ஊன்றி பிரம்ம பூதனாகி, எவ்விதமான பந்ததொந்த மின்றி, பிரம்ம நிர்வாணத்தை அனுபவிப்பான். அது அவனைச் சூழ்ந்து கொண்டிருக்கும்.

காமக்ரோத வியுத்தானாம் யதீனாம் யத சேதஸாம்|
அபிதோ ப்ரஹ்ம நிர்வாணம் வர்ததே விதிதாத்மனாம்||

26

புறத்தே யிருந்து வரும் விஷய ஸ்பரிசங்களை வெளியேமுடுக்கி, கண் பார்வையைப் புருவ நடுவே நாட்டி, மூக்கினூடு புகுந்து செல்லும் பிராண அபான வாயுக்களைச் சமப்படுத்தி, இந்திரியம், மனம், புத்தி இவற்றைவென்றடக்கி, ஆசை, வெகுளி, அச்சம் ஒழிந்த ஆத்ம சுதந்தரத்தையே கருதி நிற்கும் முனிவன், நித்திய ஜீவன் முத்தனே யாவான்.

ஸ்பர்ஸான் க்ருத்வா ப்ஹிர் ப்ஹ்யான் சக்ஷுஸ்சை வாந்தரே ப்ருவோ:|
ப்ராணாபானௌ ஸமௌ க்ருத்வா நாஸாப்யந்தர சாரிணௌ ||
யதேந்த்ரிய மனோ புத்திர் முனிர் மேக்ஷ பராயண:|
விகதேச்சா ப்ய க்ரோதோ ய: ஸதாமுக்த ஏவ ஸ: ||

28

வேள்வியும் தவமும் நுகர்வோன், எல்லா வுலகிற்கும் பரமேஸ்வரன், உயிர்களுக்கெல்லாம் நண்பன் என்று என்னையறிபவன் பரமசாந்த மடைகிறான்.

போக்தாரம் யக்ரு தபஸாம் ஸர்வ ரோக மஹேஸ்வரம்|
ஸுஹ்ருதம் ஸர்வபூதானாம் ஞாத்வா மாம் ஸாந்திம்ருச்சுதி ||

29

உயிர்ப்பெழு மிடமே மனமுதிக்கிறது. உள்வெளி மூச்சுகளைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்தாலே அவை சமப்படும். அந்தச் சம மூச்சு வலையில் மனப்புள்ளைப் பிடிக்கலாம். சித்த அலைகளைத் தியான மோன சாதனங்களால் அமைதியாக்கலாம். ஆனால் இவையே போதாவாம். பரம்பொருளுக்கே சாதகன் தனது முயற்சி பயன் அனைத்தையும் நிவேதித்து, அவனையே சரண் புகுந்து எங்கும் அவன் மயம் காண வேண்டும். அவனைத் தவிர வேறில்லை; அவனை அறிந்தால் எல்லாம் அறிந்ததாகும். அவனை அன்பு செய்தால் எல்லா வுயிர்களையும் அன்பு செய்ததாகும்.

இது ஸ்ரீமத் பகவத்கீதை ஐந்தாம் அத்தியாயம்
கர்ம ஸன்யாஸ யோகம்.

22. யோகாருடன்

ஆறாவது அத்தியாயம் மிகவும் முதன்மையானது. அது ஆத்ம ஸம்யம யோகத்தை விளக்குகிறது. அதையே கீதாயோக விளக்கம் என்னலாம். அது கர்மயோகத்தை இன்னும் தெளிவு படுத்துகிறது. உண்மைத் துறவு, மனமடக்கல்,

கீதாயோகம்

அத்யாத்ம யோக சாதனம், சர்வாத்ம ஸமரஸம் முத-ய அரிய விஷயங்களை விளக்குகிறது.

பகவான் அருளுகிறார்:-

கர்ம பலனை விரும்பாமல் செய்தகு செயலைச் செய்பவனே துறவி; அவனே யோகி; ஓமத்தீயையும் கிரியைகளையும் விட்டவன் அன்று.

அதாவது காஷாயங் கட்டிக் கொண்டு கர்மா னுஷ்டானங்களை விட்டு விட்டால் மட்டும் ஒருவன் துறவியாகான். துறக்க வேண்டியது, அகத்தே ஆசை, அகங்காரம்; புறத்தே வினைப்பயன். பலப்பற்றின்றி நலப்பணி புரிதலே உண்மைத் துறவு.

**அனாஸ்ரீத: கர்மபுலம் கார்யம் கர்ம கரோதி ய:|
ஸ ஸந்யாஸீ ச யோகீ ச ந நிரக்ளிர் ந சாக்ரிய: ||**

1

பாண்டவா, எதை ஸந்யாஸம் என்பரோ அதுவே யோகம் என்றறி. ஏனெனில் ஸங்கற்பத்தை விடாத எவனும் யோகியாகான்.

ஆசையை வளர்க்கும் நினைப்புகள், அப்படிச் செய்ய வேண்டும், இப்படிச் செய்யவேண்டும் என்று கிளம்புதல், சித்த அலைகள் இவற்றிற்கு இடங் கொடாமையே சங்கல்பத்தை விடுவதாகும். அதுவே நிராசையாகும். ஆத்மசாந்திக்கு அதுவே வழியாகும்.

**யம் ஸந்யாஜ மிதிப் ப்ராஹூர் யோகம் தம் வித்தி பாண்டவ|
ந ஹ்ய சந்யஸ்த ஸங்கல்போ யோகீ புவதி கஸ்சனி||**

2

யோகப் படி யேறும் முனிவனுக்கு நிஷ்காம்ய கர்மமே பயிற்சி முறையாகிறது. யோக நிலைக்கு ஏறினவனுக்கு, சர்வ சங்கல்பங்களையும் விட்ட சமநிலையே, அமைதியே, பயிற்சி முறையாகிறது.

**ஆருருகோஷா முனோர் யோகம் கர்ம காரண முச்யதே|
யோகாருடஸ்ய தஸ்யைவ ஸம: காரண முச்யதே ||**

3

இந்திரிய விஷயபோகங்களில் விருப்பமின்றி, வினைப்பற்றின்றி, எல்லாச் சங்கற்பங்களையும் ஒருங்கே துறந்தவனே யோகாருடன் (யோகப்படியேறினவன்) எனப்படுகிறான்.

**யதா ஹி நேந்த்ரியார்தேஷு ந கர்மஸு அனுஷஜ்ஜஸே|
ஸர்வ ஸங்கல்ப ஸந்யாஸீ யோகாருட ஸ்ததோச்யதே ||**

4

யலா ஹி நேந்த்ரியார்தேஷு ந கர்மஸு அனுஷஜ்ஜஸே ச
ஸர்வ ஸங்கல்ப ஸந்யாஸீ யோகாருட ஸ்ததோச்யதே ள 4

23. ஆத்ம ஜயம்

இப்படி யோகப்படியேற வழியென்ன? தானே வழி. தன்னைத் தன்னால் உயர்த்துக, உய்வித்திடுக. தன்னைத் தாழ்த்தற்க. தனக்குத் தானே நண்பன்; தானே தனக்குப் பகைவன்.

**உத்தரேத் ஆத்ம னாத்மானம் நாத்மாந டவஸாதயேத்|
ஆத்மைவ ஹி ஆத்மனோ புந்து: ஆத்மைவ ரிபு ராத்மன: ||**

5

தன்னைத் தன்னால் வென்றவன் தனக்குத்தானே நண்பன். தன்னைத் தன்னால் வெல்லாத அனாத்மா பகைவன்போல் தனக்கே பகை செய்கிறான்.

**புந்துராத்மா ஆத்மனஸ்தஸ்ய யேந ஆத்மை வாத்மானா ஜித:|
அனாத்மனஸ்து ஸத்ருத்வே வர்தே தாத்மைவ ஸத்ருவத்||**

6

/
தன்னைத் தன்னால், ஆத்மாவை ஆத்மாவால் உயர்த்தலாவதென்ன? யோகத்தில் இரண்டு காரியங்கள் உள்ளன; ஒன்று, மனிதன் தன்னை மாசுபடிந்த கீழியல்பினின்று சுத்த நிலைக்கு உயர்த்திக் கொள்வது. இரண்டாவது, ஆசை, அகந்தை, சொந்த நினைப்பு, மனக்கட்டுமானங்கள் இவை யெதுவுமின்றிப் பரிசுத்தனாகத் தன்னை முழுதும்

ஆண்டவனுக்கே அளித்துவிடல். ஆத்ம ஸமர்ப்பணம் பூரணமாய்விடின், பிறகு ஆண்டவனே நம்முள் சாதகனும் சாதகமும், சக்தியுமாகிய யோகத்தை முன்னேற்றுகிறான். அர்ப்பணம் பூரணமாகு மட்டும் மனிதன் ஆசை, அகந்தை, இணக்கமின்மை, சோம்பல் முதலிய மாசுகளைக் கண்டு பிடித்து, அப்யாஸத்தாலும் வைராக்கியத் தாலும் அறவே நீக்க வேண்டும். இப்படிக் கீழியல்பினின்று தன்னைத் தன்னுறுதியால் மாசறுத்துத் தெய்வ சேதனத்திற்கு உயர்த்திக் கொள்வதே தன்னைத்தான் உயர்த்துவதாகும். தன்னுறுதியின்றி, மீண்டும் கீழியல்பின் ஆசை யகந்தை களிலும், இந்திரிய சுகங்களிலும், தன்னல வாழ்விலும் தன்னை ஆழ்த்துதலே தன்னைத் தன்னால் இழிவு செய்வதாகும். தனது இயல்நிலை பரமாத்மா. பரிசுத்தத்தால் தன்னை மேன்மேலும் உயர்த்திச் செல்ல வேண்டும். கீழியல்பின் மாசினின்று இப்படித் தன்னை உயர்த்திக் கொள்வோனே தனக்கு உண்மை நண்பன். அதின்று, மனோ விகாரங்களிலும், வீரியத் திணவு களிலும், தூலத்தின் மந்த வாழ்விலும் தன்னை ஆழ்த்து வோன் தனக்கே பகையாகிக் கேடு சூழ்கிறான். தன்னைத் தூசு துடைத்து, ஆண்டவன் பால் உயர்த்தி, அவனுக்கு முற்றும் அளித்து விடுதலே உயர்ந்த இன்பம். பிறகு அவன் நம்மை நடத்துவான்; ஆனால் இது “நான் செய்கிறேன்” என்னும் அகந்தையுடன் நிகழக்கூடாது; எப்போதும் நமது செயல்களையும், ஸாதனங்களையும் பரம பொருளான புருஷோத்த மனுக்கே வேள்வியாக்க வேண்டும். இப்படித் தன்னை மாசறுத்து, அத்தயாத்ம வியல்பிற்கு உயர்ந்துவிடின், எல்லாம் அவன், யாவும் அவன், யாவும் அவன் செயல், அவனன்றி யானில்லை என்னும் அறிவு துலங்கும்.

பூரண சரணாகதியே யோகத்தின் திருமுடி. தன்னைக் கீழியல்பின் அதர்மத்தினின்று அத்தயாத்ம தர்மத்திற்கு உயர்த்த வேண்டும். இந்த முயற்சி யின்றேல், நம்மை நாமே கீழியல்பின் ராஜஸ அகந்தையில், தாமஸ இருளில் ஆழ்த்திக் கொண்டு, நமக்கு நாமே பகைவராவோம். இப்படி உயரும் வழியிலும் பூரணமான கடவுளன்பும், கடவுட் பணியும், சிரத்தையும், கடவுள் நினைப்பும் வேண்டும். இப்படித் தன்னைத் தானே வென்று யோக நிலைக்கு உயர்ந்தவனுடைய தன்மைகளை இனிவரும் திருவாக்குகள் விளக்குகின்றன. குளிர், வெப்பம், இன்பம், துன்பம், பெருமை சிறுமைகளால் விகாரப்படாமல் தெள் ளமைதி கொண்டவன், தன்னை வென்றவன் (ஜிதாத்மன்) அவனிடம் பரமாத்மா நிலைத்து விளங்குகிறான்.

ஜிதாத்மன்: ப்ரஸாந்தஸ்ய பரமாத்மா ஸமாஹித: |

ஸீதோஷ்ண ஸுக்து: கேஷு தஜ்ஜா மானாபமானயோ: |

7

ஞானம், விஞ்ஞானம் (ஆத்மஞானம் ஸர்வாத்ம ஞானம்) இவற்றால் உட்களிப் பெய்தியவன், சலனமற்று நிலைத்தவன் (கூடஸ்தன்), புலன்களை வென்றவன், ஓடும் பொன்னும் ஒன்றெனக் காண்பவன்— அத்தகைய யோகியே யோக யுக்தனாவான்.

க்ஞான விக்ஞான த்ருப்தாத்மா கூடஸ்தோ விஜிதேந்த்ரிய: |

யுக்த இத்யுச்சயதே யோகீ ஸம லோஷ்டாஸ்ம காஞ்சன: |

8

அன்பன், நண்பன், பகைவன், உதாஸீனன், மத்யஸ்தன் (நடுவோன்), எதிரி, உறவினன், சாது, பாபி (நல்லவன் தீயவன்) — அனைவரையும் சமபுத்தியுடன் பார்ப்பவன் சிறந்தவனாவான்.

ஸுஹ்ருன் மித்ரார் யுதாஸீன் மத்யஸத த்வேஷ்ய ப்ந்துஷு |

ஸாதூஷ்வபி ச பாபேஷு ஸமபுத்தீர் விஸிஷ்யதே |

9

24. யோகப் பயிற்சி

இத்தகைய ஸமநிலை தரும் யோகத்தை எப்படிப் பயில்வது? பகவான் இராஜயோக இரகசியத்தை விளக்குகிறார். யோகத்தின் நடுநாயகமான சாதனம் தியானமே. மற்றவை தியானத்திற்கு வழிகள்; தியானமே சமாதிக் கு வழி.

பிறரிடம் எதையும் ஏற்பதின்றி, நிராசையாகி, மனதை அடக்கி, மறைவான தனியிடத்தில் தனியே அமர்ந்து, யோகியானவன் எப்போதும் தன்னை ஆத்ம தியானத்தில் ஊன்ற வேண்டும்.

யோகீ யுஞ்ஜீத ஸததம் ஆத்மானம் ரஹஸி ஸ்தித: |

ஏகாகீ யதசித்தாத்மா நிராஸீ ரபரிக்ரஹ: |

10

கீதாயோகம்

யோகி எப்படி, தியானத்திற்கு உட்கார வேண்டும்?

சுத்தமான இடத்தில், மிகவுயர்வும், மிகத் தாழ்வும் இல்லாமல் இருக்கை அமைத்து, தர்ப்பாஸனம், மான் தோல், துணி இவற்றை ஒன்றின் மேல் ஒன்றாக விரித்து உறுதியாக உட்கார வேண்டும். (அத்துடன் தன்னுள் உறுதியாக நிலைத்திருக்க வேண்டும்.)

ஸுசௌ தேஸே ப்ரதிஷ்டாப்ய ஸ்திரமாஸனம் ஆத்மன:

நாத்யுச்சரிதம் நாதிரீசம் சைலாஜின குஸோத்தரம் |

11

அந்த ஆசனத்தில் அமர்ந்த பிறகு, மனத்தை ஒருமுகப் படுத்தி, சித்த விருத்திகளையும், புலன்களின் செயல்களையும் கட்டுப்படுத்தி, அந்தக்கரணம் பரிசுத்தமாகும்படி யோகம் பயிலுக.

தத்ரேகாக்ரம் மன: க்ருத்வா யத சித்தேந்த்ரியக்ரிய:

உபவிஸ்யாஸனே யுஞ்ஜயாத் யோக மாத்ம விஸுத்தயே |

12

ஆசனங்கள் பல; சிரசாஸனம், ஸர்வாங்காஸனம், பச்சிமோத்தாசனம், ஹலாசனம், மச்சாஸனம், பத்த பத்மாஸனம், குக்குடாஸனம், ஜோலாசனம், நாவாஸனம், குண்டலீபந்தாஸனம் முதலான முதன்மையானவை. எனினும் இவை நீண்ட தியானத்திற்கு ஏற்றவையன்று. தியானத்திற்கு எளிதான உறுதியான ஆஸனம் வேண்டும். (ஸ்திரஸுகமாஸனம்.) தலை, முதுகு கோணாமல் நேராயிருக்க வேண்டும். பத்மாஸனம், சித்தாஸனம், ஸ்வஸ்திகாஸனம், சுகாஸனம், சிம்மாஸனம், கோமுகாஸனம், ஸவாஸனம் இவற்றினின்று தியானிக்கலாம்.

உடல், தலை, கழுத்து இவற்றைச் சமமாக, அசைவின்றி உறுதியாக நிறுத்தி, தனது மூக்கு நுனியில் பார்வையை நாட்டி, திக்குகளை நோக்காமல், பிரம்மசரியவிரதத்தில் உறுதிபெற்று, அச்சமொழிந்து, பரம சாந்தனாகி, ஆழ்ந்த அமைதியுள்ளவனாகி, மனத்தை உள்முகமாக அடக்கி, (பரமாத்மாவான) என்னிடத்தில் சித்தம் ஊன்றி, என்னில் ஈடுபட்டு, யோக யுக்தனாக நிலைக்கவேண்டும்.

தியானத்தில் பார்வையைப் புருவநடு அல்லது நாசி நுனியில் நாட்டலாம்; அல்லது நோக்கை இதயத்தில் நாட்டுவது நலம். சுற்றங்களில் பார்வையை விடக் கூடாது; கவனம் புறத்தில் செல்லாது, உள்ளே உள்ளத்தில் இருக்கவேண்டும். சிலர் கண்ணை மூடுவர்; பார்வை சிதறாமல் மூடியிருப்பது தொடக்கத்தில் நல்லது; ஆயினும் கண்ணைத் திறந்தே கவனம் உள்ளிருப்பது நல்லது. தியான முதிர்ச்சியால் ஒமொகேட்கும், ஒளி துலங்கும். உடம்பில் ஒரு கனல் விறுவிறுக்கும். இச்சிறு அனுபவங்களில் மயங்கக் கூடாது. எப்போதும் இதய பரமாத்மாவிலேயே தன்னை ஈடுபடுத்த வேண்டும். பிரம்மசரியம் அவசியம் வேண்டும்.

ஸமம் காய ஸிரோ க்ரீவம் தூரயன் அசலம் ஸ்திர:

ஸம்ப்ரேக்ஷ்ய நாலிகாக்ரம் ஸ்வம் திஸஸ்சா லாவலோகயன் |

13

ப்ரஸாந்தாத்மா விகதப்: ப்ரஹ்மசாரி வ்ரதே ஸ்தித: |

மன: ஸம்யம்ய மச்சித்தோ யுக்த ஆஸீத மத்பர: |

14

இப்படி எப்போதும், மனதை வசப்படுத்தி, தன்னைப் பரமாத்ம ஸ்வரூபத்தில் பொருத்தும் யோகி, என்னிடம் நிலைபெறும் பரம பரிபூரணானந்த சாந்தமடைகிறான்.

யுஞ்ஜன் ஏவம் ஸதா ஆத்மானம் யோகீ நியத மாஸஸ:

ஸாந்திம் நிர்வாண பரமாம் மத் ஸம்ஸ்தாம் அதிக்ஷதி |

15

யோகியின் ஊண் உறக்கம் எப்படியிருக்க வேண்டும்?

அர்ஜுனா, பெருந்திண்டிக்காரனுக்கும், சிறிதும் உண்ணாத உபவாசிக்கும், அதிகமாக உறங்கு வோனுக்கும், அதிகமாகக் கண் விழிப்பவனுக்கும் இந்த யோகம் ப-ப்பதில்லை.

நாத்யஸ்நதஸ்து யோகோ ஸ்தி நசைகாந்தம் அளஸ்ஸத:

நாசாதி ஸ்வப்ன லீலஸ்ய ஜாக்ரதோ நைவ சார்ஜன |

16

அளவான உணவு, இளைப்பாற்றம், முறையான உழைப்பு, ஒழுங்கான உறக்கம், விழிப்பு இவற்றுடன் கூடிய யோகம் துன்பத்தைச் சிதைக்கும். (இவற்றையும்

கீதாயோகம்

யோகயுக்தனாகவே செய்ய வேண்டும்.)

யுக்தாஹார விஹாரஸ்ய யுக்த சேஷ்டஸ்ய கர்மஸு!

யுக்த ஸ்வப்னா வபோதஸ்ய யோகோ பவதி து:கஹா ||

17

ஸாத்வீக வுணவால் சித்த சுத்தி உண்டாகும். இங்கே யுக்த என்பதற்கு அளவுடன் என்று பொருள். யோக யுக்தனாகவே உண்ணல், உறங்கல், யோகத்திலேயே உழைத்தல், இளைப்பாறல் என்பது மற்றொரு பொருள். ஒவ்வொரு செயலையும் யோகத்தில் பரமாத்ம பூஜையாகச் செய்ய வேண்டும். ஸாதகனுக்கு ஆகார நியமம் அவசியம். மனோ நாசமான ஸஹஜநிஷ்டன் எங்கும், எப்படியும் இருப்பான், கிடைத்ததை யுண்பான். அவனுக்கு எந்தக் கட்டுப்பாடும் கிடையாது. அவன் பரமாத்ம ஐக்கியத்திலே வாழ்வான்.

எல்லாக் கர்மங்களிலும் விருப்பமற்று, அடங்கிய சித்தம், பரமாத்மனில் நன்றாக ஊன்றிக்கொண்ட போதே ஒருவன் யோகயுக்தன் எனப்படுகிறான்.

யதா விநியதம் சித்தம் ஆத்மன்யேவ அவதிஷ்டதே

நி: ஸ்ப்ருஹ: ஸர்வ காமேப்யோ யுக்த இத்யுச்யதே ததா ||

18

காற்றலையாத (அமைதியான) இடத்தில், விளக்கு ஆடாத எரிகிறது. சித்தத்தை அடக்கிப் பரமாத்ம யோகத்தில் நாட்டிய யோகிக்கு அதுவே உவமை எனப்படுகிறது.

யதா தீபோ நிவாதஸ்தோ நேங்கதே ஸோபமா ஸ்ம்ருதா

யோகினோ யதசித்தஸ்ய யுஞ்ஜதோ யோகமாத்மன: ||

19

25. யோக நிஷ்டை

ஆடா மணி விளக்குப் போல யோகி நிஷ்டையில் ஊன்றி யிருக்க வேண்டும். புலன்கள் பலமாகப் புயல் வீசும், சித்தம் அலையும்; மனம் கொள்ளித்தேள் கொட்டிய குடிகாரக் குரங்குபோலத் துள்ளித் துடிக்கும்; அதை விடாது அடக்கி, ஆத்மநிஷ்டையில் ஊன்ற வேண்டும். அத்தகைய யோக நிஷ்டையை, பகவான் விளக்குகிறார்.

யோகப் பயிற்சியால் அடங்கிய சித்தம் அமைதியாக நிலைக்கும் இடம், சுத்தமான சூக்ஷ்ம புத்தியால் ஆத்மாவைக் கண்டு, பரமாத்மாவிலே மகிழ் வெய்தும் இடம்.

யத்ரோபரமதே சித்தம் நிருததம் யோக ஸேவயா

யத்ரசை வாத்ம னா ஸ்த்மானம் பஸ்யன் ஆத்மனி துஷ்யதி ||

20

புலன்களைக் கடந்தும், சூக்ஷ்ம புத்தியாலேயே அறிய நிற்பதுமான எல்லையற்ற இன்பத்தை (அனந்தா னந்தத்தை) அறிந்து அனுபவிக்கும் இடம்; அப்படி அனுபவிக்கும் இந்த யோகி பரமாத்ம ஸ்வரூபத்திருந்து பிறழாத நிலை.

ஸுகம் ஆத்யந்திகம் யத்தத் புத்தி க்ராஹ்யம் அதீந்த்ரியம்

வேத்தி யத்ர ந சைவாயம் ஸ்தீத ஸ்சலதி தத்வத: ||

21

எதை அடைந்தபின், யோகி அதனினும் பெரிய லாபம் வேறொன்றிருப்பதாகக் கருதமாட்டானோ. எதில் ஊன்றிய பின் பெருந்துயர் வந்தாலும் மனஞ் ச-க்கமாட்டானோ, அதுவே துன்பத் தொடர்பற்ற யோகம் எனப்படும். அதை அறிக. அந்த யோகம், மனச் சோர்வின்றி உறுதியாகப் பயிலத்தகும்.

யம் லப்த்வா சாபரம் லாபம் மன்யதே ந அதிகம் தத:

யஸ்மின் ஸ்தீதோ ந து: கேன குருணாபி விசால்யதே ||

22

தம் வித்யாத் து: க் ஸம்யோகம் வியோகம் யோக ஸம்ஞிதம்

ஸ நிஸ்சயேன யோக்தவ்யோ யோகோ அநிர்விண்ண சேதஸா ||

23

26. மனதை அடக்கு

துன்பம் போக்கி இன்பமாக்கும் இந்த யோக நிஷ்டை பெறுதல் எளிதன்று. மனித மனம் எண்ணப் புயல்களை வீசியடிக்கும். பூர்வ ஸம்ஸ்காரங்கள் அலைமோதும். சங்கற்பங்கள், தீர்மானங்கள், எத்தனையோ நினைப்புகள் திரை

கீதாயோகம்

திரையாகக் கிளம்பும். அவற்றை அறவே யொழிக்கவேண்டும்.

ஸங்கற்பத்தால் எழும் எல்லா விருப்பங்களையும், கர்மங்களையும் அடியோடு விட்டொழித்து, (விஷயங்களில் திரியும்) இந்திரிய சமுதாயத்தை எல்லாப் பக்கங்களிலும் மனவுறுதியால் இழுத்தடக்கி, துணிந்த புத்தியால், மெல்ல மெல்ல, மனத்தைப் பரமாத்மாவில் நிறுத்தி, அமைதியெய்துக. (பரமாத்மாவைத் தவிர) வேறு எச்சிந்தையும் வேண்டாம்.

ஸங்கல்ப ப்ரபுவான் காமான் த்யக்த்வா ஸர்வான் அஸேஷத: |
மளஸை வேந்த்ரியக்ராமம் விநிம்ய ஸமந் தத: | 24

ஸனை ஸனை உபரமேத் புத்த்யா த்ருதி க்ருஹீத்யா |
ஆத்ம ஸம்ஸ்தம் மன: க்ருத்வா ந கிஞ்சி தபி சிந்தயேத் | 25

இந்த உறுதியற்ற, சஞ்சல மனம், எந்தெந்த விஷயங்களில் உழல்கின்றதோ, அததனின்றும், அதை விடாது மடக்கித் திருப்பி ஆத்மவசப்படுத்துக.

யதோ யதோ நிஸ்சரதி மளஸ்சஞ்சலம் அஸ்திரம் |
ததஸ்ததோ நியம் யைதத் ஆத்மளயேவ வஸம் நயேத் | 26

ஏனெனில், மனம் முற்றிலும் அமைதியாகி, மாசற்று, ரஜோகுணம் ஆறி, பிரம்மத்துடன் ஐக்கியமான இந்த யோகிக்கு, மேலான இன்பம் (பூரண சிற்சுகம்) கிடைக்கிறது.

ப்ராஸந்த மாளஸம் ஹ்யோனம் யோகனம் ஸுகம் உத்தமம் |
உபைதி ஸாந்த ரஜஸம் ப்ரஹ்மபூதம் அகல்மஷம் | 27

இவ்வாறு மாசற்ற யோகி, எப்போதும் ஆத்மவுறவு பேணிக்கொண்டு, சுகமாக பிரம்மத்தை அணைதலான எல்லையற்ற இன்பத்தை அனுபவிக்கிறான்.

யுஞ்ஜன் ஏவம் ஸதா ஆத்மானம் யோகீ விகத கல்மஷ: |
ஸுகேன ப்ரஹ்மஸம்ஸ்பர்ஸம் அத்யந்தம் ஸுகம் அஸ்னூதே | 28

27. சம தரிசனம்

மேற் சொன்னபடி தன்னுள் பிரம்மத்தைக் கண்டு கலந்த யோகி, உலகெங்கும் தன்மயமே காண்கிறான். ஆத்மதர்சி, ஸமதர்சியாகிறான்.

யோகத்திற் கலந்த ஞானாத்மா, அனைத்திடமும் சம நோக்குடையவன். அவன் தன்னையே எல்லா வுயிர்களிடமும், எல்லாவுயிர்களையும் தன்னிடமும் காண்கிறான்.

ஸர்வபூதஸ்தம் ஆத்மானம் ஸர்வபூதானி சாத்மனி |
ஈக்ஷதே யோக்யக்தாத்மா ஸர்வத்ர ஸமதர்ஸின: | 29

அனைத்துள்ளும் என்னையும், என்னுள் அனைத்தையும் காண்பவனுக்கு நான் தப்புவதில்லை எனக்கு அவன் தப்புவதில்லை.

யோமாம் பஸ்யதி ஸர்வத்ர ஸர்வம் ச மயி பஸ்யதி |
தஸ்யாஹம் ந ப்ரணஸ்யாமி ஸ ச மே ந ப்ரணஸ்யதி | 30

எவன் ஒருமை யுணர்வு கொண்டு, அனைத் துயிர்களிலும் சுத்தானம் ரூபமாக விளங்கும் என்னை வணங்குகிறானோ, அந்த யோகி எவ்வகை, எப்படி வாழ்ந்தாலும் என்னில் வாழ்கிறான்.

ஸர்வ பூத ஸ்திதம் யோ மாம் பஜத் யோகத்வம் ஆஸ்தித: |
ஸர்வதா வர்தமானோ ஸி ஸ யோகீ மயி வர்ததே | 31

அர்ஜுனா, எவன் சுகதுக்கங்களைச் சமமாகப் பாவிக்கிறானோ, எல்லா வுயிர்களையும் ஆத்ம ஸமானமாகக் காண்கிறானோ, அவனே பரம யோகி என மதிக்கப்படுகிறான்.

ஆத்மௌபம்யேன ஸர்வத்ர ஸமம் பஸ்யதியோ ஸர்ஜன |
ஸுகம் வா யதி வா து:கம் ஸ யோகீ பரமோ மத: | 32

கனவுலகைத் தன்னுள் காண்பதுபோல், நனவுலகையும் யோகி தன்னுள் தானாகவே காண்கிறான். எங்கும் எதுவும் பரமபொருள்; அதையே யோகி தானாகக்

கீதாயோகம்

காண்கிறான். அதை எங்குக்கும் ஏகரசமாகக் காண்கிறான். தன்னை விரும்புவது போல் அவன் தன் விரிவான அகில வுயிர்களையும் விரும்புகிறான். அவன் செய்வதெல்லாம் ஜீவேச பூஜையாகிறது. அவன் அன்பு அகண்டமானது. எல்லா வுயிர்களையும் அணைத்து நிற்பது.

அன்புநிறைவால், அவன் யாதையும் அஞ்சுவ தில்லை; எல்லாம் தான், தன்மயம். தான் என்பது பரம் பொருள் எனும் போது, யார் எதற்கு எப்படி அஞ்ச முடியும்? அவன் சுற்றிலும் நடக்கும் குணதொந்தப் போர்களைப் பற்றற்ற சாக்ஷியாகப் பார்க்கிறான். அவன் காட்சி அருட்காட்சி; அவன் வாழ்க்கை ஆன்மநேய வாழ்க்கை. அவன் உணர்வு கடவுளுணர்வு. அவனின்பம் கடவுளின்பம். உலக மெல்லாம் கோயில். ஜீவ சமுதாயமெல்லாம் சிவமயம்; உயிர்களெல்லாம் பரமன் உடல் என்று சுத்தயோகி உணர்கிறான்.

இதுவே சுத்தான்ம ஸமத்துவமாகும். இந்தச் சமத்துவம் எய்தினால், உலகில் சாதி மத நிறச் சண்டை யிராது. அணுகுண்டுக்கு வேலையே யிராது. மண் வெறியால் மனிதரை மனிதர் கொன்று குவிக்கும் கொடிய இரத்தப் போர் இராது. எங்கும் அன்பு, அருள், ஆத்மவொளி துலங்கும். உலக சமாதானத்திற்கும் ஒற்றுமைக்கும் எத்தனையோ வழிகளை முயல்கிறார்கள். எல்லாரும் ஒன்று, தான் எதுவோ அதுவே அனைத்தும் என்னும் ஒருமையுணர்வு, ஆன்ம நேயம் வருமட்டும், வேறெந்த வழியிலும் ஒற்றுமை யியலாது. சுத்தான்மா இதோ நம்முள் உள்ளது அதுவே அனைத்தும் உள்ளது. ஆனால் அதை அடைந்து கூடாதபடி ஏதோ ஒன்று நம்மைத் தடுக்கிறது. எது? அதுவே சஞ்சல மனம்.

28. சஞ்சல மனம்

பகவான் உபதேசிக்கும் சுத்த ஸமத்வயோகம் இன்னும் விளங்கவில்லை. அர்ஜுனன் வினவுகிறான்:-

மதுஸூதனா, ஸம பாவனையால் நீ சொன்ன இந்த சுத்த ஸமத்வ யோகம் என் மனச் சஞ்சலத்தால் நிலைத்து நிற்பதைக் காணேன்.

**யோ ஸ்யம் யோக ஸ்த்வயா ப்ரோக்த: ஸாம்யேன மதுஸூதன
ஏதஸ்யாஹம் ந பஸ்யாமி சஞ்சலத்வாத் ஸ்தீதிம் ஸ்தீராம் | 33**

கிருஷ்ணா, மனம் சஞ்சலமே (குழப்பமே); அது வலுமுரடு, பலமானது, பிடிவாதமானது. அதை அடக்குவது காற்றைக் கட்டுப்படுத்துவது போல் அசாத்தியம் என்று எண்ணுகிறேன்.

**சஞ்சலம் ஹி மன: க்ருஷ்ண ப்ரமாதீ பலவத்ருட்ம்
தஸ்யாஹம் நிக்ரஹம் மனயே வாயோரிவ ஸுதூஷ்கரம் | 34**

சஞ்சல மனத்தை அடக்க வழி சொல்லுகிறான் கண்ணன்:-

உரத்த தோளனே! குந்தி மகனே! மனம் சஞ்சலமே. அதை அடக்குவது கடினமே என்றாலும், அப்யாஸத் தாலும் வைராக்யத்தாலும் அது வசப்பட்டு விடும்.

**அஸம்ஸயம் மஹாபுஹோ மனோ தூர்நிக்ரஹம் சலம்
அப்யாஸேன து கௌந்தேய வைராக்யேண ச க்ருஹ்யதே: | 35**

மனமடங்காதவனுக்கு யோகம் வருவது கடினம்; மனமடங்கியவன், முயற்சியால் சரியான சாதனம் செய்து, யோகசித்தி அடைய முடியும் இது என் கருத்து.

**அஸம்யதாத்மனாயோக: தூஷ்ப்ராப இதி மே மதி
வஸ்யாத்மனா து யததா ஸக்யோ ஸ்வாப்தம் உபாயத: | 36**

29. கேடில்லை

அர்ஜுனன் வினவுகிறான்:-

கண்ணா, யோகத்தில் கருத்திருந்தும், தன்னை யடக்க முடியாது மனம் ச-த்து, யோக சித்தி பெறாதவன் அடையும் கதி என்ன?

கீதாயோகம்

அயதி: ஸ்ரத்தயோபேதோ யோகாத் சலித மானஸ:|

அப்ராப்ய யோகஸம் ஸித்திம் காம் கதிம் க்ருஷ்ண கச்சுதி ||

37

வ-யதோளனே, அவன் பிரம்ம மார்க்கத்தில் நிலைப்பின்றிக் கலங்கி, சிதறிய மேகம் போல் இரண்டுங் கெட்டு அழிகிறானல்லவா?

கச்சின்னோ உபய ப்ரவிஷ்ட: சின்னாப்ரம் இவ நஸ்யதி|
அப்ரதிஷ்டோ மஹாபாஹோ விமுடோப்ரஹ்மண: பதி ||

38

கண்ணா, இந்த எனது சந்தேகத்தை, பாக்கி யில்லாமல் நீர் தீர்த்தருள வேண்டும். ஏனெனில் இந்த ஐயத்தைத் தீர்ப்பவர் உன்னையன்றி யாரும் இலர்.

ஏதன்மே ஸம்ஸயம் க்ருஷ்ண சேத்தும் அர்ஹஸி அசேஷத:|
த்வதன்ய: ஸம்ஸயஸ்யாஸ்ய சேத்தா ந ஹி உபபத்யதே ||

39

பகவான் விளக்குகிறார்:-

பார்த்தா, இகத்தும், பரத்தும், அவனுக்கு அழிவில்லை. ஏனெனில், செல்வ, நன்மை செய்கிறவன் எவனும் கேடுறுவதில்லை.

பார்து நைவேஹ நாமுத்ர வினாஸ ஸ்தஸ்ய வித்யதே|
ந ஹி கல்யாண க்ருத் கஸ்சித் தூர்கதிம் தாத கச்சுதி ||

40

யோகத்தில் வழுவியவன், புண்ணியம் செய்தவரின் உலகை அடைந்து, அங்கு வெகுகாலம் இனிது வசித்து, பிறகு சீலவான்களான செல்வர் வீட்டில் வந்து பிறக்கிறான்.

ப்ராப்ய புண்ய க்ருதாம் லோகான் உஷித்வா ஸாஸ்வதீ: ஸமா|
ஸூசீனாம் ஸ்ரீமதாம் தேஹே யோக ப்ரஷ்டோ அபிஜாயதே ||

41

அல்லது ஞானிகளான யோகியர் குலத்தில் அவன் பிறக்கிறான். இவ்வுலகில் இத்தகைய பிறவி மிகவும் அரிது.

அத்வா யோகினாம் ஏவ குலே புவதி தீமதாம்|
ஏதத் ஹி தூர்லபதரம் லோகே ஜன்ம யதீத்ருஸம் ||

42

குருகுலச் செல்வா, அவன் அக்குலத்திலேயே விட்டகுறையால் முன்பிறப்பிற்குரிய புத்தியோகத்தை அடைந்து தொடர்ந்து, சித்திபெற முயலுகிறான்.

தத்ரதம் புத்தி ஸம் யோகம் லபதே பெளர்வ தேஹிகம்|
யததே ச ததோ பூய: ஸம் ஸித்தௌ குருநந்தன ||

43

அவன் முற்பழக்கத்தாலேயே, தன் வசமின்றி யோக மார்க்கத்தில் இழுக்கப்படுகிறான்; யோகத்தில் ஆர்வங் கொண்டு, ஸப்த ப்ரம்மமான வேதத்தைத் தாண்டிச் செல்லுகிறான். (கல்வி கேள்வியின்றியே வேதங்கடந்த ஆதிப் பரமனை நாடுகிறான்).

பூர்வாப்யாஸௌ தேனைவ ஹ்ரியதே ஹ்வஸோ ஸபி ஸ|
ஜிஞ்ஞாஸு ரபி யோகஸ்ய ஸப்த ப்ரஹ்மா திவர்ததே ||

44

முயன்று பயிலும் யோகி பாபங்கள் விலகி, பரம சுத்தியடைந்து, பல பிறவிகளில் பக்குவமாகிப் பூரணம் பெற்ற பயனால் பரமாத்ம கதி யடைகிறான்.

ப்ரயத்னாத் யதமானஸ்து யோகீ ஸம்ஸுத்தி கில்பிஷ:|
அநேக ஜன்ம ஸம்ஸித்த: ததோ யாதி பராம் கதிம் ||

45

தபஸ்விகளைவிட யோகியே மேலானவன்; ஞானிகளினும் சிறந்தவன், கர்மிகளைவிட மிக்கவன் என்பார். ஆதலால் நீ யோகியாயிரு அர்ஜுனா.

தபஸ்விப்யோ அதிகோ யோகீ ஞானிப்யோ ஸபி மதோ ஸதிக:|
கர்மிப்யஸ் சாதிகோ யோகீ தஸ்மாத் யோகீ புவார்ஜுன ||

46

உள்ளத்தில் என்னைப் பொருத்தி, என்னையே தியானத்தால் வழிபடும் சிரத்தாவான், எல்லா யோகி களிலும் மிகச்சிறந்த யோக யுக்தன் என்பது என்

மதம்.

யோகினாம் அபி ஸர்வேஷாம் மத்கதேன அந்தராத்தமனா |
ஸ்ரத்தாவாள் டுஜதே யோமாம் ஸ மே யுக்ததமோ மத: ||

47

இவ்வாறு கண்ணன் கர்ம யோகத்தை விளக்கி, பக்தியோகத்திற்கு சுருதி கூட்டுகிறான். கர்மம் பக்தி ஞானம் இம்மூன்றும் யோக வாழ்வின் மூன்று நாடிகள். இவற்றுள் ஞானமே ராஜ நாடி; உலகாலயத்தில், ஒவ்வொருவருக்கும் அருட்பணி உள்ளது. அதை அறிந்து சித்த சுத்தியுடன், பலப்பற்றின்றி, ஆசை யாணவங்களின்றி, உள்ளமைதி யுடன், கருத்துன்றி சர்வாந்தர்யாமியான இறைவனுக்கே நிவேதனமாகச் செய்வதே கர்மயோக ரகசியம். அதுவே கீதா யோகத்தின் அடிப்படையாகும். இந்தப் பகுதியில் கீதையின் உயிரான கர்ம யோகத்தை விளக்கினோம். அடுத்த பகுதியில் கீதைக்கு இதயம் போன்ற பக்தி யோகத்தையும், சிரம் போன்ற ஞான யோகத்தையும் விளக்குவோம். ஓம் ஓம் ஓம்

இது ஸ்ரீமத் பகவத்கீதை ஆறாம் அத்தியாயம்
தியான யோகம்.

30. ஞானி அரிது

கர்மத்திற்குச் சக்தி யளிப்பது பக்தி. இனிவரும் ஆறு அத்தியாயத்தில் பகவான் பக்தியோக சாதனத்தைச் சொல்- அதற்கு வேண்டிய ஞானத்தையும் உபதேசிக்கிறார்.

ஹே பார்த்தா, மாசற்ற அன்பினால் (என்பால்) இசைந்த மனத்தனாகி, என்னைச் சார்ந்து, யோகத்திற் கூடி, என்னை எப்படி நிறைவாக ஐயமின்றி அறிவாய் என்பதைக் கேள்.

மய்யாஸக்த மனா: பார்த் யோகம் யுஞ்ஜன் மதாஸ்ரய: |

அஸம்ஸயம் ஸமக்ரம் மாம் யதா ஞ்ஞாஸ்யஸி தத் ஸருணு ||

1

உனக்கு நான் விஞ்ஞானத்துடன் ஞானத்தையும் மிச்சமில்லாமல் சொல்லுகிறேன். இதை அறிந்த பிறகு, இங்கே அறியத்தக்கது எதுவும் பாக்கியில்லை.

ஞானம்தே ஸஹம் ஸவிஞானம் இதம் வக்ஷ்யாமி அஸேஷத: |

யஜ் ஞாத்வா நேஹ பூயோ ஸ்யத் ஞாதவ்யம் அவஸிஷ்யதே ||

2

ஆயிரக் கணக்கான மனிதரில், ஏதோ ஒருவன் ஆத்ம சித்தி பெற முயலுகிறான்; முயலும் சித்தருள்ளும், ஏதோ ஒருவன் என்னை உண்மையாக அறிகிறான்.

இறைவனைத் தன்னுள் அறிவதே ஞானம். எல்லாம் எங்கும் அவனே என்றறிவது விஞ்ஞானம்.

மனுஷ்யானாம் ஸஹஸ்ரேஷு கஸ்சித் யததி ஸித்தயே |

யததாம் அபி ஸித்தானாம் கஸ்சின் மாம் வேத்தி தத்வத: ||

3

31. பிரக்ருதி

உயிர்--உலகம், இயற்கை-ஆன்மா, புருஷன்-பிரகிருதி இரண்டையும் அணைத்துப் பரமாத்மா புருஷோ த்தமனாக விளங்குகிறான். பிரகிருதி அல்லது இயற்கை இரண்டு வகையாகும் (1) அபரப்பிரகிருதி அல்லது கீழியல்பு அல்லது சடவியல்பு. (2) பரப் பிரகிருதி அல்லது உயரியல்பு.

நிலம், நீர், தீ, காற்று, வான், மனம், புத்தி, அகங்காரம் இவை எனது எண்கூறான (அபரப்) பிரகிருதி.

பூமி ராபோ அளலோ வாயு: கம் மனோ புத்திரேவ ச |

அஹங்கார இதீயம் மே பின்னா ப்ரக்ருதி ரஷ்டதா |

4

இது கீழியற்கை, ஜடப்பிரகிருதி; வ-ய தோளாய், இதனின் வேறாகி, ஜீவ பூதமாகி இவ்வுலகைத் தாங்கும் எனது பரப்பிரகிருதியை அறி.

கீதாயோகம்

அபரேயம் இதஸ்தவன்யாம் ப்ரக்ருதீம் வித்தி பராம் |
ஜீவபூதம் மஹாபுரோ யயேதம் தூர்யதே ஜகத் |

5

கீழியல்பு, அசேதன வியல்பு, மே-யல்பு சேதன வியல்பு. பரப்ரகிருதியான மே-யல்பே ஜீவ பூதமாயிருக்கிறது. ஜீவன் பரமாத்மாவின் பங்கு; இறைவன் உயிர் மேனியன்.

இந்த இரண்டு பிரகிருதிகளுமே எல்லா ஜீவர்களுக்கும் பிறப்பிடம்; உலகனைத்திற்கும் ஆக்கமும் அழிவும் (கற்பமும் பிரளயமும்) யானே.

ஏதத் யோனீனி பூதானி ஸர்வாணீத் யுபதாரய |
அஹம் க்ருத்ஸ்னஸ்ய ஜகத: ப்ரபவ: ப்ரலயஸ்ததா |

6

32. நானே எல்லாம்

பரமாத்மனின் சேதன சக்தி யென்னும் நூ-ல் ஜீவாத்மாக்களெல்லாம் கோக்கப் பெற்று ஒரே கோவையாயிருக்கின்றன.

தனஞ்ஜயா, என்னைத் தவிர வேறெதுவும், சிறிதும் இல்லை; நூ-ல் மணித்திரள்போல, இங்குள்ளன எல்லாம் என்னில் தொடுக்கப்பட்டுள்ளன.

மத்த: பரதரம் நான்யத் கிருசித் அஸ்தி துளஞ்ஜய |
மயி ஸர்வம் இதம் ப்ரோதம் ஸுத்ரே மணிக்ணா இவ |

7

கௌந்தேயா, நான் நீரிற் சுவை; ஞாயிறிலும், திங்களிலும் ஒளி; எல்லா வேதங்களிலும் பிரணவம், ஓங்காரம்; ஆகாசத்தில் சத்தம்; ஆடவரில் ஆண்மை நான்.

ரஸோ ஸஹம் அப்ஸு கௌந்தேய ப்ரபுஸ்மிஸஸிஸுர்யயோ: |
ப்ரணவ: ஸர்வ வேதேஷு ஸப்த: கே பௌருஷம்ந்ருஷு |

8

மண்ணில் தூய மணமும், தீயிற் பொ-வும் நானே; ஜீவர்களெல்லாம் ஜீவனம் நானே; தவத்தினர் தவம் நானே.

புண்யோ கந்த: ப்ருதூர்வ்யாம் ச தேஜஸ் சாஸ்மி விபாவஸௌ |
ஜீவனம் ஸர்வபூதேஷு தபஸ்சாஸ்மி தபஸ்விஷு |

9

பார்த்தா, உயிர்களுக்கெல்லாம் அழியாக் காரணம் நானே என்றறி. புத்திமாண்களின் புத்தி நான்; தேஜஸ்விகளின் தேஜஸ் (பொ-வு) நானே.

பீஜம் மாம் ஸர்வபூதானாம் வித்தி பார்து ஸநாதனம் |
புத்திர் புத்திமதாம் அஸ்மி தேஜஸ் தேஜஸ்வினாம் அஹம் |

10

பாரதர் ஏறே, பலவான்களின் ஆசாபாசங்களற்ற பலம் நான். உயிர்களிடத்தில் தர்ம விரோதமில்லாத (நியாயமான) விருப்பம் நானே.

புலம் புலவதாம் சாஹம் காம ராக விவர்ஜிதம் |
தர்மா விருத்தோ பூதேஷு காமோ ஸ்மி பரதர்ஷப |

11

இயற்கையில் ஸாத்வீக ராஜஸ தாமஸ பாவனைகள் எவை உண்டோ, அவை என்னிடத்தே எழுந்தன. என்னுள் அவைநான் அவற்றுள் அடங்கவில்லை என்றறி.

நீதி, நேர்மை, அறம் முத-ய உணர்வுகள் ஸாத்வீக மாகும். ஆசை ஆணவங்கள் ராஜஸம்; சோக மோகாதிகள் தாமஸ குணங்களாகும். இவையெல்லாம் மனமயக்கால் மனிதனைப் பிடித்தாட்டுகின்றன.

யேசைவ ஸாத்விகா புவா ராஜஸாஸ் தாமஸாஸ் சயே
மத்த ஏவதி தான் வித்தி நத்வஹம் தேஷுதே மயி

12

குணமயமான இந்த மூன்று பான்மைகளால் (சாத்வீக ராஜஸ தாமஸ பாவனைகளால்) இவ்வுல குயிர்கள் அனைத்தும் மயங்கியுள்ளன. அதனால், இக்குணங்களுக்க் கப்பால் அழியாதிருக்கும் என்னை அவை அறிவதில்லை.

கீதாயோகம்

த்ரிபிர் குண மயைர் பாவை: ஏபி ஸர்வம் இதம் ஜகத் |
மோஹிதம் நாபி ஜானாதி மமேப்பய: பரம் அவ்யயம் |

13

குணமயமான இந்த எனது தேவமாயை தாண்டற்கு அரியது; என்னையே சரண்புகுந்தவர்களே இந்த மாயையைத் தாண்டுவார்கள்.

தைவீ ஹ்யேஷா குணமயீ மம மாயா துரத்யாயா |
மாமேவ யே ப்ரபத்யந்தே மாயாம் ஏதாம் தரந்தி தே |

14

33. ஞானீ - பக்தன்

தீவிரமான அன்பினாலேதான் இறைவனைச் சரண்புக முடியும். கீழியல்பிற் சிக்கி யழிபவர்க்கு இறைவன் பெருமை விளங்காது.

மாயையால் கவரப்பட்டு, அறிவு கெட்டவர், அசுரத்தன்மை கொண்டவர், தீமை செய்யும் மூடர், மக்களிற் கடையர் என்னைச் சரண்புக மாட்டார்கள்.

ந மாம் துஷ்க்ருதினோமூடா: ப்ரபத்யந்தே நராதமா |
மாயயா பஹ்ருதஞானா ஆஸூரம் பாவம் ஆஸ்ரிதா: |

15

அன்பு பெருகப் பெருக அகந்தை குறையும்; தன்னலம் சுருங்கும்; இறைவனருளையே உயிர் நாடும்; அவனில்லாத நினைப்பும் நடையும் முள்ளில் நடப்பது போ-ருக்கும்.

பாரதர் ஏறே, அர்ஜுனா, நான்கு வகையினரான நல்லோர் என்னை வழிபடுகின்றனர்; (1) உலக வாழ்வில் துயரப்பட்டவர்கள் (2) உலகப் பயன் விரும்புவோர். (3) ஞான தாகமுள்ளவர்கள். 4 நிஷ்காம ஞானிகள்.

சதுர்விதா பூஜந்தே மாம் ஜனா: ஸுக்ருதினோ ஸர்ஜான |
ஆர்தோ ஜிக்ஞாஸு ரர்தார்தீ ஞானீ ச பரதர்ஷப |

16

அவர்களுள் யோகத்திற் கூடி ஒருமையுடன் அன்பு செய்யும் ஞானியே சிறந்தவன். ஏனெனில் ஞானிக்கு நான் மிகவும் இனியன்; எனக்கு அவன் இனியன்.

தேஷாம் ஞானீ நித்யயுக்த ஏக பக்திர் விவஸிஷ்யதே |
ப்ரியோ ஹஜ ஞானினோ அத்யர்தம் அஹம் ஸச மம: ப்ரிய: |

17

இவர்களனைவரும் நல்லாரே எனினும், ஞானி என் மயன். அவன் நானே என்பது என் கொள்கை. ஏனெனில் அந்த ஞானத்துடன் கூடிய பக்தன் அதி உத்தம கதியான என்னிலே நிலைத்தவனாகிறான்.

உதாரா: ஸர்வ யேவைதே ஞானீது ஆத்மைவ மே மதம் |
ஆஸ்பத: ஷ ஹி யுக்தாத்மா மாமேவா னுத்தமம் கதிம் |

18

பல பிறவிகளின் முடிவில் ஞானவான் என்னை அடைகிறான். ஸர்வாந்தர்யாமியான வாஸுதேவனே எல்லாம் என்றறியும் அந்த மஹாத்மா மிகவும் அரியன்.

உள்ளே சுத்தாத்மாவாகவும், உலகில் விசுவாத் மாவாகவும், இரண்டிற்கும் மேலேயுள்ள பரமாத் மாவாகவும், பசுபதியாகவும், எங்கும் நிறைந்த பரம்பொருளைக் கண்டு ஒன்று படுதலே ஞானச்சிகரம். அந்நிலை பெற்ற ஞானி மிகவும் அபூர்வமானவன்.

பஹூனாம் ஜன்மனாம் அந்தே ஞானவான் மாம் ப்ரபத்யதே |
வாஸுதேவ: ஸர்வமிதி ஸ மஹாத்மா ஸுதுர்லப: |

19

34. என்னை அறியார்

பரம்பொருளில் ஒன்றுபட்டு எல்லாம் அவன் மயமாகக்காண்பது மிகவும் அரிது; ஏனெனில் அவரவருக்குத் தனிவிருப்புள்ளது. மனப்பான்மை பலவிதம்.

தங்கள் இயல்பிற்கு உட்பட்டு, அவரவர் இச்சையில் அறிவிழந்து, அதற்கேற்ற நியமங்களைக் கைக்கொண்டு, மனிதர் வேறு தேவதைகளை வழிபடுகின்றனர்.

கீதாயோகம்

காமஸ்தைஸ்தர் ஹ்ரதஞானா ப்ரபத்யந்தே அன்ய தேவதா
தம்தம் நியமம் ஆஸ்தாய ப்ரக்ருத்யா நியதா: ஸ்வயா || 20

எப்படி எந்த மூர்த்தியை வணங்கினாலும் அருள் புரிபவன் சுத்தபரமாத்மனே.
எந்த எந்த பக்தன், எந்தெந்த மூர்த்தியை சிரத்தையுடன் அர்ச்சிக்க
விரும்பினாலும், அவனவ னுடையுஅந்த சிரத்தையையே நான் உறுதியாக்குகிறேன்.

யோ யோ யாம் யாம் தனும் புக்த: ஸ்ரதத்யா அர்சிதும் இச்சதி
தஸ்ய தஸ்ய அசலாம் ஸ்ரதத்யாம் தாம் ஏவ விதத்யாம் யஹம் || 21

அவன் (ஸகாம பக்தன்) அந்தத் தேவதைகளை நம்பிக்கையுடன் ஆராதனம்
செய்கிறான். விரும்பிய பலனை அடைகிறான். அந்தப்பலனை வகுத்துக்
கொடுப்பவன் யானே.

ஸ தயா ஸ்ரதத்யா யுக்த: தஸ்ய ஆராதனம் ஈஹதே
ஸப்தே ச தத: காமான் மாயைவ விஹிதாள் ஹி தாள்|| 22

அற்ப மதியுள்ள அவர்கள் பெறும் பலன் அழியக் கூடியது; தேவதைகளை
வழிபடுவோர் தேவதை களையே அடைகின்றனர். எனது பக்தர் என்னையே
அடைகின்றனர்

எல்லாம் தானான ஆண்டவன் அவரவர் பக்குவத்திற்கேற்ற பலனை
யளிப்பான். பயன், வரம், கொள்கை, மதம், தேட்டம், கவலை அனைத்தும் ஒழித்து,
கடவுளையே கருது மன்பன் அவனைப் பெற்று இரண்டறக்கூடி இன்புறுகிறான்.

அந்தவந்து பிலம் தேஷாம் தத் புவத் யல்ப மேதஸாம்
தேவாள் தேவயஜோ யாந்தி மத் புக்தா யாந்தி மாமபி || 23
இறைவனைச் சிறுமதியாளர் அறிவதில்லை.

ஓப்புயர்வற்ற அழிவில்லாத எனது பரமாத்மத் தன்மையை அறியாமல்,
சிறுமதியாளர் முன்னே மறைந்திருந்து வடிவெடுத்தவனாகக் கருதுகின்றனர்.

அவ்யக்தம் வ்யக்தம் ஆபன்னம் மன்யதே மாம் அபுத்தய
பரம் பாவம் அஜானந்த: மாம் அவ்யயம் அனுத்தமம் || 24

யோகமாயையால் சூழப்பட்ட நான், எல்லோருக்கும் விளங்குவதில்லை.
பிறப்பற்ற, அழிவற்ற என்னை, இந்த மூடவுலகம் அறிவதில்லை. என்னையும்
பிறர்போலப் பிறந்து இறப்பவனாகக் கருதுகிறது.

நாஹம் ப்ரகாஸ: ஸர்வஸ்ய யோக மாயா ஸமாவ்ருத:
மூடோ அயம் ந அபிஜானாதி லோகோ மாம் அஜம் அவ்யயம் || 25

முன்னும் இன்றும், இனியும் (முக்காலும்) உள்ள ஜீவர்களை நான் அறிவேன்.
ஆனால் (அன்பறிவற்ற) எவனும் என்னை அறிகிலன்.

வேதாஹம் ஸமதீதானி வர்தமானானி சார்ஜுனி
புவிஷ்யாணி ச பூதானி மாம் து வேத ந கஸ்சன் || 26

பாரதா, பரந்தபா, விருப்பு வெறுப்பில் முளைத்த தொந்தங்களில் உலகுயிர்கள்
மயங்கிப் போகின்றன.

இச்சாத்வேஷு ஸமுத்தேன த்வந்த்வ மோஹேன பூரத
ஸர்வ பூதானி ஸம்மோஹம் ஸர்கே யாந்தி பரந்தப || 27

புண்ணிய வினைகளால் பாபமொழிந்த மனிதர், விருப்புவெறுப்பான
தொந்தமோகம் விட்டு, திட விரதத்துடன் என்னை வழிபடுகின்றனர்.

யேஷாம் து அந்த கதம் பாபம் ஜனானாம் புண்ய கர்மணாம் ச
தே த்வந்த்வ மோஹ நிர்முக்தா: பூஜந்தே மாம் த்ருட்வரதா: || 28

என்னை ஆஸ்ரயித்து, மூப்பு இறப்பினின்று விடுபடயோகம் முயல்வோர், அது
எனப்படும் பிரம்மத்தையும், (நான் அது, எல்லாம் அது) என்றறியும் பூரண அத்யாத்ம

கீதாயோகம்

ஞானத்தையும், (ஆண்டவனுக்கு வேள்வியாகச் செய்ய வேண்டிய) அகில கர்மத்தையும் அறிகின்றனர்.

ஜரா மரண மோக்ஷாய மாம் ஆஸ்ரித்ய யதந்தி யே ச |
தே ப்ரஹ்ம தத்வது: க்ருத்ஸ்னம் அத்யாத்மம் கர்ம சாகிலம் || 29

பூதநாதனான அதிபூதன், தேவதேவனான அதிதைவம், வேள்வித்தலைவனான அதியக்ருன் என்று என்னை அறி. யோகத்தில் பொருந்திய சித்தமுடையவர், உயிர் புறப்படும் காலத்திலும் என்னை அறிவர்.

ஸாதி பூதாதிதைவம் மாம் ஸாதியக்ரும் ச யே விது: |
ப்ரயாண காலே ஸி ச மாம் தே விதுர்யுக்த சேதஸ: || 30

ஞானீ பக்தன் பரம்பொருளின் தன்மை, சக்தி, இன்பம் ஓங்கி எல்லையற்றிருப்பான். காலதேச வர்த்த மாணங்கள் அவனைக் கட்டுப்படுத்தா. இந்த உடலை விட்டு உயிர் பிரியும் போதும் அவன் (நான் உடலல்லேன் நான் அவன், பரமாத்மா என்ற) உணர்வுடனிருப்பான். தனது அமரத்தன்மையை மறவா துணர்வான். இதைப் பற்றி அடுத்த அத்தியாயம் விளக்கும்.

இது ஸ்ரீமத் பகவத்கீதை ஏழாம் அத்தியாயம்
ஞான விஞ்ஞான யோகம்.

35. பரமனை நினை

விஜயன் கருத்தும் கவனமும் ஒங்குகின்றன; சென்ற உபதேசமுடிவில் சொன்ன மூன்று வார்த்தைகளைப் பற்றி வினவுகிறான்:-

புருஷோத்தமா, தத் என்னும் பிரம்மம் யாது? அத்யாத்மமாவது எது? கர்மம்யாது? அதிபூத மாவதென்ன? அதி தெய்வம் எனப்படுவது எது?

கிம் தத் ப்ரஹ்ம கிம் அத்யாத்மம் கிம் கர்ம புருஷோத்தமா |
அதிபூதம் ச கிம் ப்ரோக்தம் அதிதைவம் கிம் உச்யதே || 1

மதுஸூதனா, அதியக்ருன் யார்? இந்த உட-ல் எவ்வாறுள்ளான்? தன்னடக்கமுள்ளவரால் இறுதி காலத்தில் நீ அறியப்படுவது எவ்வாறு?

அதியக்ரு: கதம்கோ ஸ்த்ர தேஹே அஸ்மின் மதுஸூதனா |
ப்ரயாண காலே ச கதம் ஞேயோ அஸி நியதாத்மபி: || 2

பகவான் அருளுகிறார்:-

அழிவற்ற பரம்பொருளே (பரமாக்ஷரம்) பிரம்மம்; (உடல், உயிர், மனம் புத்தியுடன் கூடிய) ஜீவஸ்வபாவமே அத்யாத்மம் எனப்படுகிறது.

'கர்மம்' என்பது, உயிர்த்தன்மைகளை உற்பத்தி யாக்கும் செயலெழுச்சியாகும்.

அக்ஷரம் ப்ரஹ்ம பரம் ஸ்வபாவோ அத்யாத்மம் உச்யதே |
பூதபாவோத் புவகரோ விஸர்க: கர்மஸம்ஞித || 3

பிரம்மம் மாசற்ற, பெயர்வடிவ வேறுபாடற்ற, அழிவற்ற உயர் பொருள். அதனுடைய சேதனமே ஜீவரூபமானது; பரப்பிரகிருதியே இறைவனது பாவனை, தன்மை, சுபாவம். இறைவன் சுத்தசக்தி மயம்; அது தேகியான ஜீவாத்மாவில் வியாபிக்கும்போது அத்யாத்மம் எனப்படுகிறது. ஆக்கல், அளித்தல், நீக்கல், மறைத்தல், அருளல் ஆகிய ஐந்தொழில்களும் அவனது சந்நிதி மாத்திரத்தில் நடக்கின்றன; இந்த ஐந்தொழில் விளக்கமே விஸர்கம் அல்லது வினையெழுச்சியாகும். அபரப் பிரகிருதியின் பரிணாமமே ஜடவுலகம். அது மாறி அழிவது. உடல், புலன், மனம், புத்தி, அஹங்காரம், ஐம்பூதம், விஷயாதிகள் இவற்றால் ஆன இயற்கையுடலைச் சார்ந்த உயிருணர்வே அதிபூதம்; அது பிரகிருதி காரியமான உலகம் பொருள்களுமாம்.

தோன்றி மறையும் பூத விவகாரங்களைக் குறித்தது அதிபூதம். (பூதவுட-ல் இருக்கும்) ஹிரண்மய புருஷனே அதிதைவம். உடலெடுத்தவரில் சிறந்த விஜயா, நானே (ஜீவயக்ருத்தை நடத்த) இங்கே இந்த உட-ல் அதியக்ருனாக (வேள்வி

முதல்வனாக) இருக்கிறேன்.

அதிபூதம் கூரோ பாவ: புருஷஸ் ச அதிதைவதம்

அதி யக்ஞோ அஹமே வாத்ர தேஹே தேஹப்ருதாம் வர |

4

இறைவன் புருஷோத்தமன்; பிரகிருதி சரீரத்தையும், சரீரியான புருஷனையும் அணைத்துத் தாங்கி நடத்தும் முதல்வன். அவன் நித்தியன். நிர்விகாரி; தன்னைப் பிரியாத பரப்பிரகிருதியால் ஐந்தொழில் வேள்வியை நடத்துகிறான். ஜீவபரிணாமத்தை ஊக்குகிறான். நிலையான ஆத்மத்துவத்தில் மேவிய சுபாவத்தையே இயற்கை மூலம் சிருஷ்டி கர்மமாக விரிக்கிறான். இயற்கையின் வசப்பட்டுப் பலவாக மாறும் தேகாத்மா கூரபுருஷன்; பரமனுடன் கலந்த சுத்தாத்மா அகூர புருஷன் அழிவி-. கூரம் அகூரம் இரண்டும் கூடிய பரமாகூரனாக இறைவன் விளங்குகிறான். அவனது தெய்வசக்திகள் அதி தெய்வங்கள். அவனிடமிருந்தே எல்லாம் வருகின்றன. அவனிடத்திற்கே முன்னேறிச் செல்கின்றன. பிறப்பும் இறப்பும் இந்த முன்னேற்றப் படிகளே. மூன்று காலங்களும் ஜீவபரிணாமத் தொடரே. மனித நினைப்புகளும் சங்கித் தொடர்களே. நினைப்பே மனிதன்; அவன் எப்படி நினைக்கிறானோ அப்படியே ஆகிறான். நினைப்பு மனிதனை விடுவதில்லை; உடல்போன பிறகும் காற்றில் ஏறிய பூமணம் போல நினைப்பு அவனைத் தொடருகிறது; மறுபிறவியிலும் புகுந்து பின்னுகிறது. ஐம்பூதங்கள் சேர்ந்தால் உடல்; அவை பிரிந்தால் உடல் மறைகிறது. இதுதான் இறப்பு என்பது. இறப்பது பூத சரீரமே; சுத்தான்மா இறவாதது. அது கர்மவாசனைக் கேற்றபடி மறுவுடல் எடுக்கிறது; பூர்வ வாசனைகளும் சங்கற்பங்களும் எண்ணங்களும் அதை இயக்குகின்றன. ஆத-ன் எண்ணப்படியே ஒருவன் கதியாகும். எண்ணமே பிறவியை உண்டு பண்ணுகிறது. இறுதி காலத்தில் தீவிரமாயிருக்கும் எண்ணம் உருக்கொள்கிறது. ஆதலால் மனிதன் எண்ணத்தை உயர்த்த பொருளான இறைவனிடமே ஊன்றவேண்டும்.

முடிவு காலத்தில், எவன் என்னையே நினைத்து உடலை விட்டுப் போகிறானோ, அவன் எனது சுபாவத்தை அடைகிறான். இதில் ஐயமில்லை

அந்த காலே ச மாம் ஏவ ஸ்மரான் முக்த்வா கலேபரம்

ய: ப்ராயதி ஸ மத் பாவம் யாதி நாஸ்தி அத்ர ஸம்ஸய: |

5

குந்தி மகனே, இறுதியில், எந்தெந்த தன்மையை நினைத்து ஒருவன் உடலை விடுகிறானோ, சதா அந்தப் பாவனை கொண்டவனாகி, அந்தந்தத் தன்மையே அடைகிறான்.

ஒருவன் வழக்கமாக நினைப்பதே இறுதியிலும் வரும். ஒவ்வொரு நினைப்பும் சித்தத்தில் பதிவாகும். அதுவே சித்திர குப்தம். இறுதி காலத்தில் இப்படிப் பதிவான எண்ணங்களெல்லாம் கிளம்பி, மனத் திரையில் நாடகமாடும் எந்த எண்ணம் பலமாயிருக்கிறதோ அதுவே மறுபிறவியாகும். உள்ளபோதே நல்ல சித்த விருத்தியுடன் சுய நலமற்ற தியாகத்துடன் வாழ்ந்தால் அதுவே சிறந்ததாகும்.

யம் யம் வா அபி ஸ்மரான் பாவம் த்யஜதி அந்தே கலேபரம்

தம் தம் ஏவ ஏதி கௌந்தேய ஸதா மத்பாவ பாவித: |

6

ஆதலால் எக்காலத்திலும் என்னையே நினை; (எனது ஏவலும் உனது அறமுமான) போர்புரி; மனத்தையும் புத்தியையும் என்னில் வைத்து, என்னை நீ அடைவது உறுதி.

தஸ்மாத் ஸர்வேஷு காலேஷு மாம் அனுஸ்மர யுத்ய ச

மய்யர்பித மனோ புத்திர் மாம் ஏவ ஏஷ்யஸி அஸம்ஸயம் |

7

நினைப்பை அகங்காரத்திற்கு விடாமல், ஆண்டவனிடமே இயல்பாகச் செல்லும்படி பழக்கவேண்டும்.

பார்த்தா, பரமாத்ம தியானத்தையே பயிலும் யோகத்தில் ஈடுபட்டு, வேறெதனிடமும செல்லாத சித்தத்தால், எப்போதும் சிந்திப்பவன், அந்தப் பரம திவ்ய புருஷனை (புருஷோத்தமனை) அடைகிறான்.

கீதாயோகம்

அப்யாஸ யோக்யுத்தேன சேதஸா நான்ய தாமின:
பரமம் புருஷம் திவ்யம் யாதி பார்த் அனுசிந்தயன் ||

8

அப்புருஷன் எப்படிப்பட்டவன் என்பதை இனிக் காண்போம்.

36. பரமாத்மா

ஸ்வேதாஸ்வதரோபநிஷத்தில் ஞானசித்தி பெற்ற முனிவர் இவ்வாறு அருளுகிறார்:-

இருளைக் கடந்து இரவிபோல் ஒளிரும் புருஷனான பரமாத்மனை அறிவேன்; அவனை அறிந்த அதிகாரி, சாவைத்தாண்டுகிறான். நித்திய வாழ்விற்கு வேறு வழியே யில்லை.

வேதாஹ மேதம் புருஷம் மஹாந்தம்
ஆதித்ய வர்ணம் தமஸ: பரஸ்தாத் |
தமேவ விதித்வா அதிம்ருத்யுமேதி
நான்ய: பந்தா வித்யதே அயனாய ||

இந்தக் கருத்தையே பகவான் விளக்குகிறார்:-

அவன் (பரமன்) கவி, முற்றறிஞன், புராணன், பழையோன், அந்தர்யாமியாயிருந்து அனைத்தையும் ஆளுவோன், அணுவினும் அணுவோன், அதிசூக்ஷ்மன், அனைத்தையும் தாங்குவோன், சிந்தனைக்கரிய வடிவோன், இருளைக் கடந்தவன், ஆதித்யவர்ணன், சூரியன்போல நித்திய சேதனைப் பிரகாசன். பிரயாணகாலத்தில், அசையா மனத்துடன், பக்தியுடன் (அன்பிலுள்ளி) புருவ மத்தியில் பிராணனை நன்குறுத்தி, யோக பலத்தால் எந்த அன்பன் ஸ்மரிக்கிறானோ, தியானிக்கிறானோ, அவன் இந்தப்பரம திவ்ய புருஷனை அடைகிறான்.

கவிம் புராணம் அனுஸாஸிதாரம்
அணோரணீயாம்ஸம் அனுஸ்மரேத்ய :
ஸர்வஸ்ய தூதாரம் அசிந்த்ய ரூபம்
ஆதித்ய வர்ணம் தமஸ: பரஸ்தாத் 9
ப்ரயாண காலே மனஸா அசலேன
புத்த்யா யுக்தோ யோக புலேன சைவ
ப்ருவோர்மத்யே ப்ராணம் ஆவேஸ்ய ஸம்யக்
ஸ தம் பரம் புருஷம் உபைதி திவ்யம் 10

வேத வித்துக்கள் எதை அழிவற்றது அக்ஷரம் என்பரோ, ஆசையை நீத்த யதிகள் எதிர் புகுவரோ, எதை விரும்பி பிரமசாரியம் அனுஷ்டிக்கின்றனரோ, அந்தப் பரமபதத்தை உனக்குச் சுருக்கி யுரைக்கிறேன்.

யதக்ஷரம் வேத விதோ வதந்தி விஸந்தி யத் யதயோ வீதராகா|

யத் இச்சந்த: ப்ரஹ்மசர்யம் சரந்தி தத்தே பதம்ஸங்க்ரஹேண ப்ரவக்ஷயே|| 11

37. பரமபதம்

வாமும்போதே மனம் உள்ளொடுங்கிப் பரமனில் ஊன்றல் வேண்டும்; கடவுள் நினைப்பை இயல்பாக்க வேண்டும். மரண காலத்தில், உடலுக்கும் மனத்துக்கும் போர் நடக்கும்போது, உயிர்க்கிளி தப்பியோடப் படபடக்கும்போது, தெய்வ நினைப்பு வருவது மிகக் கடினம். நாம் செய்யும் ஒவ்வொரு செயலும் சித்தத்தில் முத்திரை போடுகிறது; அதுவே சித்திரகுப்தன் கணக்கு; மனத்தில் சுருள் சுருளாகப் படர்ந்த சங்கல்ப வடிவங்களே சித்திரம், இகபர ஜீவ ரகசியமெல்லாம் (குப்தம்-இரகசியம்) இந்தச் சித்திரகுப்த நாடகமே. இதில் ஆடும் சலனக் காட்சிகள், எண்ணங்கள், பாசப் படலங்கள் கணக்கில். இந்தப் பாசச் சுருள்களே பிறவிக்குப் பிறவி தேகாத்மாவை இழுத்துச் செல்கின்றன. இப்பிறவியிலாவது மனதை நித்திய சுத்த முக்தனான பரமாத்மனிடம் ஊன்றினால் சுமை குறையும். கிடைத்த பிறவியை

கீதாயோகம்

மீண்டும் இருவினைக் குழாத்தில் அலையவிட்டால், பாசச்சுருள் இன்னும் சிக்கலாகி ஓயாத் தொல்லை தரும்; பகவான், இறைவனிடம் மனமுன்றிய ஜீவ யாத்திரையை உபதேசிக்கிறார்.

புலக் கதவுகள் அனைத்தையும் நன்றாக அடைத்து, மனதை இதயத்தில் அசையாத்து நிறுத்தி, பிராணனை ஒன்று கூட்டி, (திவ்ய திருஷ்டியின் ஸ்தானமான) உச்சியில் ஏற்றி நிறுத்தி, யோக தாரணையில் ஊன்றி, ஏகாக்ஷரம், ப்ரஹ்மம் ஆகிய ஓங்காரத்தை ஐபித்துக்கொண்டு (அதன் பொருள் வடிவான) என்னைச் சிந்தித்தே உடலை விட்டுச் செல்லுவோன் பரமகதி யடைகிறான்.

ஸ்ர்வ த்வாராணி ஸம்யம்ய மனோ ஹ்ருதி நிருத்ய ச |
முர்த்தனி ஆதாய ஆத்மன: ப்ரணம் ஆஸ்திதோ யோக தூராணாம் |
ஓம் இத்யேகாக்ஷரம் ப்ரஹ்ம வ்யாஹரன் மாம் அனுஸ்மரன் |
ய: ப்ரயாதி த்யஜன் தேஹம் ஸ யாதி பரமாம் கதிம் | 13

பார்த்தா, என்றும் யோகத்தில் ஈடுட்டு, வேறு சிந்தையின்றி, சதா என்னையே நினைப்பவனுக்கு நான் எளியன்; அவன் என்னை அடைதல் எளிது.

அளன்ய சேதா: ஸததம் யோ மாம் ஸ்மரதி நித்யஸ: |
தஸ்யாஹம்ஸுலப: பார்த நித்ய யுக்தஸ்ய யோகின: | 14

உன்னத ஆத்ம வெற்றியாளரான மஹாத்மாக்கள், என்னை அடைந்து, துன்ப வீடும், நிலையற்றதுமான மறுபிறப்பை எய்தார்.

மாம் உபேத்ய புனர்ஜன்ம து:க்லாலயம் அஸாஸ்வதம் |
நாப்னுவந்தி மஹாத்மன: ஸம்ஸித்திம் பரமாம் கத: | 15

அர்ஜுனா, ப்ரம்மலோகம் முதல் (பிரம்மாண்டத்திற் குட்பட்ட) எல்லா வுலகத்தவர்க்கும் மறு பிறப்புண்டு. கௌந்தேயா, நித்தியனான என்னை அடைந்த பிறகு ஒருவனுக்கு மறுபிறப்பில்லை.

ஆப்ரஹ்ம புவனாலலோகா: புளராவர்தினோ ஸ்ர்ஜுனா |
மாம் உபேத்யது கௌந்தேய புனர் ஜன்ம ந வித்யதே | 16

38. கால விளக்கம்

ஆக்கம் அழிவு, கல்பம், பிரளயம், அவை இரவும் பகலும் போல வருகின்றன. படைக்கப் பெற்றவை யெல்லாம் காலத்தால் மாறி மறைகின்றன. பிறந்தது இறக்கிறது; இறந்தது பிறக்கிறது. காலம் ஜீவனைப் பரிணாமப் படுத்துகிறது. நமது முன்னோர்கள் காலத்தை நான்கு யுகங்களாக வகுத்தனர்.

க - யுகம்	...	4,32,000	வருஷம்
துவாபரயுகம்	...	8,64,000	”
திரேதாயுகம்	...	92,96,000	”
ஸத்யயுகம்	...	17,28,000	”
		<hr/>	
		12,3,20,000	

சதுர்யுகமும் சேர்ந்து 12,3,20,000 ஆண்டுகளாகும். இது தெய்வ பரிணாமத்தை ஊக்கும் யுகம். ஸத்ய யுகத்திலேதான் பூரண மனிதர் தோன்றுவர். ஆயிரம் திவ்ய யுகம் பிரம்மாவுக்கு ஒரு நாள் ஆகும். க-யுகக் கொடுமையி-ருந்து படிப்படியாக யுகபரிணாமம் மேலேறி ஸத்ய யுகம் அடைவது பகலாகும். மறுபடியும் ஸத்ய யுகத்தி-ருந்து இழிந்து க-யுகத்திற்கு இறங்கி வருவது இரவாகும். பகல் கல்பம், ஆக்கம்; இரவு பிரளயம், நீக்கம். ஆயிரம் திவ்ய யுகம் ஒரு பிரம்ம தினம்; அப்படி முப்பது தினம் பிரம்ம மாதம்; அப்படி 12 மாதம் பிரம்ம வருஷம்; அப்படி 100 வருஷம் பிரமன் ஆயுள் என்பர். அதன் முடிவில் பிரம்மாவும் மறைய வேண்டியவனே. இதை யறிந்து மனிதன் என்றும் உள்ள இறைவனிடமே அன்பறிவை ஊன்றி, அவனையே கருதிக் கடைத்தேற வேண்டும் என்பதே கீழ்வரும்

சுலோகங்களின் கருத்தாகும்.

ஆயிரம் (திவ்ய) யுகம் பிரம்மாவிற்கு ஒரு பகல்; ஆயிரம்யுகம் வரையில் இரவு; இதை (பிரம்ம தினத்தை) அறிந்தவர் இரவி பகல் உண்மையை அறிவர்.

ஸஹஸ்ர யுகபர்யந்தம் அஹர் யத் ப்ரஹ்மணோ விது:

ராத்ரிம் யுக ஸஹஸ்ரரந்தம் தே ஸஹாராத்ரிவிதோ ஜனா: |

17

காண்பனவெல்லாம், பிரம்ம தினத்தில், அவ்யக்தத்தினின்று (பிரம்மனின் சூக்ஷ்ம சரீரம்) வெளிப்படுகின்றன; பிரம்மராத்ரி வரும்போது அந்த அவ்யக்தத்திலேயே லயித்து விடுகின்றன.

மனத்தாலும் புலன்களாலும் காணும் பொருள்கள் வ்யக்தம், பூதவியற்கையிலுதித்தவை. இந்த ஸ்தூல மஹா பூதங்களை உற்பத்தியாக்கும் சூக்ஷ்மமான அபரப் பிரகிருதியே அவ்யக்தமாகும். அதை பிரம்மாவின் சூக்ஷ்ம சரீர மென்பர். இந்த சூக்ஷ்மத்தி-ருந்தே ஸ்தூல வணுஸ்துக்கள் வந்து, அதற்கே மீள்கின்றன.

அவ்யக்தாத் வ்யக்தய: ஸர்வா: ப்ரபவந்தி அஹராகமே

ராத்ரியாகமே ப்ரலீயந்தே தத்ர ஏவ அவ்யக்த ஸம்ஸுகே |

18

பார்த்தா, இந்தப் பூத சமுதாயங்கள் உயிர்க்கூட்டம் பிரகிருதிவசப்பட்டு (கால வட்டத்திற் சிக்கி) இரவு வந்ததும் லயப்பட்டு, பகல் வந்ததும் உற்பத்தியாகின்றன.

இப்படி திவ்ய யுகங் கழிந்ததும், பிரம்மாவே தனது பிரம்மாண்டத்துடன் மறைந்து போகிறான். பிரம்ம சிருஷ்டி தோற்றமும், மாற்றமும் அழிவும் உடையது.

பூதக்ராம ஸ ஏவாயம் பூத்வா பூத்வா ப்ரலீயதே

ராத்ரியாகமே அவஸ: பார்த் ப்ரபவந்தி அஹராகமே |

19

ஆனால் அந்த அவ்யக்தத்திற்கும் உன்னதமாக, அதற்கு விலக்ஷணமான, ஸநாதனமான (என்றுமுள்ள) அழிவற்ற நிலையுள்ளது. (அதுவே சச்சிதானந்த பரமாத்ம நிலை) எல்லா உயிர்களும் அழிந்தாலும் அது அழிவதில்லை.

பரஸ்தஸ்மாத் து புவோ ஸ்ய: அவ்யக்த: அவ்யக்தாத் ஸநாதன:

ய: ஸ ஸர்வேஷு பூதேஷு நஸ்யத்ஸு ந வினஸ்யதி |

20

அவ்யக்தம் அக்ஷரம், அழிவற்றது எனப்படுகிறது; அந்த அக்ஷரம் உயிர்நிலை என்பர்; எதை அடைந்தபின் (ஆசை ஆணவத்திற்கு) மீளுவதில்லையோ, அது எனது பரந்தாமம், உன்னத நிலையாகும்.

அவ்யக்த: அக்ஷர: இத்யுக்த: தம் அஹு: பரமாம் கதிம்

யம் ப்ராய் ந நிவர்தந்தே தத் தாம பரமம் மம |

21

பார்த்தா, எவனுள் எல்லா யுயிர்களும் அடக்கமோ, எவன் எல்லாவுலகிலும் நிறைவானவனோ, (ஸர்வாந்தர் யாமியான) அவனே பரமபுருஷன், புருஷோத்தமன். அனன்ய பக்தியால் (மாறா அன்பால்) அவன் அடைய நிற்கிறான்.

புருஷ: ஸ பர: பார்த் பூக்த்யா லப்ய ஸ்த்வளஸ்யயா

யஸ்யாந்த: ஸ்த்நானி பூதானி யேன ஸர்வம் இதம் ததம் |

22

எந்தக் காலத்தில் உடலை நீத்து யோகிகள் மீளா நிலையும், மீளும் நிலையும் பெறுவரோ அந்தக் காலத்தை விளம்புகிறேன்.

யத்ர காலே து அனாவ்ருத்திம் ஆவ்ருத்திம் சைவ யோகன:

ப்ரயாதா யாந்தி தம் காலம் வக்ஷ்யாமி ப்ரதர்ஷுப

23

அக்னி (அனல்), ஜோதி (ஒளி), தினம் (பகல்) சுக்லபக்ஷம், உத்தராயணம் ஆறு மாதங்கள்-இவற்றில் இறக்கும் பிரம்ம ஞானிகளான ஜனங்கள் பிரம்மத்தை அடைகின்றனர்.

அக்னிர் ஜ்யோதி ரஹ: ஸுக்ல: ஷண்மாஸா உத்தராயணம்

தத்ர ப்ரயாதா க்ஷந்தி ப்ரஹ்ம ப்ரஹ்ம விதோ ஜனா: |

24

(இதற்கு எதிரிடையாக) புகை, இரவு, கிருஷ்ணபக்ஷம், தக்ஷிணாயனத்தின் ஆறு

கீதாயோகம்

மாதங்கள், இவற்றில் இறக்கும் யோகி, சந்திரகாந்தியைப் பெற்றிருந்து, (சுவர்க்கத்தில் தனது சுபகர்ம பலன்களை அனுபவித்த பிறகு) மீள்கிறான்.

**துமோ ராத்ரி ஸ்ததா க்ருஷ்ண ஸண்மாஸா தக்ஷிணாயனம் |
ததர சந்த்ரமஸம் ஜ்யோதிர் யோகீ ப்ராப்ய நிவர்ததே || 25**

இந்த சுகல் கிருஷ்ண கதிகள் உலகில் சாசுவதமாகக் கருதப்பட்டன. ஒன்றில் பிறவிக்கு மீளாமையும், மற்றொன்றினால் மறு பிறப்பும் எய்தும்.

**ஸுக்ர க்ருஷ்ண கதீ ஹ்யதே ஜகத: ஸாஸ்வதே மதே |
ஏகயா யாதி அனாவ்ருத்திம் அன்யயா ஆவர்ததே புன: || 26**

இவை ஜீவன் வெளிப்பட்டுச் செல்லும் இரகசிய மார்க்கங்கள். சுகலகதி, ஒளிவழி, தேவயானம், அர்ச்சர மார்க்கம் எனப்படும். கிருஷ்ணகதி இருள் வழி, பிதுர்யானம், தூமமார்க்கம், புகை வழி எனப்படும். இவற்றிற்குரிய தேவதைகள் உண்டு. உலகில் இருட் கணங்களும், ஒளிக்கணங்களும் உள்ளன. அவை அவ்வக்காலங்களை ஆளும். ஒவ்வொரு காலத்திற்கும் அபிமான தேவதைகள் உண்டு; அவை அதில் இறப்பவனை ஆளுகின்றன; அந்த யானங்கள் உருவகங்கள். தீ என்பது சக்தி. அறிவே பகல், ஒளி, பிறவியை வேரறுக்கும் வழி; அறியாமையே இருள், இரவு, பிறவித் துயருக்கு மீளும் வழி; எப்போதும் அறிவுடனிருந்தால் கவலையில்லை. தானாகித் தன்னைப்பிரியாத பரம்பொருளை எப்போதும் உள்ளும் புறமும் உணர்ந்திருப்பதே அறிவுட னிருப்பதாம்.

பார்த்தா இருள், ஒளி, ஆகிய இந்த இரண்டு வழிகளையும் அறிந்த எந்த யோகியும் மயங்குவதில்லை. ஆதலால் அர்ஜுனா, எக்காலத்திலும் யோகயுக்தனாயிரு.

**நதே ஸருதி பார்த் ஜானன் யோகீ முஹ்யதி கஸ்சன |
தஸ்மாத் ஸர்வேஷு காலேஷு யோக்யுக்தோ புவார்ஜுன || 27**

இந்த ரகசியம் அறிந்த யோகி வேதம், வேள்வி, தவம், தானம் இவற்றிற்கு என்ன புண்ணிய பலன் சொல்லப்பட்டிருக்கிறதோ, அதையெல்லாம் தாண்டி, எப்போதும், நிாத்தியமான, பரமாத்ம நிலையைப் பெறுகிறான்.

**வேதேஷு யக்ருஷு தப: ஸு சைவ தானேஷு யத்புண்ய புலம் ப்ரதிஷ்டம் |
அத்யேதி தத்ஸர்வம் இதம் விதித்வா யோகீ பரம் ஸ்தானம் உபைதி சாத்யம்**

**இது ஸ்ரீமத் பகவத்கீதை எட்டாம் அத்தியாயம்
அக்ஷர ப்ரஹ்மயோகம்**

39. இராஜ வித்தை

பரமாத்மா ஸர்வாந்தர்யாமி, சச்சிதானந்தன், புருஷோத்தமன், இயற்கைத்தலைவன், உருவன் அருவன், வினைவேள்வித் தலைவன், ஜீவரதஸாரதி; அவனுடைய திருலீலை யரங்கமே உலகம்; உலகம் இங்கு அனைத்தும் அவனே; அவனுடைய சேதன சக்தியே அனைத்தையும் புரிகின்றது. அகில கர்மங்களும் அவனுக்கே வேள்வியாக நடக்கின்றன. காலசக்தியை ஆளுவான் அவனே; அனைத்தும் அவனுள் உள்ளன என்று இனி நேர்முகமாகக்காண்பதற்கு, பகவான் பக்தனைத் தயார் செய்கிறார். வித்தைகளுக்கு அரசான தமது அத்யாத்ம யோக மகிமையையும், தமது விபூதிப் பெருமைகளையும் முன்னேயுரைக்கிறார். இனிவரும் இரண்டு அத்யாயங்களும் விசுவரூப தரிசனத்திற்கு முன்னுரையாகும்.

அஸுயையற்ற பக்தனான உனக்கு, அதி ரகசியமான ஞானத்தை விஞ்ஞானத்துடன் சொல்லுகிறேன்; அதை யறிந்து, அசுபமான துக்கத்தினின்று விடுபடுவாய்.

**இதம் து தே குஹ்யதமம் ப்ரவக்ஷ்யாமி அனஸூயவே |
ஞானம் விஞ்ஞான ஸஹிதம் யத்ஞாத்த்வா மோக்ஷயஸே அஸுபாத் || 1**

இது ராஜவித்தை (கலைக்கரசு) இரகசியங்களில் சிறந்தது. சுத்தமானது,

கீதாயோகம்

உத்தமமானது, பிரத்யக்ஷ பலனைத் தரும் தருமம். சாதனம் செய்ய மிகவும் சுகமானது, எளிதானது, அழிவற்றது.

**ராஜவித்யா ராஜ குஹ்யம் பவித்ரம் இதம் உத்தமம் |
ப்ரத்யக்ஷாவகம் தம்யாம் ஸுஸுகம் கர்தும் அவ்யயம் |** 2

பரந்தபா, இந்தத் தருமத்தில் சிரத்தையற்ற மனிதர், என்னை அடையாமல் எமஸ்வரூபமான சம்சார சக்கரத்திலேயே சுழல்கின்றனர்.

**அஸ்ரத தூனா: புருஷா தம்ஸ்யாஸ்ய பரந்தப |
அப்ராப்ய மாம் நிவர்தந்தே ம்ருத்யு ஸம்ஸார வர்தமனி |** 3

நான் அவ்யக்தமூர்த்தி, பரமாத்மா, அந்தர்யாமி; என்னாலே இவ்வுலகமெல்லாம் நிறைந்துள்ளது; எல்லாப் பூதங்களும், உயிர்களும் என்னிடத்தே நிலைக் கொண்டுள்ளன; நான் அவற்றுள் கட்டுப்பட்டு நிற்கவில்லை.

உலகில் அனைத்தும் அவனைச் சார்ந்தே வாழுகின்றன. அவன் எதிலும் சார்பற்ற சுத்தமுத்தன். அண்டசராசரமும் அவன் விளக்கமே; பரமாத்மா தனது அவதாரங்களுக்கு அதீதமானவன். நாம் காண்பது அவன் ரூபமே, ஸ்வரூபமன்று.

**மயா ததம் இதம் ஸர்வம் ஜகத் அவ்யக்த மூர்தினா |
மதஸ்தானி ஸர்வபூதானி ந சாஹம் தேஷு அவஸ்தித: |** 4

எனது ஈஸ்வர யோகத்தை, யோக மகிமையைப் பார்! என்னில் இந்தப் பூதங்கள் இல்லை; (ஆனால்) நானே (இச்சாசக்தியால்) உயிர்களைத் தாங்குகிறேன், எனது ஆத்மாவிலேயே பூதபாவனை உண்டாகிறது. நான் அந்தப் பூதங்களில் கட்டுப்பட்டிருக்கவில்லை.

**ந ச மதஸ்தானி பூதானி பஸ்ய மே யோகமைஸ்வரம் |
பூத ப்ருன்ச ச பூதஸ்த: மமாத்மா பூதபாவன: |** 5

எங்கும் பரவும் மகத்தான வாயு, எப்படி ஆகாசத்தில் நிலைத்துள்ளதோ அப்படியே எல்லா வுயிர்களும் என்னில் நிலைத்துள்ளன என்றறி.

**யதூகாஸ ஸ்திதோ நித்யம் வாயு: ஸர்வத்ரயோ மஹான் |
ததா ஸர்வாணி பூதானி மதஸ்தானித் யுப தாரய |** 6

குந்தி மகனே, கல்ப முடிவில் உயிர்களனைத்தும் என்னியல்பை யடைகின்றன; என் பிரகிருதியில் லயமாகின்றன. கல்பத் தொடக்கத்தில் நான் அவற்றை மீண்டும் உண்டாக்குகிறேன்.

**ஸர்வ பூதானி கௌந்தேய ப்ரக்ருதிம் யாந்தி மாமிகாம் |
கல்பக்ஷயே புனஸ்தானி கல்பாதௌ விஸ்ருஜாம்யஹம் |** 7

எனது (சக்தியான) பிரகிருதியைச் சார்ந்து, தத்தம் இயல்பின் வசமான இவ் வுயிர்க்குலங்களையெல்லாம், யான் மீண்டும் மீண்டும் படைக்கிறேன்.

**ப்ரக்ருதிம் ஸ்வாம் அவஷ்டப்ய விஸ்ருஜாமி புன: புன: |
பூதக்ராமம் இமம் க்ருத்ஸ்னம் அவஸம் ப்ருக்ருதேர் வஸாத் |** 8

தனஞ்ஜயா, அந்த சிருஷ்டி கர்மங்களிடையே உதாஸீனன் போல் அமர்ந்துள்ளேன்; அக்கருமங்கள் என்னைக் கட்டுப் படுத்தா.

**ந ச மாம் தானி காமாணி நிபுநந்தி தனஞ்ஜய |
உதாஸீனவத் ஆஸீனம் அஸக்தம் தேஷு கர்மஸீ |** 9

எனது தலைமையில், பிரக்ருதி சக்தி அண்ட சராசரங்களையும் உண்டாக்குகிறாள். இக்காரணத் தாலேயே இவ்வுலகம் (வந்து சென்று) சுழல்கிறது.

**மயா அத்யக்ஷண ப்ரக்ருதி: ஸூயதே ஸராசரம் |
ஹேதுனா அளேன கௌந்தேய ஜகத் விபரிவர்ததே |** 10

40. வழிபடும் அன்பர்

பரம்பொருள் குணாதீதன், காலதேசாதீதன், சுத்தன். அனைத்திற்கும் அவன் சாட்சியாயிருக்கிறான்; அவனுடைய மேற்பார்வையிலேயே சிற்சக்தியான பிரகிருதி உலக லீலையை நடத்துகிறான்; உலகம் சுத்தசக்தி லீலை; அதற்கேற்பட்ட சுத்தாம்சமே ஜீவதத்துவம்.

நான் உயிர்களுக்கெல்லாம் மகேசுவரன். எனது உயர் தன்மை யறியாத மூடர், யோக மாயையால், மானிடம் பூண்டிருக்கும் என்னைப் புறக்கணிக்கின்றனர்.

**அவஜானந்தி மாம் மூட: மானுஷீம் தனு மாஸ்ரிதம் |
பரம் பாவம், அஜானந்த: மம பூத மஹேஸ்வரம் |**

11

வீணாசை, வீண்செயல், வீணறிவு பிடித்த மதியி-கள், ஆளை மயக்கும் அரக்க, அசுர, இயல்பைப் பூண்டிருக்கின்றனர்.

மோகஸா மோக கர்மண: மோகஞான விசேதஸ: |

ராக்ஷஸீம் ஆஸூரீம் சைவ ப்ரக்ருதிம் மோஹினீம் ஸ்ரிதா |

12

ஆசை, கொடுமை, பொய், அகந்தை, பொறாமை, மயக்கம் இவற்றைத் தம்மியல்பிற் கொண்டோர் அசுரர், அசுத்தர். இக்கீழியல்புகளினின்று பரிசுத்தமாகி, வீண்மயக்குகளை யொழித்து, அனைத்தும் இறைவன் என்றறியும் அறிவாளரே தெய்வத் தன்மை பெறுகின்றனர்; அவர்களே மகாத்மாக்கள்.

பார்த்தா! கடவுளியல்பை யடைந்த மஹாத் மாக்களோ, பூதமுதல்வன், உயிர்களுக்காதி, அழிவற்றவன் என்றறிந்து, மாறா மனதுடன் என்னை வழிபடுகின்றனர்.

மஹாத்மானஸ்து மாம் பார்து தைய்வீம் ப்ரக்ருதி மாஸ்ரித: |

பஜந்தி அனன்யமனஸ: ஞாத்வா பூதாதீம் அவ்யயம் |

13

திடவிரதிகளான அன்பர், எப்போதும் என்னையே போற்றி செய்து, என்னையடையவே முயன்று, என்னையே பணிந்து, சதா எனது தியானயுக்தராகி என்னையே உபாஸிக்கின்றனர்.

ஸததம் கீர்த்யந்தோமாம் யதந்தஸ்ச த்ருட்வ்ரதா: |

நமஸ்யந் தஸ்சமாம் புக்த்யா நித்யயுக்தா உபாஸதே |

14

விராட்ஸ்வரூபனான என்னை, ஞானவேள்வியின் மூலம் வேறு சிலர் உபாஸிக்கின்றனர்; ஸர்வம் பிரம்மம் என்ற ஒருமையாலும் வழிபடுகின்றனர்; காதலன் காத-, ஆண்டான் அடிமை முத-ய பல வடிவுகளில், எல்லா இடத்தும், பலவாறாகவும் வழிபடுகின்றனர்.

ஞான யக்ஞௌ சாப்யன்யே யஜந்தோ மாம் உபாஸதே |

ஏகத்வேன ப்ருதக்த்வேன பஹுதா விஸ்வதோ முகம் |

15

41. நான் யார்?

நான் வேள்வி (க்ரது) பிதுர்க்களுக்கு அன்னமளிக் கையில் ஸ்வதா என்றுரைக்கும் சொல்லும் நானே; நான் மூ-கை (ஸோமலதை) நானே மந்திரம், நான் நெய்; நான் தீ; நானே ஹோமக்கிரியை.

அஹம் க்ருது ரஹம் யக்ஞ: ஸ்வதாஹம் அஹம் ஓளஷதம் |

மந்த்ரோ ஸஹம் அஹமேவாஜ்யம் அஹம் அக்னி ரஹம் ஸுதம் |

16

இவ்வுலகின் தாதா இதன் அப்பன், அம்மை, பாட்டன் நானே; அறியத் தக்கவன் யான்; சுத்தன் யான்; ரிக், ஸாம யஜுர் வேதங்களும் அவற்றின் ஸாரமான ஓங்காரமும் யானே.

பிதாஹம் அஸ் ஜக்தோ மாதா தாதா பிதாமஹ: |

வேத்யம் பவித்ரம் ஓங்கார ருக் ஸாம யஜுரேவச |

17

கீதாயோகம்

தெய்வச் சுடருக்கு வழி காட்டுவதே வேதம். “ஓம்” எனும் பிரணவம் வேதப்பொருளாய் நிற்பது; அது நித்ய சப்தம், ஏகாக்ஷரம், பிரம்மம்; அதுவே வேதமாக விரிந்தது; ஓம் என்பது அ-உ-ம், என்னும் மூன்று ஒ-களைக் கொண்டது. இது ஜாக்ர, ஸ்வப்ன, ஸுஷுப்தி என்பர். மூன்றுஞ் சேர்ந்த ஓம் துரியத்தைக் குறிக்குமென்பர். அ என்பது அவன் ஆண்டவன், அழிவற்ற பிரம்மம், பரமாத்மன். உ என்பது உலக வடிவான விசுவாத்மா; ஆண்டவனின் சின்மயம்; ம் என்பது ஆண்டவனின் ஆனந்த மயத்தினின்று விரிந்த ஜீவாத்மா. அ, என்பது ஸத்து, சுத்தம். உ, சித்தசக்தி. ம், ஆனந்தம். சுத்தசக்தி யானந்தமே உலகலீலை.

அனைத்திற்கும் யானே கதி; நாயகன்; இறைவன்; சாட்சி; இருப்பிடம்; சரண்; உற்ற நண்பன்; உலகின் தோற்றம், அழிவு, ஆதாரம், நிலை, அழியா விதை எல்லாம் நானே.

**கதிர் பூ்தா ப்ரபு : ஸாக்ஷி நிவாஸ: ஸரணம் ஸுஹ்ருத்
ப்ரபுவ: ப்ரலய: ஸ்தானம் நிதானம் பீஜம் அவ்யயம் ||**

18

(ஸூரியன், அக்னி வடிவாக) நானே வெப்பந் தருகிறேன்; நானே மழையை வறட்டுகிறேன், பொழிகிறேன். நானே யமுதம், சாவின்மை; நானே சாவின் வேடம்; நானே உண்மை, ஸத், உள்ளது, நானே அஸத், இல்லது.

**தபாம்யஹம் அஹம் வர்ஷம் நிக்ருஹ்ணாமி உத்ஸ்ருஜாமி ச |
அம்ருதம் சைவ ம்ருத்யுஸ்ச ஸதஸ்சாஹம் அர்ஜுன |**

19

மும்மறையாளர், ஸோம முண்டோர், பாவம் விலகிப் பரிசுத்தமானோர், என்னை வேள்விகளால் வழிபட்டு, ஸ்வர்க்க ப்ராப்தியை வேண்டுகின்றனர்; தங்கள் புண்ணியப்பயனாக, இந்திரலோகமெய்தி, ஸ்வர்க்கத்தில், திவ்ய தேவ போகங்களை அவர்கள் அனுபவிக்கின்றனர்.

**த்ரவித்யாமாம் ஸோமபா: பூதபாபா
யக்ஞூரிஷ்ட்வா ஸ்வர்க்திம் ப்ரார்த்யந்தே
தே புண்யம் ஆஸாத்ய ஸுரேந்த்ர லோகம்
அஸ்னந்தி திவ்யான் திவி தேவபோகான் |**

20

அவர்கள் அந்த விசாலமான சுவர்க்கலோக இன்பத்தை யனுபவித்து, தங்கள் புண்ணியந் தீர்ந்ததும், மீண்டும் இந்த சாவுலகில் நுழைகின்றனர். அப்படி மூன்று வேதங்களின் முறைகளைப் பின்பற்றி, சுவர்க்காதி போக சுகங்களை விரும்புவோர், அடிக்கடி போக்குவரத்திற்களாகின்றனர்

**தே தம் புக்த்வா ஸ்வர்க லோகம் விஸாலம்
க்ஷீணே புண்யே மர்த்ய லோகம் விஸந்தி ச
ஏவம் த்ரயீ த்ரம்ம் அனுப்ரபன்னா:
கதா கதம் காமகாமா லபந்தே**

21

கர்மக் காண்டக் கிரியைகளைப் பற்றுடன் புரிவோர் எய்தும் வானுலகின்பம் நிலையற்றது. உலகின்பத்தின் பெருகிய வடிவே வானின்பம்.

வேறு விருப்பின்றி, யாதொரு பயனும் நாடாமல், அனவரதம் என்னையே சிந்தித்து வழிபடுவோர், நித்ய யோகிகள்; அவர்களுடைய யோக க்ஷேமங்களை நானே வகிக்கின்றேன்.

**அனன்யாஸ் சிந்த்யந்தோ மாம் யே ஜனா: பர்யுபாஸதே |
தேஷாம் நித்யாப்யுக்தானாம் யோகக்ஷேமம் வஹாம் யஹம் |**

22

குந்தியின் செல்வ! பிற தேவதைகளை நம்பிக்கையுடன் வழிபடும் ஸகாம பக்தர்களும், அறியாதவராய் என்னையே வழிபடுகின்றனர்.

**யேஅபி அன்ய தேவதா புக்தா யஜந்தி ஸ்ரத்தாயான்விதா: |
தே ஸ்பி மாமேவ கெஸ்தேய யஜந்தி அவிதி பூர்வகம்: ||**

23

கீதாயோகம்

ஏனெனில், வேள்விகளனைத்திற்குந் தலைவனும், பலனுண்பவனும் (போக்தா) நானே; ஆனால் அதியக்கு பரமாத்மாவான என்னை, மாந்தர் உள்ளபடி யறிவதில்லை; அதனால் வீழ்வடைகின்றனர்.

**அஹம் ஹஜ ஸர்வ யக்ஞானாம் போக்தா ச ப்ரபு ரேவ ச |
ந து மாம் அபிஜானந்தி தத்வேன அத: ச்யவந்தி தே |** 24

தேவரை வணங்குவோர் தேவரை யடைவர்; பிதுர்க்களை வணங்குவோர் பிதுர்க்களை யடைவார்; பூதந்தொழுவார், பூதங்களையே அடைவர்; என் அன்பர் என்னையேயடைவர்.

**யாந்தி தேவ்வரதா தேவான் பித்ருன் பித்ருவ்ரதான் |
பூ தானி யாந்தி பூதேஜ்யா யாந்தி மத்யாஜினோ ஸபி மாம் |** 25

முழுமுதலான பரம்பொருளை வணங்குதலே முற்றின்பந்தரும். அவனை வணங்குதல் அனைத்தையும் வணங்குதலாகும். பூதங்களையும் தேவதைகளையும் வணங்குவதற்கு ஆகமக் கிரியைகளும் செலவும் அதிகம். அவனை வணங்குதலோ மிக எளிது; அதற்கு வேண்டுவது உள்ளன்பே.

42. அன்பன் அழியான்

இலையேனும், பூவேனும், பழமேனும், நீரேனும் எதையும் உள்ளன்புடன் அளிக்கும் நன் முயற்சி யாளரின் அன்புக் காணிக்கையை நான் ஏற்றுக் கொள்ளுகிறேன்.

**பத்ரம் புஷ்பம் புலம் தோயம் யோ மே பக்த்யா ப்ரயச்சுதி |
ததஹம் பக்த்யபஹ்ருத்ம் அஸ்னாமி ப்ரயதாத்மன: |** 26

இதுவும் முடியாதானால், இயல்பாகச் செய்வ தெல்லாம் எனக்கே அர்ப்பணிக்கலாம். அன்பும் அடைக்கலமும் அமைதியளிக்கும்.

குந்தி மகனே! எதைச் செய்கிறாயோ, எதை யுண்கிறாயோ, எதை ஹோமஞ் செய்கிறாயோ, எதைக் கொடுக்கிறாயோ, எத்தவம் புரிகிறாயோ, அதை யெல்லாம் எனக்கே அர்ப்பணமாகச் செய்.

**யத் கரோஷி யதஸ்னாஸி யஜ் ஜஹோஷி ததாஷி யத் |
யத் தபஸ்யஸி கௌந்தேய தத் குருஷ்வ மதர்பணம் |** 27

இவ்விதமாக, நலமுந் தீதுந்தரும் பலன் வடிவான வினைத்தளையினின்று விடுபடுவாய். கர்மபலன்களைத் துறந்த யோகத்தில் ஈடுபட்டு, முக்தனாகி என்னையே யடைவாய்.

**ஸுபாஸுப புலை ரேவம் மோக்ஷயஸே கர்மபுந்தன: |
ஸந்யாஸ யோக்யுக்தாத்மா விமுக்தோ மாம் உபைஷ்யஸி |** 28

அனைத்துயிர்களிடமும் யான் சமமானவன்; பகைவன், பிரியன் என்பது எனக்கில்லை; ஆனால் என்னை அன்புடன் போற்றுவார் என்னுள் இருப்பார்; நானும் அவருள் இருப்பேன்.

**ஸமோஹம் ஸர்வபூதேஷு ந மே த்வேஸ்யோ ஸஸ்தி ந ப்ரிய: |
யே புஜந்தி மாம் புக்த்யா மயி தே தேஷு சாப்யஹம் |** 29

அதி துராசாரனானாலும், அன்னியமின்றி என்னையே போற்றுவோன், ஸாதுவாகவே கருதத் தக்கவன்; ஏனெனில், அவன் நன் முயற்சியாளன்.

**அபி சேத் ஸுதுராசாரோ புஜதே மாம் அனன்யபாக் |
ஸாதுரேவ ஸமந்தவ்ய: ஸம்யக் வ்யவஸிதோஹி ஸ: |** 30

அன்னவன் விரைவில் அறவோனாகி, நிலைத்த அமைதி யெய்துவான். குந்தி மகனே, என்னன்பன் என்றும் அழியான். உறுதி; அறிவாய்.

கீதாயோகம்

கூழிப்ரம் பவதி துர்மாத்தமா ஸஸ்வத் ஸாந்திம் நிக்ச்சிதி
கௌந்தேய ப்ரதி ஜானீஹி ந மே புக்த: ப்ரணஸ்யதி ||

31

ஏனெனில், பாப ஜன்மங்களும் என்னைச் சரண்புகுந்து (மாதர், வைசியர், நான்காம் வருணத்தோர் உட்பட) பரம கதியடைவர்.

மாம்ஹி பார்து வ்யபாஸ்ரித்ய யே ஸ்பி ஸ்யு: பாபயோஸய:|

ஸ்த்ரியோ வைஸ்யா ஸ்ததா ஸூத்ரா: தோ ஸ்பி யாந்தி பராம் கதிம் || 32

எனில், புண்ணிய சீலரான அந்தணரும், ராஜரிஷிகளான அன்பரும், பரமகதி அடைவதைப் பற்றிச் சொல்லவும் வேண்டுமோ? நிலையற்ற, இன்பமற்ற இவ்வுலகப் பிறப்பை எய்திய நீ, என்னையே பூஜிப்பாயாக!

கிம் புனர் ப்ராஹ்மணா: புண்ய புக்தா ராஜர்ஷு யஸ்த தூ|
அநித்யம் அஸுகம் லோகம் இமம் ப்ராப்ய பூஜஸ்வ மாம் ||

33

எனது சிந்தனையில் நிலைத்த மனத்தனாயிரு; பரமாத்மாவான என் அன்பனாயிரு; சர்வ சக்திமானான என்னை வழிபடு; எங்கும் நிறைந்தவனான என்னைப்பணி; என்னைப் பரமாகக் கொண்டு சரணடை. இங்ஙனம், ஆத்மாவை என்னில் ஒன்றுவித்து, என்னையே அடைவாய்.

மன்மனா புவ மத்புக்தோ மத்யாஜீ மாம் நமஸ்குரு|

மாம் ஏவ ஏஷ்யஸி யுக்த்வைவம் ஆத்மானம் மத்பராயண: ||

34

இதுவே கீதாயோகம். எல்லா வுள்ளங்களிலும் இலகும் பரமாத்மாவையே அறிவாலறிந்து, உள்ளன் பாற்கலந்து, அவன் கருவியாக வாழ்ந்து ஒவ்வொரு மூச்சும் இறைவனுக்கே அர்ப்பணமாக வேண்டும்.

இது ஸ்ரீமத் பகவத்கீதை ஒன்பதாம் அத்தியாயம்
ராஜவித்யா ராஜகுஹ்ய யோகம்.

43. காரணம் நானே

பரமாத்மா ஸர்வவ்யாபி; அவனே எல்லாம். ஒரு மதம், சாதி, வகுப்பு, பெயர் வடிவில் அவன் கட்டுப் பட்டவனல்லன்; அனைத்தும் அவன் அம்சமே. நாம் எப்படிப் பாவிக்கிறோமோ அப்படியே அவன் விளங்குகிறான். தனது சர்வ சக்தியால், அவன் சிருஷ்டியுலகை யாளுகிறான். நரனில் அவனே நாராயணனாக விளங்குகிறான்.

மீண்டுங் கேளாய் பெருந்தோளுடையாய், எனது சீருயர் மொழியை; நீ எனக்குகந்தவன்; நினது நலத்தை விரும்பி நவில்கிறேன்.

ய ஏவ மாஹாபாஹோ ஸ்ருணு பரமம் வச:|

யத் தேஹம் ப்ரியமானாய வக்ஷ்யாமி ஹிதகாம்யயா||

1

எனது தோற்றத்தைத் தேவர் கணங்களும், முனிவரும் அறியார்; வானோர் முனிவோர் அனைவருக்கும் யானே ஆதி காரணன்.

நமே விது: ஸுரகணா ப்ரபவம் ந மஹர்ஷய:|

அஹம் ஆதிர்ஹி தேவானாம் மஹர்ஷீணாம் ச ஸர்வஸ: ||

2

பிறவாதவன், அனாதி, உலகிறைவன் என்று என்னை யறிவோன், மனிதருள்ளே மயக்கமற்றவன்; அவன் பாவமனைத் தினின்றும் விடுபடுகிறான்.

யோமாம் அஜம் அனாதிம் ச வேத்தி லோக மஹேஸ்ரம்|

அஸம்மூட: ஸ மர்த்யேஷு ஸர்வ பாபை: ப்ரமுச்ச்யதே ||

3

புத்தி, ஞானம், மயக்கமின்மை, பொறுமை, உண்மை, அடக்கம், அமைதி, இன்பம், துன்பம், இருக்கை, இன்மை, விளைவு, அழிவு, அச்சம், துணிவு, அஹிம்ஸை, ஸமதை, மகிழ்வு, தவம், ஈகை, புகழ்ச்சி, இகழ்ச்சி இவ்வாறு உயர்களின் இயல்புகள் பலவகை; இவையனைத்தும் என்னிடமிருந்தே பிறக்கின்றன.

கீதாயோகம்

பரமாத்மா இருவிகற்பங்களையும், முக்குணங் களையும் கடந்தவன் எனினும், அவனிடமிருந்தே அவை உற்பவிக்கின்றன; ஆனால் அவன் அவற்றிற்கு கட்டுப்பட்டவனில்லை; தனது சிருஷ்டியால் அவன் வேறுபடுவதில்லை. உலகாதீதனாயிருந்தே அவன் தனது சர்வசக்தியால் அனைத்தையும் அளித்தாளுகிறான்.

புத்திர் ஞானம் அஸம்மோஹ: க்ஷமா ஸத்யம் தம: ஸம: |
ஸுகம் து:கம் புவோ ஸ்புவோ புயம் ச அபயம் ஏவ ச | 4
அஹிம்ஸா ஸமதா துஷ்டி: தபோ தானம் யஸோயஸ: |
புவந்தி பாவா பூதானாம் மத்த ஏவ ப்ருதக் விதா: | 5

பண்டைய ஏழு மகரிஷிகளும், ஸநாகாதியர் நால்வரும், மனுக்களும், என்னியல்பினர்; எனது சங்கற்பத்தால் உண்டானவர்கள்; மக்களனைவரும் இவர்கள் மரபினரே.

மரீசி, அத்திரி, ஆங்கிரஸர், புலஸ்தியர், புலகர், கிரது, வசிஷ்டர் ஆகிய இந்த ஏழு மஹரிஷிகளும் தெய்வ ஞானம்சர்கள்; ஏழு வேதத்துவத்தின் பிரதிநிதிகள்; (ஸப்ததீய:)சுயம்பு, சுவாரோசிஷர், உத்தமர், தாமசர், ரைவதர், சாட்சுஷர், வைவஸ்தர், சூர்யஸாவர்ணி, ரைப்யர், பிரமஸாவர்ணி. தர்மஸாவர்ணி, ருத்ர ஸாவர்ணி, தேவஸாவர்ணி, இந்த்ரஸாவர்ணி ஆகியோர் பதிநான்கு மனுக்கள். ஸனகர், ஸனாதனர் ஸனந்தனர், ஸனக்குமாரர்-பிரம்மாவின் மானஸபுத்திரர் நால்வர்.

மஹர்ஷய: ஸப்த புர்வே சத்வாரோ மனவஸ்ததா |
மத் பாவா மானஸா ஜாதா: யேஷாம் லோக இமா: ப்ரஜா | 6

எனது இத்தகைய பெருமையையும், யோகத்தையும் தத்துவத்தாலறிபவன், அசைவற்ற யோகத்தில் என்னோ டொன்றுகிறான்; இதில் ஐயமில்லை.

யேதாம் விபூதிம் யோகம் ச மம யோ வேத்தி தத்வத: |
ஸோ விகம்பேன யோகேன யஜ்யதே நாத்ர ஸம்ஸய: | 7

அனைத்திற்கும் உற்பத்தி காரணம் யானே; எல்லாம் என்னிடமிருந்தே (செய-யக்கமாகத்) தழைக்கின்றன. இதையறிந்து அன்புறுதி மிக்க அறிஞர் என்னையே போற்றுவர்.

அஹம் ஸர்வஸ்ய ப்ரபுவோ மத்த: ஸர்வம் ப்ரவர்ததே |
இதி மத்வா பஜந்தே மாம் புதா பாவ ஸமன்விதா | 8

அவர்கள் சித்தத்தை என்னில் வைத்து, உயிரை எனக்கர்ப்பணித்து, ஒருவருக்கொருவர் எனது பெருமையுணர்த்தி, என்றும் என் புகழிசைத்து மகிழ்ந்து இன்புறுவார்கள்.

மச்சித்தா மத்தகத்ப்ராணா போதயந்த : பரஸ்பரம் |
கத்யந்தஸ்ச மாம் நித்யம் துஷ்யந்தி ச ரமந்தி ச | 9

எப்போதும் எனது தியானத்திலீடுபட்டு, அன்பால் என்னை வழிபடும் அவர்களுக்கு, நான் புத்தி யோகந்தருகிறேன்; அதனால் அவர்கள் என்னை யடைகின்றனர்.

தேஷாம் ஸததயுக்தானாம் பஜதாம் ப்ரீதிபூர்வகம் |
ததாமி புத்தியோகம் தம் ஏன மாமுபயாந்திதே | 10

அன்னவர்க்கு அனுக்கிரகிக்கவே அவர்களுள் ளத்திருந்து, சுடர்விடும் அறிவுவிளக்கால், அஞ்ஞான இருளைப் போக்குகிறேன்.

தேஷாம் ஏவ அனுகம்பார்தம் அஹம் அஞ்ஞானஜம் தம: |
நாஸயாமி ஆத்மபாவஸ்த: ஞான தீபேன பாஸ்வதா | 11

44. தேவ தேவா!

“நான்” என்னும் அகந்தை யுணர்வே மடவிருள்; எல்லாம் அவன் என்னும் அறிவே அதையொழிக்கும் ஞானதீபம். ஞானிக்கு அவனன்றி வேறாக எதுவு மில்லை;

கீதாயோகம்

அனைத்தையும் ஒரு யோகநாதனின் நித்திய சக்தி லீலையாகவே அவன் அறிகிறான்; கடவுளறிவில், கடவுளுண்மையில், கடவுளுக்காகவே வாழுகிறான். இச்சை, மனம், இதயம், உயிர், உடல், செயல் அனைத்தையும் பரமாத்மாவிற்கே முழுதுங் கொடுத்த நிலையிலேயே நமது கட்டுமட்டுகள் விட்டு, எல்லாம் அவன் மயம், அவனாட்சி, அவனிச்சையாகும். இவ்வறிவை விஜயன் உணர்ந்து, இன்னும் பரம் பொருளின் பெருமைகளைப் பற்றி அன்புடன் போற்றி வினவுகிறான்.

நீயே பரப்ரம்மம்; பரந்தாமன், பரமசுத்தன், நித்ய திவ்ய புருஷன், ஆதிதேவன், அஜன்மா, எங்கும் நிறைந்த இறைவன் என்று தேவரிஷியான நாரதர், அஸிதர், தேவலர், வியாஸர் முதலியோரும், முனிவரனைவரும் இசைக்கின்றனர். நீயும் அவ்வகையே மொழிகின்றனை.

**பரம்ப்ரஹ்ம பரந்தாம பவித்ரம் பரமம் புவான் |
புருஷம் ஸாஸ்வதம் திவ்யம் ஆதிதேவம் அஜம் விபும் | 12
ஆஹுஸ்த்வாம் ருஷய: ஸர்வே தேவர்ஷஜர் நாரதஸ்ததா |
அஸிதோ தேவலோ வ்யாஸ: ஸ்வயம் சைவ ப்ரவீஸி மே | 13**

கேசவா எனக்கு நீ மொழிந்தவை யெல்லாம், உண்மை யென்றறிந்தேன். பகவானே! நினது திருவிளக்கத்தைத் தேவரும், அரக்கரும் அறியார். (எனின் யானறிவேனோ?)

**ஸ்வம் ஏதத் ருதம் மன்யே யன்மாம் வதஸி கேஸவ |
நஹிதே புகவன் வ்யக்திம் விதூர் தேவா ந ந தானவ: | 14**

புருஷோத்தமா! பூதபாவனா! பூதேசா! தேவதேவா! உலகிற்கிறைவா! உன்னை நீயே அறிவாய்.

**ஸ்வயமேவ ஆத்மனாத்மானம் வேத்த த்வம் புருஷோத்தம |
பூதபாவன பூதேஸ தேவ தேவ ஜகத்பதே | 15**

எந்த திவ்ய மகிமைகளால், இவ்வுலகெங்கும் வாஸு தேவ மயமாக நிறைந்துள்ளாயோ, அந்த ஆத்ம வல்லபங்களை முழுதும் நீயே சொல்ல வல்லவன்.

**வக்தும் அர்ஹஸி அஸேஷேண திவ்யா ஹ்யாத்ம விபூதய: |
யாபிர் விபூதிர் லோகாள் இமாம் த்வம் வ்யாப்ய திஷ்டஷி | 16**

யோகீ, சதா தியானித்து நின்னை யுணர்வ தெங்ஙனம்? பகவானே, எவ்வெவ்வடிவில் உன்னை நான் சிந்திக்கத்தக்கது?

**கதம் வித்யாம் அஹம் யோகின் த்வாம் ஸதா பரிசிந்தயன் |
கேஷு கேஷு ச ஸர்வேஷு சிந்த்யோஸி புகவன் மயா | 17**

ஹே! ஜனார்த்தனா! உயிருக்குயிரா யிருக்கும் நினது ஆத்மயோக சக்தியையும், மகிமையையும் மீண்டும் விரித்துரைத்தருள்! உனது சொல்லமுதைப் பருகப் பருகத் தெவிட்டவில்லை.

**விஸ்தாரேண ஆத்மனோ யோகம் விபூதிம் ச ஜனார்தன |
பூய: கதய த்ருப்திர்ஹி ஸ்ருண்வதோ நாஸ்தி மே அம்ருதம் | 18**

45. எல்லாம் நானே

நல்லது பொல்லது அனைத்திலும், கள்வரகத்தும், ஆண்டவன் உள்ளான். தானே அனைத்தின் சிறப்பாக வுள்ளதை, பகவான் இங்கு விளக்குகிறார்:-

ஐய! குருஸ்ரேஷ்ட! எனது திவ்விய ஆத்ம விபூதிகளில் முதன்மையானதை உனக்குச் சொல்லுகிறேன். எனது மகிமையின் விரிவிற்கு எல்லை யில்லை.

**ஹந்தே தே கத்யிஷ்யாமி திவ்யா ஹ்யாத்ம விபூதய: |
ப்ராதூன்யத: குருஸ்ரேஷ்ட நாஸ்தியந்தோ விஸ்தரஸ்யமே | 19**

துயிலை வென்றவனே எல்லாவுயிர்களின் உள்ளத்தும் அமர்ந்த ஆத்மா யான்; உயிர்களின் ஆதியும், நடுவும், அந்தமும் யானே.

கீதாயோகம்

அஹமாத்மா குடாகேஸு ஸர்வபூதாஸ்ய ஸ்தூத:|

அஹம் ஆதிஸ்ச மத்யம் ச பூதானாம் அந்த ஏவ ச ||

20

அதிதி மைந்தரில் யானே விஷ்ணு(வாமனன்); ஓளிகளில் யானே கதிரவன்; மருத்துக்களில் யானே மரீசி (வாயு தேவதை); நட்சத்திரங்களில் சந்திரன் யானே. அதிதி மைந்தர் பன்னிருவர்:- தாதா, மித்ரன், அர்யமான், இந்திரன், வருணன், அமசன், பகன், விவஸ்வான், பூஷன், ஸவிதா, த்வஷ்டா, விஷ்ணு.

ஆதித்யானாம் அஹம் விஷ்ணு: ஜ்யோதிஷாம் ரவி ரம்ஸுமான்|

மரீசீர் மருதாம் அஸ்மி நக்ஷத்ராணாம் அஹம் ஸஸீ ||

21

யானே மறைகளிற் சாமம்; தேவரில் இந்திரன்; புலன்களில் மனது; உயிர்களில் உணர்வு.

வேதானாம் ஸாம வேதோ ஸ்மி தேவானாம் அஸ்மி வாஸவ:|

இந்த்ரியானாம் மனஸ்சாஸ்மி பூதானாம் அஸ்மி சேதனா ||

22

ஏகாதச ருத்திரரில் யானே சங்கரன்; யக்ஷர், அரக்கருள் குபேரன்; அஷ்ட வசுக்களில் தீ; மலைகளில் மேரு.

சம்பு, (சங்கரன்), ஹரன், பஹுரூபன், த்ரயம்பகன், அபராஜிதன், வருஷாகபி, கபர்தி, ரைவதன், ம்ருகவ்யாதன், ஸர்வன், கபா- இவர்கள் பதினோரு உருத்திரர்கள்.

அஷ்டவசுக்கள் தரன், த்ருவன், ஸோமன், அஹன், அனிலன், அனலன், ப்ரத்யூஷன், பிரபாஸன்.

ருத்ராணாம் ஸங்கரஸ்சாஸ்மி வித்தேஸோ யக்ஷ ராக்ஷஸாம்|

வஸூனாம் புவகஸ்சாஸ்மி மேரு: ஸிக்ரிணாமஹம் ||

23

புரோகிதரில் முதன்மையான பிருஹஸ்பதி நான் என்றறி; நான் படைத் தலைவரில் கந்தன்; நீர் நிலைகளில் கடல்.

புரோதஸாம் ச முக்யம் மாம் வித்தி பார்த் ப்ருஹஸ்பதீம்|

ஸேனானீனாம் அஹம் ஸ்கந்த: ஸரஸாம் அஸ்மி ஸாக்ர: ||

24

மஹர்ஷிகளில் பிருகு; மொழிகளில் பிரணவம்; யக்ருங்களில் நான் ஜபயக்ரும்; மலைகளில் இமயம்.

மஹர்ஷீணாம் ப்ருகுரஹம் கிராம் அஸ்மி ஏகமக்ஷரம்|

யக்ருானாம் ஜபயக்ருஸ்சாஸ்மி ஸ்தூவராணாம் ஹிமாலய:|

25

மரங்களனைத்திலும் அரசு, தேவரிஷிகளில் நாரதன்; கந்தர்வரில் சித்திரரதன்; சித்தரிற் கபிலமுனி.

அஸ்வத்த: ஸர்வ வருக்ஷாணாம் தேவர்ஷீணாம் ச நாரத:|

கந்தர்வாணாம் சித்ராத்த: ஸித்தானாம் கபிலோ முனி: ||

26

குதிரைகளுள் அமுதோடுதித்த உச்சைஸ்ரவம்; யானைகளில் ஐராவதம்; மனிதரில் ஜனத்தலைவன் நான் என்றறி.

உச்சைஸ்ரவஸம் அஸ்வானாம் வித்தி மாம் அம்ருதோத் பவம்|

ஐராவதம் கஸேந்த்ராணாம் நராணாம் ச நராதிபம் ||

27

ஆயுதங்களில் வஜ்ரம், பசுக்களிற் காமதேனு; சந்தான ஹேதுவான மன்மதன் நான்; நானே பாம்புகளில் வாஸுகி.

ஆயுதானாம் அஹம் வஜ்ரம் தேனூனாம் அஸ்மி காமதந்|

ப்ரஜனஸ்ச அஸ்மி கந்தர்வ: ஸர்பாணாம் அஸ்மி வாஸுகி ||

28

நான் நாகங்களில் ஆதிசேஷன்; ஜலசரங்களில் நான் வருணன்; பிதுர்க்களில் அர்யமான்; அடக்குபவரிற் யமன்.

கீதாயோகம்

அனந்தஸ்சாஸ்மி நாசானாம் வருணோ யாத்ஸாம் அஹம் |
பித்ருணாம் அர்யமா சாஸ்மி யம: ஸம்யம தாம் அஹம் || 29

தைத்யரில் ப்ரஹ்லாதன்; அளவைகளிற் காலம்; விலங்குகளிற் சிங்கம், பறவைகளிற் கருடன் நான்.

ப்ரஹ்லாதஸ் சாஸ்மி தைத்யானாம் கா: கலயதாம் அஹம் |
ம்ருகாணாம் ச ம்ருகேந்ரோஹம் வைனதேயஸ்ச பக்ஷிணாம் || 30

சுத்தகாரிகளிற் காற்று; படை தரித்தோரில் ராமன், மீன்களில் மகரம், நதிகளிற் கங்கை நானே.

பவன பவதாம் அஸ்மி ராம: ஸஸ்த்ர ப்ருதாமஹம் |
ஜஷாணாம் மகரஸ்சாஸ்மி ஸ்ரோதஸாம் அஸ்மி ஜாஹ்னவி || 31

அர்ஜுனா, சிருட்டிகளுக்கு ஆதியும், இடையும், அந்தமும் யானே; வித்தைகளில் அத்த்யாத்ம வித்தை யானே; விவாதிகளில், தத்துவ நிர்ணயஞ் செய்வோரில், வாதம் யானே.

ஸர்காணாம் ஆதி ரந்தஸ்ச மத்யம் சைவாஹம் அர்ஜுன |
அத்த்யாத்ம வித்யா வித்யானாம் வாத: ப்ரவததாம் அஹம் || 32

எழுத்துக்களில் அகாரம் யானே; ஸமாஸங்களில் துவந்த ஸமாஸம் (இரட்டைப் புணர்ப்பு); அழிவற்ற மஹாகாலம், விராட்ஸ்வரூபன், அனைத்தையும் அளிப்போன் யானே.

அக்ஷராணாம் அதா ரோஸ்மி த்வந்த்வ: ஸாமாஸி கஸ்ய ச |
அஹமேவ அக்ஷய கால: தூதாஹம் விஸ்வதோமுக: || 33

அனைத்தையும் அழிக்குஞ் சாவு யானே; இனிவரும் பொருள்களின் உற்பவம் யானே. பெண்களிடையே கீர்த்தி, திரு, வாக்கு, ஸ்மிருதி, புத்தி, த்ருதி, க்ஷமை (பொறுமை) நானே.

ம்ருத்யு: ஸர்வ ஹரஸ்வாஹம் உத்பவஸ்ச ப்விஷ்யதாம் |
கீர்தி ஸ்ரீ வாக் ச நாரீணாம் ஸ்ம்ருதிர் மேதா த்ருதி க்ஷமா || 34

வேதகானத்தில் ப்ருஹத்ஸாமம் யான்; சந்தங்களில் நானே காயத்ரி; மாதங்களில் மார்கழி, பருவங்களில் மலர் பொ-யும் வசந்தம்.

ப்ருஹத்ஸாம ததூ ஸாம்னாம் காயத்ரீ சந்தஸாம் அஹம் |
மாஸானாம் மார்கஸீஷோ ஸஹம் ருதூனாம் குஸுமாகர: || 35

நான் மோசங்களிற் சூது, எழிலாரின் எழில்; வெற்றியாளரின் வெற்றி, முயற்சியாளரின் முயற்சி; ஸாத்வீகரின் ஸத்வம்.

த்யூதம் சலயதாம் அஸ்மி தேஜஸ் தேஜஸ்வினாம் அஹம் |
ஜயோ ஸ்மி வ்யவஸாயோ ஸ்மி ஸத்வம் ஸத்வவதாஹம் அஹம் 36

விருஷணி மரபினரில் யான் வாசுதேவன்; பாண்டவரில் தனஞ்ஜயன்; முனிகளில் வியாஸன் கவிகளில் சுக்ரகவி.

வ்ருஷ்ணீணாம் வாஸுதேவோ ஸ்மி பாண்டவானாம் தனஞ்ஜய: |
முனீணாம் அப்யாஹட் வ்யாஸ: கவீணாம் உஸனா கவி: || 37

அடக்கி யாளுவோரிடை யான் செங்கோல்; வெற்றி விரும்புவோரிடம் நீதி; இரகசியங்களில் மௌனம், அறிவாளிகளில் அறிவும் யானே.

தண்டோ தமயதாம் அஸ்மி நீதி ரஸ்மி ஜிக்ஷதாம் |
மௌனம் சைவாஸ்மி குஹ்யானாம் ஞானம் ஞானவதாம் அஹம் || 38

உயிர்களனைத்தின் உற்பத்திக்குக் காரணமெதுவோ, அது யான்; சராசரங்களில் உள்ளதெல்லாம் என்னையன்றி எதுவுமில்லை! அனைத்தும் நானே.

யச்சாபி ஸர்வ பூதானாம் பீஜம் ததஹம் அர்ஜுன
ந ததஸ்தி வினா யத் ஸ்யாத் மயா பூதம் சராசரம் ||

39

இவ்வரிசையில் மஹாவிஷ்ணு, வாஸுதேவன், தன்னையும் விபூதிகளில் ஒன்றாக அகப்படுத்தி யுணர்த்துகிறார்; ஆத-ன் பரப்ரம்மமே அனைத்தும்; அதுவே சுத்தாத்மாவாக உள்ளது. அதன் பெருமை எல்லையற்றது.

பரந்தபா, எனது திவ்ய விபூதிகளுக்கு எல்லையில்லை. விரிவான என் பெருமைகளில், ஏகதேசமாய்ச் சுருக்கிக் கூறினேன்.

நாந்தோ ஸ்தி மம திவ்யானாம் விபூதீனாம் பரந்தபா
ஏஷ தூத்தேஸை: ப்ரோக்தோ விபூதீர் விஸ்தரோ மயா ||

40

உலகில் எதெது மாண்பு, செழுமை, காந்தி, அழகு, சிறப்பு, சக்தியுடைத்தோ, அதெல்லாம் எனது தேஜாம்சத்தினின்று உண்டானதென் றறிவாயாக!

யத் யத் விபூதிமத் ஸத்வம் ஸ்ரீமத் ஊர்ஜிதம் ஏவ வா |
தத் தத் ஏவ அவத்ச்ச த்வம் மம தேஜோ ஸம்ஸ ஸம்பவம் ||

41

அர்ஜுனா, இன்னும் அதிகம் அறிவதால் உனக்கு ஆவதென்ன? இவ்வுலகனைத்தையும் எனது ஒரு அம்சத்தால் தாங்கிக்கொண்டிருக்கிறேன்.

அத்வா பஹுனைதேன கிம் ஞானதேன தவார்ஜுன
விஷ்டாப்யாஹம் இதம் க்ருத்ஸனம் ஏகாம்ஸேன ஸ்தீதோ ஜகத்

42

பரம்பொருளின் சேதன சக்தி, எங்கும் பரவி நின்று, அனைத்தின் உள்ளத்துங் கோயில் கொண்டு, அனைத்தையுந் தாங்குகிறது. ஒவ்வொன்றும் தெய்வத் தன்மையுள்ளது; ஞானவொளியால் இது விளங்கும். தனியகந்தை யொழிந்தால் அனைத்தும் ஒரு தெய்வ சக்திமயமென்றுணரலாம். அந்தச் சக்தியே ஒவ்வொன்றிலும் உயிராயிருப்பது, உண்மைத்திறனா யிருப்பது. ஒரு கள்வனில் திருமங்கையும், வால்மீகியுமாக எது தோன்றியது? அவனிடமும் மறைந்த தெய்வச் சக்தியன்றோ? இரும்புநேர் நெஞ்சகக் கள்வனாகிலும், அந்த தெய்வ சக்தியை இடைவிட்டு நிற்க முடியாது. அந்த சக்தியே அததன் தன்மை. அழகு, ஆற்றல், வீரம், புகழ், அறிவு எல்லாம் அதுவே; ஒரு சுத்த சக்தியே அனைத்துமாக விரிந்துள்ளது.

இது ஸ்ரீமத் பகவத்கீதை பத்தாம் அத்தியாயம்
விபூதி யோகம்

46. அருட் பார்வை

அனைத்துந் தானாகி நிற்குந் தெய்வசக்தியின் உலகளாவிய வடிவை விஜயன் காணப்போகிறான். தெய்வசக்தியின்றி உலகில் எதற்குந் தனிநிலை யில்லை, எல்லாம் ஒரு பரம்பொருள் தனது நித்யசக்தியின் மூலம் புரியும் அகண்டயோக விளக்கமே; சுத்தப்ரம்மம், பரம்பொருள், நிச்சல, நிர்விகார, நிராலம்ப சுத்த நிலை யிலேயேயுள்ளது. அது ஆக்குவதுமில்லை, அழிப்பது மில்லை; அது அனைத்திற்குஞ் சாட்சியா யுள்ளது; அதனுடன் இணைபிரியாத சிற்சக்தியே எல்லா ஆடல்களையும் புரிகிறது; எல்லாம் அதன் அம்சமே; பரப்ரம்மத்தின் சந்நிதி மாத்திரத்தில் சக்தி விலாசமான இவ்வுலக லீலை நடைபெறுகிறது.

அத்தகைய தெய்வசக்தி, இப்போது காலசக்தியாக நின்று எப்படிச் செயல் புரிகிறது? பரம்பொருளின் ஆத்ம விபூதிகள் எத்திறத்தன? அவன் எப்படித் தனது சக்தியின் மூலம் எங்கும் நிறைந்துள்ளான்? சர்வ சரீரியாய் அனைத்தையும் எங்கனந் தன்னுட் கொண்டுள்ளான்? உலகெலாந் தானாக நிற்கும் வகை யென்ன? என்பதை விஜயன் காணக் கேட்கிறான்:-

என்மேல் அருள்பூத்து, பரம ரகசியமான அத்யாத்ம ஞானத்தை உபதேசித்தாய்; உன்னுரையாலே என் மயக்கம் ஒழிந்தது.

மதனுக்ரஹாய குஹ்யம் அத்யாத்ம ஸம்ஞிதம் |
யத் த்வயோக்யம் வசஸ்தேன மோஹோயம் விசுதோ மம ||

1

கமலக்கண்ணா, உயிர்களின் ஆக்கமும் நீக்கமும், உன் அழிவற்ற பெருமையும்

கீதாயோகம்

உன்னிடம் விரிவாகக் கேட்டேன்.

**புவாப்யயௌ ஹி பூதானாம் ஸ்ருதௌவிஸ்தரஸோ மயா |
த்வத்த: கமல பத்ராக்ஷ மாஹாத்மயம் அபி சாவ்யயம் ||** 2

பரமேஸ்வரா! புருஷோத்தமா, நின்னைக் குறித்து நீ அருளியபடியே, (சக்தி, ஞானம், பலம், வீரியம் பொருந்திய) நின் ஈசுவர ரூபத்தைப் பார்க்க விரும்புகிறேன்.

**ஏவம் ஏதத் யதாந்த த்வம் ஆத்மானம் பரமேஸ்வர |
த்ருஷ்டும் இச்சாமி தே ரூபம் ஐஸ்வரம் புருஷோத்தம ||** 3

ஹே ப்ரபோ! யோகேச்வரா! அதைக் காண என்னால் முடியும் என்று நீ கருதினால், நின் அழிவற்ற ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை எனக்குக் காட்டியருள்.

**மன்யஸே யதி தத் ஸக்யம் மயா த்ருஷ்டும் இதி ப்ரபோ |
யோகேஸ்வர ததோ மே த்வம் தர்ஸய ஆத்மானம் அவ்யயம் ||** 4

வீர விஜயன் அன்படியானாகிறான்; பரமாத்ம நிலையி-ருந்து கண்ணன் உபதேசிக்கும் ஆத்ம ரகசியங்களை மன மூன்றிக் கேட்கிறான்.

கண்ணனைப் புருஷோத்தமன், அகண்ட யோக நாதன், இறைவன் என்றறிந்து வணங்குகிறான்; உள்ளன்பு முதிர்ந்த இந்நிலையிலேயே, ஆண்டவன் தன் வாக்கை வடிவாகக் காட்டக் கருணை செய்கிறான்.

பகவான் அருளுகிறார்:- நூற்றுக்கணக்கான, ஆயிரக்கணக்கான, பலவிதம், பல நிறம், பலவடிவான என் அற்புத வடிவங்களைப் பாராய், பார்த்தா!

**பஸ்ய மே பார்த ரூபாணி ஸதஸ: அத் ஸஹஸ்ரஸ: |
நானா விதானி திவ்யானி நானா வர்ண க்ருதீனி ச ||** 5

ஆதித்யர், வசுக்கள், உருத்திரர், அசுவினிகள், மருத்துக்களை முன் பாராத வியன்களைப் பாராய் பார்த்தா!

**பஸ்யாதித்யான் வஸுன் ருத்ரான் அஸ்விநௌ மருதஸ்திதா |
பஹூன் யத்ருஷ்ட பூர்வாணி பஸ்ய ஆஸ்சர்யாணி பாரத ||** 6

குடாகேசா, என் உட-ல், சராசர வலகெல்லாம் மற்றும் நீ காணவேண்டுவ தெல்லாம் இப்போது ஒருங்கே காணாய்!

**இஹ ஏகஸ்தம் ஜகத் க்ருத்ஸ்னம் பஸ்ய அத்ய ஸசராசரம் |
மம தேஹே குடாகேஸ யச்சாந்யத் த்ருஷ்டும் இச்சஸி ||** 7

ஆனால் உன் ஊனக் கண்ணால் என்னைக் காணவே முடியாது. உனக்கு ஞானக் கண்ணைத் (திவ்ய திருஷ்டி, அருள் விழி) தருகிறேன். அதனால் என் ஈஸ்வர யோகத்தைப் (என் மகிமை, யோகசக்தி முத-யவற்றை) பார்.

**ந து மாம் ஸக்யஸே த்ருஷ்டும் அநேன ஏவ ஸ்வ சக்ஷுஸா |
திவ்யம் ததாமி தே சக்ஷ: பஸ்ய மே யோகம் ஐஸ்வரம் ||** 8

இதெல்லாம் கண்ட சஞ்சயன் திருதராஷ்டிரனுக்குச் சொல்லுகிறான்:-
அரசே, மஹேச்வரனான ஹரி, இவ்வாறு சொல்-, தனது பரமேச்வர ரூபத்தைப் பார்த்தனுக்குக் காட்டி யருளினான்.

**ஏவம் உக்த்வா ததோ ராஜன் மஹா யோகேஸ்வரோ ஹரி: |
தர்ஸயாமாஸ பார்த பரமம் ரூபம் ஐஸ்வரம் ||** 9

47. விசுவரூப தரிசனம்

பரமாத்மா தனது பரம சிற்சக்தி வடிவை, முத்தொழிலாற்றும் உலக வடிவை அருள் விழிக்குக் காட்டுகிறான். மகாஞானியான சஞ்சயனும் அதைக் கண்டு

கீதாயோகம்

திருதராஷ்டிரனுக்கு வர்ணிக்கிறான். இக்காலம் ரேடியோவில், இருந்த இடத்தில், உலகெங்கும் பேசும், பாடும் ஒத்திரளைக் கேட்கிறோம்; வெகு தொலைவில் நடப்பதை, டெ-விஷனால் இருந்த இடத்தில் காண்கிறோம். இவை பஞ்ச பூத அற்புதங்களே. எலெக்ட்ரான் அணுக்களைப் பிடித்து மனிதமுளை ரேடியோ அற்புதம் செய்ய முடியுமானால், அணுவுக் கணுவாய், மகத்திற்கு மகத்தாய், எல்லாந்தானாய், தன்னுள் யாதுமாய் விளங்கும் பரமத்மன், பக்குவமான பக்தனுக்கு அருள்விழி திறந்து, தன் விசுவரூபத்தைக் காட்டுதல் எளிதே. அர்ஜுனன் அங்கே கண்ட அதிசயங்களைச் சஞ்சயன் வர்ணிக்கிறான்.

பலபல வாய்கள், விழிகள் கொண்ட அநேக அற்புதக் காட்சி! பல திவ்யாபரணங்கள். போருக்காகப் பல தெய்வீக ஆயுதங்கள் ஏந்தி, திவ்ய மாலைகளும் ஆடைகளும் அணிந்து, திவ்ய கந்தங்கள் பூசிய சர்வாச்சரியமான, அனந்தமான, எங்கும் முகமான விராட் ஸ்வரூபமான மஹா தேவ வடிவை, சஞ்சயன் கண்டான்.

**அநேக வக்தர நயனம் அநேகாப்புத தர்ஸனம்
அநேக திவ்யா புரணம் திவ்யா நேகோத்யயதாயுதம் 10**

**திவ்ய மால்யாம் புரதரம் திவ்ய கந்தானுலேபனம்
ஸர்வாஸ்சர்ய மயம் தேவம் அனந்தம் விஸ்வதோ முகம் 11**

வானில் ஆயிரம் சூரியர்கள் ஒருங்கே உதித்தொளிர்ந்தால், அந்த மஹாத்மாவான விசுவ மூர்த்தியின் ஒளிக்கு ஒருக்கால் ஒப்பிடலாம்.

**திவஸூர்ய ஸஹஸ்ரஸ்ய புவேத் யுக்பத் உத்திதா
யதிபா: ஸத்ருஸீ ஸா ஸ்யாத் பாஸஸ்தஸ்ய மஹாத்மன: | 12**

அப்போது பாண்டவன், அந்த தேவதேவனின் உடல், பலவகையாய் வகுக்கப்பெற்ற, வைய மனைத்தையும் ஒருங்கே கண்டான்.

**தத்ர ஏகஸ்தம் ஜகத் க்ருத்ஸனம் ப்ரவி புக்தம் அநேக தா |
அபஸ்யத் தேவ தேவஸ்ய ஸரீரே பாண்டவஸ் ததா | 13**

தனஞ்ஜயன். வியப்புற்று, மயிர்சி-ர்ப்புற்று, விசுவதேவனைக் கைகுவித்துத் தலை வணங்கி வழுத்தினான்:

**தத: விஸ்மயா விஷ்டொ ஹ்ருஷ்ட ரோமா தனஞ்ஜய:
ப்ரணமய ஸிரஸா தேவம் க்ருதாஞ்ஜலி ர புஷத | 14**

ஆண்டவனே, நின்னுடல் எல்லாத் தேவர் களையும், பலதிறப்பட்ட உயிர்க்குலங்களையும், மலரமர் பிரமனையும், ஈசனையும், எல்லா ரிஷிகளையும், தேவ ஸர்ப்பங்களையும் காண்கிறேன். (பிரம்மலோகம் முதல் பாம்புகளுலவும் பாதாளம் வரைக்கும் காண்கிறேன்).

**பஸ்யாமி தேவான் தவ தேவ தேஹே
ஸர்வான் ததா பூத விஸேஷ ஸங்க்தான் |
ப்ரஹ்மாணம் ஈஸம் கமலாஸனஸ்தம்
ரிஷீன் ச ஸர்வான் உரகான் ச திவ்யான் | 15**

வையத்திறைவா, விசுவ ரூபனே, தோள்கள், வயிறுகள், வாய்கள், விழிகள் பலபல கொண்ட எல்லையற்ற வடிவில், நின்னை எங்குமே காண்கிறேன். விசுவரூபனே, நின் ஆதி, நடு, முடிவைக் காண்கிலேன்.

**அநேக பாஹுதர வக்தர நேத்ரம் பஸ்யாமி த்வாம் ஸர்வதோனந்த ரூபம்
நாந்தம் ந மத்யம் ந புனஸ்த வாதீம் பஸ்யாமி விஸ்வேஸ்வர விஸ்வரூபம் 16**

மகுடமும், தண்டும், வலயமும் தாங்கினை. தேஜோ ராசியாய்த் திகமுனை யெங்கும்! எரியும் அனலும், சூரியனும் போன்று ஒளிகாந்தி, அளவிடற்கரியதாய், நினது காணரிய காட்சியைக் காண்கிறேன்.

**கிரீடினம் கதினம் சக்ரிணம் ச தேஜோ ராஸிம் ஸர்வதோ திப்தி மந்தம்
பஸ்யாமி த்வாம் தூர்நிரீக்ஷயம் ஸமந்தாத் திப்தான லார்கத்யுதிம் அப்ரமேயம்**

கீதாயோகம்

அறிதற்குரிய பரமே, அழிவறு பொருளே! உலகுயிர்க்கு உயர்ந்த உறையுளாவாய்!
மாறில்லாதாய்! மன்னறங்காப்போய்! ஸநாதன புருஷன் நீ யென்றறிந்தேன்!

**த்வமரம் பரமம் வேதிதவ்யம் த்வம் அஸ்ய விஸ்வஸ்ய பரம் நிதானம்
த்வம் அவ்யய: ஸாஸ்வத தர்மசோப்தா ஸநாதனஸ்த்வம் புருஷோ மதோமே**

ஆதியந்தமும் நடுவுமில்லாய்! அளவறுந் திறலோய்! அளவறுங் கரத்தோய்!
சுடர்மதி விழியோய்! கனலொரி முகத்தாய்! உன் சுடரால் உலகெலாஞ் சுடுவதைக்
காண்கிறேன்.

**அனாதி மத்யாந்தம் அனந்த வீர்யம் அனந்தபாஹும் ஸஸிஸூர்ய நேத்ரம்
பஸ்யாமி த்வாம் தீப்தஹூதாஸ வக்த்ரம் ஸ்வதேஜஸா விஸ்வம் இதம் தபந்தம்**

ஏ மகாத்மா! வான், புவிக்கிடையுள்ள வெளி யெலாம், திசையெல்லாம்,
நின்னாலேயே நிறைவிற் றுள்ளன! உன் அற்புத உக்கிர வடிவினைக்கண்டு,
முவுலகங்களும் நடுங்குகின்றனவே.

**த்யாவா ப்ரதிவ்யோ ரிதமந்த்ரம் ஹி
வ்யாப்தம் த்வயைகேன திஸஸ்ச ஸர்வா
த்ருஷ்ட்வாத்மானம் ரூபம் உக்ரம் தவேதம்
லோகத்ரயம் ப்ரவ்யதிதம் மஹாத்மன |**

20

சுகணங்கள் உன்னுட் புதுகின்றனவே! அஞ்சிக் கை குவித்து, உணைச் சிலர் துதிக்கின்றனர்!
செழுமபுகழ் கூறிச் சித்தரும் முனிவரும் உன்னை வாழ்த்திப் போற்று கின்றார்கள்.

**அம் ஹி த்வாம் ஸுரஸங்கா விஸந்தி
கேசித்பீதா: ப்ராஞ்ஜலயோ கருணந்தி
ஸ்வஸ்தீத் யுக்த்வா மஹர்ஷிஸித்தஸங்கா:
ஸ்துவந்தி த்வாம் ஸ்துதிபி: புஷ்கலாபி: |**

21

ருத்ராதியர், வஸுக்கள், ஸாத்யர், விசுவதேவர், அசுவினி தேவர், மருத்துக்கள்,
பிதுர்க்கள், யக்ஷ கந்தர்வர், அஸுரர், சித்தர் கணங்களனைவரும் உன்னையே
நோக்குகின்றனர்.

**ருத்ராதித்யா வஸவோ யே ச ஸாத்யா
விஸ்வே ஸ்வினௌ மருதஸ்ச ஊஷ்மபாஸ்ச|
கந்தர்வ யக்ஷாஸுர ஸித்தஸங்கா
வீக்ஷந்தே த்வாம் விஸ்மிதாஸ்சைவ ஸர்வே |**

22

வன்புயனே! பல வாய்களும் விழிகளும், தொடை கால்கைகள், வயிறுகளும்,
பல பயங்கரப் பற்களும் கொண்ட நின் பெருவடிவைக் கண்டு, உலகெங்கும்
நடுங்குகின்றது! யானும் அவ்வாறே.

**ரூபம் மஹத்தே புஹுவக்த்ர நேத்ரம்
மஹா ப்ராஹோ புஹு ப்ராஹூருபாதம்|
புஹூதரம் புஹூதம்ஷ்ட்ராகரதலம்
த்ருஷ்ட்வா லோகா ப்ரவ்யதிதா ஸ்ததூஹம் |**

23

விண்ணளாவிப் பல நிறப் பொ-வுடன் விரிந்து கனலும் விழிகளோடு,
உன்னைக்கண்டு உள்ளம் நிலை கொளாதயர்ந்தேன்!

**நப: ஸ்ப்ருஸம் தீப்தம் அநேக வர்ணம்
வ்யாத்தானனம் தீப்தவிஸால நேத்ரம்|
த்ருஷ்ட்வா ஹி த்வாம் ப்ரவ்யதிதாந்தராத்தமா
த்ருதிம் ந விந்தாமி ஸமம் ச விஷ்ணோ |**

24

கோரப் பற்களுடையாய்! ஊழித்தீபோல் காந்தும் உன் முகங்களைக் கண்டு,
திக்குந் தெரிகிலேன்! சுகமுங்கானேன்! தேவர்க் கிறைவா! பூவிற்குறையுளே!
அருள் புரிக!

**தம்ஷ்ட்ராகராலானி ச தே முதானி
த்ருஷ்வைவ காலானஸன்னிபானி**

திலோ ந ஜானே ந லபே ச ஸம்
ப்ரஸீத தேவேஸ ஜகந்நிவாஸ ||

25

கௌரவர், அவனிபாலர் குழுக்களுடனே உன்னுட் புகுகின்றாரே; பீஷ்மரும் துரோணரும், அந்தக் கர்ணனும், நம் பக்கமுள்ள முக்கிய வீரரும், கொடும் பற்களுடைய நின் பயங்கர வாய்களில் விரைவாய் வீழ்கின்றனர். நின் பற்களிடுக்கில் பொடிபடு தலையராய்ச் சிலர் காணப்படுகின்றனர்.

அமீ ச த்வாம் த்ருதராஷ்ட்ரஸ்ய புத்ரா:
ஸர்வே ஸஹ ஏவ அவனிபால ஸங்கை!
பீஷ்மோ த்ரோண: ஸூதபுத்ராஸ்ததூஸௌ
ஷஹாஸ்மதீயே ரபி யோதமுக்கயை: ||
வக்த்ராணி தே த்வரமாணா விஸந்தி
தம்ஷ்ட்ராகராலானி ப்யானகானி
கேஸித் விலக்னா தஸ்னாந்தரேஷு
ஸந்த்ருஸ்யந்தே சூர்ணிதை ருத்தமாங்கை: ||

26

27

ஆற்று வெள்ளங்கள் கடலையே நோக்கிப் பாய்ந்து வீழ்வது போலவே, இந்த நரலோக வீரர் அனைவரும் உன்கனல் வாய்களிலே வீழ்கின்றாரே!

ய தூ நதீனாம் புஹவோ சம்பு வேசு
ஸமுத்ரம் ஏவ அபிமுகூ த்ரவந்தி
த தூ த்வாம் நரலோக வீரா
விஸந்தி வக்த்ராணி அபிவிஜ்வலந்தி ||

28

அதி விரைவுடனே, அழிவுறவே எரிசுடர் பாயும் விட்டில்கள் போல அழிவுறுதற்கே அதி விரைவுடனே, இம்மக்கள் உன் வாய்களில் வீழுகின்றாரே!
யதூ ப்ரதீப்தம் ஜ்வலனம் பதங்கா விஸந்தி நாஸாய ஸம்ருத்தவேசு:
ததைவ நாஸாய விஸந்தி லோகா: த்வாபி வக்த்ராணி வேசு: ||

29

உன் கனல் வாய்களால் உலகெலாம் விழுங்கி, எல்லாப்புறத்துந்துழாவுகின்றாய்! விஷ்ணுவே! உலகெலாங் கதிர்களை நிரப்பி நின் கொடுஞ்சுடர்கள் சுடுகின்றனவே!
லேலிஹ்யஸே க்ரஸமான: ஸமந்தாத்
லோகான் ஸமக்ரான் வதனைர்ஜ்வலத்பிமுபி:
தேஜோபி ராபூர்ய ஜகந் ஸமக்ரம்
பூஸஸ்தவோக்ரா: ப்ரதபந்தி விஷ்ணோ ||
இவ்வுக்கிர வருவைக் கொண்ட நீ யார்? எனக்குரைத்தருள்க! தேவரிற் சிறத்தோய்! நினக்கு வணக்கம்; ஆதியா முன்னை அறிய விருப்பம்! உன் காரியம் இன்னதென்று அறிகிலேன்.

30

ஆக்யாஹி மே க: புவான் உக்ரரூபோ
நமோஸ்து தே தேவ வர ப்ரஸீத
விஞ்ஞாதம் இச்சாமி பவந் தும் ஆத்யம்
ந ஹி ப்ரஜானாமி தவ ப்ரவ்ருத்திம்

31

48. நானே காரணம்

பரமாத்மாவின் விசுவரூபத்தில் உலகைப் படைக்கும் பிரம்மாத்மி தேவர்களையும், பெரியோர்களையும், முனிவர்களையும் காண்கிறோம். புத்துலகுண்டாக்கப் பழையவுலகை எரித்தழிக்குங் காலனையும், உருத்திரனையும், ஊழிக்கூத்தையும் கனலுமிழ்ந்து, விழிகள் கொதிக்க, நருநருவென்று அரக்கரைக் கடித்து விழுங்கும் இரத்தவெறியின் அட்டகாசத்தையுங் காண்கிறோம். ஒருபுறம் இன்பக்காட்சி; உருத்திரக் காளியின் ஊழிக்கூத்து மறுபுறம். இதைக் கண்ட விஜயன்,

கீதாயோகம்

வீரன், அஞ்சி விதிர்விதிர்க்கிறான்; அன்பும் அமைதியும், இன்பும் அழகும் ஆண்டவனின் ஒரு தோற்றம்; அனைத்தையும் மிதித்தழித்து எரித்துச் சாம்பலாக்கும் உக்கிர உருத்திரத் தோற்றம் மறுபக்கம்; கோழை மனிதன் குலைகிறான். தெய்வசக்தி படைத்தல், அளித்தல், அழித்தல், மறைத்தல், அருளல் என்னும் ஐந்தொழில்களைச் செய்கிறான்; எல்லாம் சமமாகப் பாவிப்பதே அறிவு. இன்ப வடிவையே வேண்டித் துன்ப வடிவை, அச்சவடிவை வெறுத்துத் தீக்கோழி போலத் தலையை மண்ணிற் புதைத்துக் கொள்ளுதல் பாங்கன்று. கருணாநிதியான கடவுள், ஆனந்தநடம் புரியுஞ் சுந்தரன், இப்படிப்பட்ட அச்சவடிவை ஏன் கொள்ளவேண்டும் என மனிதான்மா திகைக்கிறது; அர்ஜுனனும் அவ்வாறே வியந்து “இவ்வுருக் கொண்டதேன்?” என வினவுகிறான். காலசக்தி வடிவான விசுவரூபன் சொல்வதாவது:-

உலகையழிக்கப் புகுந்துள காலன் யான்! இம் மக்களை யொழிக்கவே முற்பட்டுள்ளேன். எதிரி- ருக்கும் வீரரனைவரும், உன்னைத் தவிர யாவரும், எஞ்சார்!

காலோ ஸ்மி லோக் யக்ருத ப்ரவ்ருத்தோ
லோகான் ஸமாகர்ஹர்தும் இஹ ப்ரவருத்த:!
ருதே ஸி த்வாம் புவிஷ்யந்தி ஸர்வே
யே அவஸ்திதா: ப்ரத்யந்கேஷு யோதா ||

32

ஆத-ன் எழுந்து நில்! இசைபெறு! பகைவரை வென்று, வளம்பெறு மரசையாட்சி செய்! முன்னேயே இவர்கள் என்னால் மாய்ந்தனர்! இடக்கை வீர, நீ புறக்குறியாகுக! போரைப் புரிவாய்!

தஸ்மாத் த்வம் உத்திஷ்ட யஸோ லபஸ்வ
ஜித்வா ஸத்ருன் புங்க்ஷ்வ ராஜ்யம் ஸம்ருத்தம்|
மயைவதே நிறதா: பூர்வமேவ
நிமித்த மாத்ரம் புவ ஸவ்யாஸிள் ||

33

துரோணன், பீஷ்மன், ஜயத்ரதன், கர்ணன், மற்ற யுத்த வீரரனைவரும், என்னால் மாய்ந்தனர். (வெளிக்குறியாக) அவர்களை நீ கொல்! அஞ்சேல்! போர்செய்! போர்க் களத்திற் பகைவரை வெல்வாய்!

த்ரோணம் ச பீஷ்மம் ச ஜயத்ரதம் ச
கர்ணம் தத்யான்யான் அபி யோதவீரான்|
மயா ஹதான் த்வம் ஜஹி மா வ்யதிஷ்டா
யுத்யஸ்வ ஜேதாஸி ரணே ஸபத்ளான் ||

34

49. வணக்கம் ! வணக்கம் !!

அழிவின்மீது ஆக்கம் வளரும்: அழிவும் ஆக்கமும் உலகின் இயல்பு. “நான் இப்பகைவரை எனது இச்சையால் வீழ்த்தி விட்டேன்; எனது புறக்கருவியாக நின்று போர்புரி” என்கிறான் கண்ணன். அங்கே நடந்ததைச் சஞ்சயன் சொல்லுகிறான்.

கேசவன் சொல்லைக் கிரீடி கேட்டான். மெய் விதிர்த்துக் கைகுவித்து வணங்கி, மீண்டும் அஞ்சிப் பணிந்து, மொழிகுழறிக் கிருஷ்ணனிடம் உரைப்பான்:

ஏதத் ஸ்ருத்வா வசனம் கேஸவஸ்ய
க்ருதாஞ்லிர் வேபமான: கிரீடி|
நமஸ்க்ருத்வா பூய ஏவாஹ க்ருஷ்ணம்
ஸகதகதம் பீத பீத : ப்ரணம்ய ||

35

ஹ்ரிஷிகேசா, உனது நல்-சையில் உலகம் களித்து மகிழ்வது சரியே. அரக்கர் அஞ்சித் திசைதிசை ஓடுகின்றனர்; சித்தர் குழுவெலாஞ் சேவிக்கின்றனர்!

ஸ்தானே ஹ்ருஷீகேச தவ ப்ரகீர்த்யா
ஜகத் ப்ரஹ்ருஷ்யதி அநுரஜ்யதே ச |
ரக்ஷாம்ஸி பீதானி தீஸோ த்ரவந்தி
ஸர்வே நமஸ்யந்தி ச ஸித்தஸங்க்ரா ||

36

ஹே மஹாத்மா! எங்ஙனம் உன்னை வணங்கா திருப்பார்? பிரமனிற் சிறந்தவா, ஆதி கர்த்தா! அனந்தா! தேவசா! ஜகந்நிவாஸா! உண்மை (ஸத்து) நீ! இன்மை (அஸத்து) நீ! அதனையுங் கடந்த அழிவறும் தத்பர பிரமம் நீ!

கஸ்மாத் ச தே நமேரன் மஹாத்மன்
ஶ்யஸே ப்ரஹ்மணோ ஸ்பி ஆதிகர்த்ரே |
அனந்த தேவேஸ ஜகன்னிவாஸ
த்வம் அக்ஷரம் ஸத் அஸத் தத்பரம் யத் ||

37

நீயே ஆதி தேவன்! புராண புருஷன்! (தொல்லோன்) உலகிற்கெல்லாம் உயர்பெரு நிலயம்! நீயே யனைத்து மறிவோன், அறியத்தகும் பொருள்! நீயே உயர்பதம்! அனந்த வடிவே, உலகம் உன் மயம்.

த்வம் ஆதிதேவ புருஷ: புராண த்வம் அஸ்ய விஸ்வஸ்ய பரம் நிதானம்
வேத்தா அஸி வேத்யம் ச பரம் ச தூம த்வயா ததம் விஸ்வம் அனந்த ரூப

நீயே, வாயு, யமன், அக்னி, வருணன், சந்திரன், பிரமன், பிரமபிதா! ஆயிரந்தடவை வணக்கம், வணக்கம்! மீண்டும் மீண்டும் வணக்கம் வணக்கம்!

வாயுர் யமோக்னிர் வருண: ஸஸாங்க: ப்ரஜாபதிஸ்த்வம் ப்ரபிதாமஹஸ்ச
நமோ நமஸ்தே ஸ்து ஸஹஸ்ர க்ருத்வ: புனஸ்ச பூயோ ஸ்பி நமோ நமஸ்தே

எல்லையில்லா வீரியமுடையோய், உன் முன்புறம் வணக்கம், பின்புறம் வணக்கம்! அனைத்துமானவா! எல்லாப் புறமும் நினக்கு வணக்கம்! அளவறு திறலோய், அனைத்திலும் நிறைந்தாய்! அனைத்தும் நீயே!

நம: புரஸ்தாத் அத் ப்ரஷ்டஸ்தே நமோ ஸ்து தே ஸர்வத ஏவ ஸர்வ
அனந்த வீரய அமிதவிக்ரம ஸ்த்வம் ஸர்வம் ஸமாப்னோஷி ததோ ஸி ஸர்வ:

நினது இத்தகைய மாண்பறியாமல், மனிதத்தோழ னென்றுன்னை மதித்து, அன்பினாலும் அசட்டை யினாலும் “ஹே க்ருஷ்ணா! யாதவா! நண்பா!” என்று விநயமின்றி யழைத்து வந்தேன்!

ஸகேதி மத்வா ப்ரஸப்தம் யதுந்தம் ஹேக்ருஷ்ண ஹேயாத்வ ஹே ஸகேதி
அஜானதா மஹிமானம் தவேதம் மயா ப்ரமாதாத் ப்ரணயேன வாபி 41

ஆடல், படுக்கையில், இருக்கையில், உண்கையில், தனிமையில், நண்பர் முன்னிலையில் உன்னை வேடிக்கையாய் அவமதித்துள்ளேன்! அச்சுதா! அளவிலாய், என்னை மன்னிப்பாய்!

யச்சாவ ஹாஸார்தம் அஸத் க்ருதோ ஸி
விஹார ஸய்யாஸன: போஜனேஷு |
ஏகோ ஸ்த்வா அபி அஸ்யுத தத்ஸமக்ஷம்
தத் க்ஷாமாயே த்வாம் அஹம் அப்ரமேயம் ||

42

சராசர உலகின் தந்தை நீயே! உலகெல்லாம் வணங்கத் தக்கவன் நீயே! பரமகுரு நீ! அற்புதப் பெருமையாய்! மூவுலகிலும் உன்னை ஒப்பாரில்லை; என்னில், என்னினும் மிக்காருண்டோ?

பிதாஸத லோகஸ்ய சராசரஸ்ய
த்வம் அஸ்ய பூஜ்யஸ்ச குருர்கீயான் |
ந த்வத் ஸமோஸ்தி அப்ய்திக: குதோ ஸ்யோ
லோகோத்ரயே ஸ்ய ப்ரதிமப்ரபாவ |

43

ஆத-ன் போற்றற்கரிய இறைவனே! நின்னை உடம்பு வணங்கிப் பணிந்து,

கீதாயோகம்

அருள் கேட்கின்றேன்! தனையனைத் தந்தை, நண்பனைத் தோழன், காதலன் காந்தையைப் பிழை பொறுப்பதுபோல், தேவனே பொறுத்தருள் சிறியேன் பிழையை!

தஸ்மாத் ப்ரணம்ய ப்ரணிதாய காயம்
ப்ரஸாதயே த்வாம் அஹம் ஈஸம் ஈட்யம் |
பிதேவ புத்ரஸ்ய ஸதேவ ஸக்ய:
ப்ரிய: ப்ரியாயார்ஹஸி தேவ ஸோடும் ||

44

முன்னே காணாதன கண்டு மகிழ்ந்தேன்! ஆயினும், அச்சத்தால் என் மனம் தளர்கின்றது. ஆத-ன், தேவா! தேவர்க்கிறைவா! உலகின் நிலையமே! எனக்கு நின் பழைய வடிவையே காட்டியருள்

அத்ருஷ்ட பூர்வம் ஹ்ருஷிதோ ஸ்மி
ப்யேன ச ப்ரவ்யதிதம் மனோ மே |
ததேவ மே தர்ஸய தேவ ரூபம்
ப்ரஸீத தேவேஸ ஜக்ஸ்னிவாஸ ||

45

கிரீடம், கதை, சக்கரக் கையுடன் உன்னைக் காண விரும்புகிறேன். ஆயிரங் கரத்தோய்! விசுவமூர்த்தி! அந்த நாலு கை வடிவுகொண்டு இலகுவாய்.

கிரீடனம் கதினம் சக்ரஹஸ்தம்
இச்சமி த்வாம் த்ரஷ்டும் அஹம் ததைவ |
தேனைவ ரூபேன சதுர்புஜேன
ஸஹஸ்ரபாஹோ புவ விஸக்ஷவமூர்தே ||

46

அன்பன் வேண்டுகோளுக்குப் பகவான் இரங்கி யருளுகிறார்.

அர்ஜுனா, என் ஆத்ம யோகத்தால் அருள்பூத்து, உனக்கு என் பரவடிவைக் காட்டினேன்! தேசமயமும், ஆதியும் எல்லையற்றதும் அகண்டமுமான இவ்வடிவை நின்னன்றி முன்னே கண்டவரில்லை!

மயா ப்ரஸன்னேன தவார்ஜுனேதம்
ரூபம் பரம் தர்ஸிதம் ஆத்ம யோகாத் |
தேஜோமயம் விஸ்வம் அனந்தம் ஆத்யம்
யன்மே த்வதன்யேன ந த்ருஷ்டபூர்வம் ||

47

குருவீர மணியே! மனித வலகில், வேதம், வேள்வி, கல்வி, ஈகை, கிரியை, கடுந்தவம் இவற்றாலும் இவ்வடிவில் உன்னின்றி என்னை யாருங் காணவியலார்!

ந வேத யக்ஞாத்யயனைர் ந தானைர்
ந ச க்ரியாபிர் ந தபோபிருக்ரை : |
ஏவம் ரூப: ஸக்ய அஹம் ந்ருலோகே
த்ரஷ்டும் த்வதன்யேன குருப்ரவீர ||

48

இவ்வகையான என் கோர ரூபம் கண்டு கலங்கேல், மயங்கேல், அஞ்சதலொழிக! இதோ என் முன்னுரு; மகிழ் மனத்துடன் மீண்டுங் காணாய்!

மா தே வ்யாத்ரா மா ச விமூட பாவோ
த்ருஷ்ட்வா ரூபம் கோரம் ஈத்ருங் மமேதம் |
வ்யபேதபீ: ப்ரீதமான: புனஸ்த்வம்
ததேவ மே ரூபம் இதம் ப்ரபஸ்ய ||

49

சஞ்ஜயன் சொல்லுகிறான்.

இப்படி வாசதேவன் அர்ஜனனுக்குச் சொல்-த் தனது முன்வடிவை மீண்டுந் தோற்றினான்; மஹாத்மாவான கண்ணன், சாந்தமூர்த்தியாகி, அச்சுறும் பார்த்தனுக்கு ஆறுதலீந்தான்.

இத்யர்ஜுனம் வாஸுதேவஸ் ததோக்த்வா ஸ்வகம் ரூபம் தர்ஸயா மாஸ பூய:
ஆஸ்வாஸ் யாமாஸ ச பீதம் ஏனம் பூத்வா புன: ஸௌம்ய வபுர்மஹாத்மா

சாந்த மூர்த்தியான கிருஷ்ணனைப் பார்த்து அமைதியெய்தி அர்ஜுனன் சொல்லுகிறான்:-

கீதாயோகம்

ஜனார்த்தனா! நினது சாந்த மானிடவடிவைக் கண்டு இப்போதே அமைதியுற்றேன்! உணர்ச்சி மீண்டது! இயல் நிலை யெய்தினேன்.

**த்ருஷ்வேதம் மானுஷம் ரூபம் தவ ஸௌம்யம் ஜனார்தன |
இதானீம் அஸ்மி ஸம்வ்ருத்த: ஸசேதா: ப்ரக்ருதீம் க்ஷ: || 51**

உள்ள தனைத்தையும் ஒரு அகண்ட வடிவில் தானாகக் காட்டிய அந்த விசுவரூபக் காட்சி யாருக்கே கிட்டும்?

பகவான் அருளுகிறார்:-

இந்தக் காணரும் வடிவினைக் கண்டனை! இவ்வடிவினை என்றுந் தேவருங் காண விரும்பி நிற்கின்றார்.

**ஸுதூர்தர்ஸம் இதம் ரூபம் த்ருஷ்டவானஸி யன் மம |
தேவா அப்யஸ்ய ரூபஸ்ய நித்யம் தர்ஸன காங்க்ஷிண || 52**

வேதம், தவம், கொடை வேள்வியாலும், நீ கண்டது போல் என்னைக் காணமுடியாது.

**நாஹம் வேதைர் ந தபஸா ந தானேன ச இஜ்யயா |
ஸக்ய ஏவம் விதோ த்ருஷ்டும் த்ருஷ்டவானஸி மாம் யதா || 53**

உயர் தவத்தோய், அர்ஜுனா! அனன்ய பக்தி யினாலேதான் (மாறிலா அன்பு) உள்ளவாறு என்னை இவ்விதம் அறிதலுங் காணலும் புகதலும் இயலும்!

**பக்த்யா த்வனன்யயா ஸக்ய: அஹம் ஏவம்விதோர் ஸஜான |
ஞ்ஞாதும் த்ருஷ்டும் ச தத்வேன ப்ரவேஷ்டும் ச பரந்தப || 54**

என் பணியாற்றுவோன், என்னையே பரமென நம்பினோன், எனக்கேயன்பன், பற்றை நீத்தோன், எவ்வுயிரையும் பகைக்காதவன் (எல்லா வுயிர்களுக்கும் அன்பன்), அவனே என்னை அடைவான் பாண்டவா!

**மத்கர்ம மத்பரம: மத்பக்த: ஸங்க்ஷர்ஜித: |
நிர்வைர: ஸர்வபூதேஷு ய: ஸ மாம் ஏதி பாண்டவ || 55**

இதில் அணியணியாக யோக ஸாதனஞ் சொல்லப் படுகிறது. முதல் கடவுட்பணி; அதாவது அகந்தையுந் தன்னலமும் விடுத்து, செயலையும் பயனையும் வினை முதல்வனான கடவுளுக்கேயீந்து, அவனுக்கே வேள்வியாக வினை புரிதல்; இத்தகைய பணியின் மூலம் கடவுளிடம் தத்பரனாகி, அவனே நம்மைக் காப்பான் என்ற நம்பிக்கை பிறக்கிறது. அடுத்தது தீவிரமான கடவுளன்பு; பிறகு அவனைத் தவிர மற்ற வற்றில் சிந்தை செலுத்தாது, புறப்பற்றற்று அவனையே இதயத்திற் பற்றிப் பற்றுவிடாதிருத்தல்; இதயத்தில் அவனை அன்பிற் கலந்தபின், அவன் மயமாகவே அனைத்தையுங் காணல்; அப்போது ஆருயிர்களனைத் திடமும் பேரன்பு பிறக்கிறது; அவனை அனைத்திலும் காண்போர் எதைப் பகைக்க முடியும்? ஆண்டவனன்பு, அகண்டமான ஆருயிரன்பாக விரிகிறது. அவன் மயமாகவே உலகனைத்துங்காணின் அதுவே விசுவரூபம். இறைவன் அனைத்துந் தானாகவே யுள்ளான் உலகின் பொருள், பெயர் வடிவு, செயல் (பயன்), காட்சி, கருத்து, அனைத்திலும் அவனே. உண்மை ஞானிக்கு, உலகெலாம் நித்திய விசுவரூபக் காட்சியேயாகும்.

**இது ஸ்ரீமத் பகவத்கீதை பதினோராம் அத்தியாயம்
விசுவரூப தரிசனம்.**

50. பக்தி யோகம்

இறை, உயிர், உலகம் இம் முப்பொருளையும் கற்பிதமென்று நேதிசெய்து ஆத்ம நிச்சலத்தில் ஊன்றுவது ஏகாத்ம ஞானம். அதற்கு “ஆனந்தம் என்னுள்” என்பதே புஷ்பாஞ்ஜ-; பிரம்மாண்டம் என்னிடம் தோற்றமெனபதே நிவேதனம்; நானே நித்திய நிச்சல பிரம்ம ஸ்வரூபமென்பதே தியானம். தன்மயத்திற் கரைந்து விடுதலே

கீதாயோகம்

சித்தி. இதுவே நிர்க்குண ஸ்வரூப ஸாஷாத்தகாரம். கீதை முக்தான்மா விற்கும் பக்தியை வற்புறுத்துகிறது. ஜீவாத்மா பரமாத்மாவுடன் எப்போதும் எல்லையற்ற அறிவில் ஒன்றி, அவனுறவில் அவன் மயமான ஆருயிர்களையுங் கலந்து, அன்பு பேணுதல் வேண்டும். கடவுளுறவில், கடவுட்கதந்தரத்தில் கீதையின் அன்பும், அருட்பணியுங் கைகோத்து நிலவுகின்றன. பரமாத்மனைச் சரண் புகுந்து, அவனில் வாழ்ந்து, அவனியல்பையே தன்னியல்பாக்கி, அன்பால் அவனையணைந்து, அவனறிவால் அவனறத்தில் வாழும் ஸாலோக, ஸாமீப்ய, ஸாரூப்ய, ஸாயுஜ்யத்துடன் ஸாதர்ம்ய முக்தியைக் கீதை உபதேசிக்கிறது. தனியகந்தையை அவ்யக்த பிரம்மத்தில் ஆழ்த்தலே கண்ணனின் முதல் உபதேசம். இப்போது விசுவ ரூபத்தையும், தனது அவதாரப் பெருமையையுங் கண்ணன் காட்டிப் பூரண பக்தியைப் புகட்டினான். நித்திய சுத்த பரமாத்மா நிர்விகாரி. மோன நிறைவு; அதுவே நாம்! அதற்கு அவதாரமில்லை. அதையே பரபக்திால் “சுத்தோஹம்” என்று தியானோபாசனை செய்தலே உத்தம சாதனம். “எனில், மூர்த்தி பூஜை செய்வதும், ஒரு அவதார புருஷனை வணங்குவதும் சிறப்பா?” என்று அர்ஜுனன் மனத்தில் ஐயமெழுந்தது. உருவா, அருவா, பிரம்மமா, மூர்த்தியா, எதைத் தொழுதல் ஏற்றமுடையது என்று அவன் வினவுகின்றான்.

இவ்வகையாக என்றும் ஈடுபட்டு, உருக்கொண்ட உன்னை நன்று வழிபடும் அன்பரா? அல்லது, அழிவில்லாத அருவணங்கிகளா? இவ்விரு திறத்தாரில், சிறந்த யோக ஞானியர் யாவர்?

**ஏவம் ஸததயுக்தா யே புக்தா ஸ்தவாம் பர்யுபாஸதே |
யேசாபி அக்ஷரம் அவ்யக்தம் தேஷாம் கே யோகவித்தமா: | 1**

பகவான் சொல்லுகிறார்: என்னிடம் மனத்தை நாட்டி, எப்போதுந் தியானத்தில் உறவு கலந்து, பரம சிரத்தையுடன் கூடி, என்னை வழிபடுவோர் யாவரோ, அவர்களே சிறந்தயோகயுக்தர்கள் என்று நான் மதிக்கிறேன்.

**மயி ஆவேஸ்ய மனோ யே மாம் நித்யயுக்தா உபாஸதே |
ஸ்ரத்ரயா பரயோபேதா: தே மே யுக்ததமா மதா: | 2**

இனி ஐம்புலன்களையும் அறவேயடக்கிக் கருதற் கரிதும், எங்கும் நிறைந்ததும், குணங்குறி யற்றதும், என்றுமுள்ளதும், அழிவில்லாததும் அசைவில்லாதது மான, கூடஸ்த (உறுதிகொண்ட) நிராகார பிரம்மத்தை, உபாசனை செய்பவர், (அந்தப் பிரம்மத்தையே தம்முள்ளும் அனைத்துளுங்கண்டு) அனைத்திலும் ஸம புத்தியுடையோராகி, ஆருயிர்க் கெல்லாம் நலமே வேண்டுவோராகிய அவர்களும் என்னையே அடைகின்றனர்.

**யே து அக்ஷரம் அநிர்தேஸ்யம் அவ்யக்தம் பர்யுபாஸதே |
ஸ்ர்வத்ரயம் அசிந்த்யம் ச கூடஸ்தம் அசலம் த்ருவம் | 3
ஸம்நியமய இந்த்ரியக்ராமம் ஸர்வத்ர ஸமபுத்தய: |
தே ப்ராப்னுவந்தி மாமேவ ஸர்வபூத ஹிதேரதா: | 4**

எனின் அவ்யக்த பிரம்மத்தில் ஈடுபட்டோர்க்கு, சிரமம்அதிகம்; ஏனெனில், தேகாபிமானிகள் அவ்யக்த மார்க்கமடைவது மிகக் கடினம்.

**க்லேஸ: அதிகரஸ் தேஷாம் அவ்யக்தாஸக்த சேதஸாம் |
அவ்யக்தாஹி க்ஷிர்து: க்ம் தேஹவத்ரி ரவாப்யதே | 5**

கீதை இன்பத்திற்கே அன்புவழி காட்டுகிறது. எல்லாம் வாஸுதேவன் என்று உள்ளும் புறமும் உணர்ந்து, உறவு கலந்தால், அவனுடைய அனந்தஜோதி நம்முட்பாய்ந்தொளிரும். நமது வாழ்வு புருஷோத்தம வேள்வியாகும்.

பார்த்தா, என்னையே பரமாகக் கருதி, செயல்களை யெல்லாம் எனக்கே அர்ப்பணித்து, மாறா யோகத்தால் என்னையே தைலதாரை போன்று என்றுந்

கீதாயோகம்

தியானோ பாசனை செய்து, சித்தத்தை என்னிலே புகுத்திய அன்பரை, மரண ஸம்ஸாரக் கட-னின்று விரைவில் கரையேற்றுகிறேன்.

யே து ஸர்வாணி கர்மாணி மயி ஸம்ந்யஸ்ய மத்பரா: |
அந்ந்யேன ஏவ யோகேன மாம் த்யாயந்த உபாஸதே | 6
தேஷாம் அஹம் ஸமுத்தர்தா ம்ருத்யு ஸம்ஸார ஸாதூராத் |
புவாமி நசிராத் பார்த் மய்யாவேஸித சேதஸாம் | 7

ஆத-ன் என்பால் மனமுறுத்து; புத்தியை என்னுட் புகுத்து; பின்னர் என்னுளே யுறைவாய்; இதில் ஐயமில்லை.

மய்யேவ மன ஆதஸ்த்வ மயிபுத்திம் நிவேஸய |
நிவஸிஷ்யஸி மய்யேவ அத ஊர்த்வம் ந ஸம்ஸய: | 8

தனஞ்ஜயா, அப்படி என்னிடஞ் சித்தத்தை உறுதியாகவுன்ற முடியாவிடின், அப்யாஸ யோகத்தால் (அதாவது கேட்டல், நினைத்தல், பஜனை, ஜபம், நல்லோர் கூட்டம் முத-யவற்றால் பழகிப் பழகி) என்னையடைய விரும்பு.

அத சித்தம் ஸமாதூதம் ந ஸக்னோஷஜ மயி ஸதிரம் |
அப்யாஸ யோகேன ததோ மாம் இச்சப்தம் துனஞ்ஜய | 9

இந்தப் பயிற்சியும் உனக்கு முடியாவிட்டால், (வினை வேள்வித் தலைவனான) என்பொருட்டே நீ பணி புரிவதை மேலாகக் கருது; எனக்காகவே எல்லாக் காரியங்களையுஞ் செய்தே (வேறொரு ஸாதனமு மின்றியே) நீ சித்திபெறுவாய்.

அப்யாஸே Sபி அஸமர்தோ Sஸி மத்கர்ம பரமோ புவ |
மதர்த்மபி கர்மாணி குர்வன் ஸித்திம் அவாப்ஸ்யஸி | 10

கடவுளைக் கருதியே எக்காரியத்தையும் செய்தால், செய்கையில் அவன் சிந்தையே தழைத்து, மனத்தின் அலைவு நீங்கி அடக்கமும் ஏகாக்ரமும் உண்டாகிறது.

இதுவுஞ் செய்யத் திறமையின்றேல், தன்னடக்கத் துடன், எனது யோகத்தைச் சரணடைந்து, எல்லாச் செயல்களின் பயன்களையுந் துறந்திடு!

அத ஏதத் அபிஅஸக்தோ Sஸி கர்தும் மத்யோகம் ஆஸ்ரித |
ஸர்வகர்மபுலத்யாகம் தத: குரு யதாத்மவான் | 11

ஏனெனில், (நாம ஜபம் முத-ய) பழக்கத்தினும் (தன்னுட் பிரம்மத்தையுணரும்) ஞானம் உயர்ந்ததே; ஞானத்தினும் (மோனமாக ப்ரம்மாகாரந் தழைக்க) தியானஞ் செய்வது சிறந்தது; தியானத்தினும், கர்ம பலத்யாகம் (வினை, பயன் இரண்டையும் ஆண்டவனுக் கீந்து அவன் கருவியாகவே செயல் புரிதல்) மேலானது; இந்தத் தியாகத்தால் உடனே பரம ஸாந்தம் நிலவுகிறது.

ஸ்ரேயோஹி ஞானம் அப்யாஸாத் ஞானாத் த்யானம் விஸிஷ்யதே |
த்யானாத் கர்மபுலத்யாக த்யாகாத் ஸாந்தி ரனந்தரம் | 12

51. பக்த லக்ஷணம்

உள்ளது பரமாத்மா எனும் அறிவும், அனைத்தும் அவன் எனுந் தியானமும், எல்லாம் அவன் செயல் என்ற அகத்துறவும், கர்மபல தியாகத்தால் எய்தி, மனம் அவனுணர்வில் நிலைத்து, அவன் திறத்தையே எதிலுங் கண்டு சாந்தம் எய்துகிறது. இத்தகைச் சாந்தன் எப்படியிருப்பான்? என்ன செய்வான்?

அவன் எவ்வுயிரிடத்தும் வெறுப்புறமாட்டான்; நட்புங்கருணையும் பேணுவான்; யான் எனதென்னுஞ் செருக்கற்றிருப்பான்; சுகதுக்கத்தைச் சமமாய்க் கொள்வான்; பொறுமையுடையான்; என்றுங் களிப் புடையான்; தன்னடக்கமுள்ளான்; என் உண்மையில் திடவுறுதி கொண்டான். மனத்தையும் புத்தியையும் எனக்கே ஈந்தோன்(என்னில் மனமார ஈடுபட்டோன்.) அத்தகைய யோகியான எனதன்பனே, எனக்கினியான்.

அத்வேஷ்டா ஸர்வபூதானாம் மைத்ர: கருண ஏவ ச |
நிர்மமோ நிரஹங்கார: ஸமது:க ஸுக்: மீ | 13

கீதாயோகம்

ஸந்துஷ்ட ஸததம் யோகீயதாத்மா த்ருடநிஸ்சய:
மய்யர்பித மனோபுத்தி: யோமத்பக்த: ஸ மே ப்ரிய: ||

14

எவனால் உலகோர் வருந்துவதில்லையோ, எவன் உலகால் அஞ்சுவதில்லையோ, எவன் களிப்பு, கலக்கம், அச்சத்தால் விளையும் ஆத்திரங்களினின்று விடுபட்டவனோ, அவனே எனக்கினியவன்.

யஸ்மாத் ந உத்விஜதே லோக: லோகாத் ந உத்விஜதே ச ய:
ஹர்ஷாமர்ஷ ப்யோத்வேகை முக்தோய: ஸ ச மே ப்ரிய: ||

15

எதையும் ஆசையோடு எதிர்பாராதவன், உட்புறத்தூயன், காரியத் திறலோன், எதிலுஞ் சார்பற்ற உதாஸீனன், கவலையற்றவன், (நான் எனும் அகந்தையுடன்) வினைகளைத் தொடங்குத லற்றோன் அத்தகைய யன்பனே எனக்கினியவன்.

அநபேக்ஷ: ஸூசிர்தக்ஷ: உதாஸீனோ க்ஷவ்யத:
ஸர்வாரம்பு பரித்யாகீ யோமத்பக்த: ஸ மே ப்ரிய: ||

16

களிப்பும், கவலையும் அற்றோன், அவாவறுத்தோன், நலந்தீதகற்றினோன் அத்தகைய பக்திமான் எனக்கினிய னாவான்.

யோ ந ஹ்ருஷ்யதி ந த்வேஷ்டி ந ஸோசதி ந காங்க்ஷதி
ஸுபாஸுபு பரித்யாகீ பக்திமான் ய: ஸமே ப்ரிய: ||

17

பகைவர் நண்பர், இசை வசை, தண்மை வெம்மை, இன்பம் துன்பம் அனைத்திலுஞ் சமமானவன்; எதிலும் பற்றிலான்; பிறர் தரும் புகழ்ச்சியும் இகழ்ச்சியும் சமமாய்க் கருதும் மௌனசீலன்; எது எப்படி யெய்தினும், என்றும் உட்களிப்பாளன்; இடப்பற் றில்லான் (எனதென்னும் அகந்தையுடன் எவ்விடமும் வசிக்காதவன்), புத்தியில் நிலைத்தவன்; அத்தகைய பக்திமான் எனக்கினியனாவான்.

ஸம: ஸத்ரௌ ச மித்ரே ச ததா மானாபமாயோ |
ஸீதோஷ்ண ஸுகது: கேஷு ஸம: ஸங்க விவர்ஜித: ||

18

துல்யநித்தாஸ்துதிர்மௌனீ ஸந்துஷ்டோ யேன கேனசித் |
அநிகேத: ஸ்திரமதி: பக்திமான் மே ப்ரியோ நர: ||

19

யான் மேற்சொன்னபடி, என்னையே தலைக் கொண்டு, சிரத்தாவான்களாய், இந்த தர்மா மிருதத்தைப் போற்றி நிற்கும் அன்பர் எனக்கு மிகவும் இனியராவார்.

யே து தர்மயாம்ருதமீதம் யதோக்தம் பர்யுபாஸதே |
ஸ்ரத்ததானா மத்பரமா: பக்தா: தே அதீவ மே ப்ரியா: ||

20

அத்தகையன்பனுக்கு, எங்குமுள்ள இறைவனடமே விருப்பின்றி வேறெதிலுந் தன்னலப்பற்றிராது. சமதை, நிராசை, அகந்தையின்மை, அகத்துறுவு-இவையே உள்ளன்பின் அடிப்படை.. இவ்வன்புடன் கடவுளுறவு பேணி, அவனின்பத்தில் அவனுக்காக, அவன் மயமான உயிர்களை வெறுக்காது, அறிவுடன் வாழ்வதே அறம், இயல்பான ஜீவதர்மம். கடவுளுணர்வில் என்றும் நம்மை வாழச் செய்வதே நித்திய தர்மம்; அதுவே அனைத்தையும் அவனாகப் பேணி அன்புசெய்யும் ஸமதர்மம். அறமுதல்வன் கடவுள்; எல்லையற்ற அவனை அன்பாலடைந்து, சரண்புகுந்து, கலந்து இன்புற வாழ்வதே நமது ஜீவனை எல்லையற்ற கடவுளறத்தில் இன்புறச்செய்யும்.

இது ஸ்ரீமத் பகவத்கீதை பன்னிரண்டாம் அத்தியாயம்
பக்தி யோகம்.

52. கேஷத்ரம், கேஷத்ரக்ருள்

இதுகாறுங் காட்டி வந்த ஞான பக்தி கர்ம யோகத்தை விரிவாக உரைப்பதுடன், இனிவரும் ஆறு அத்தியாயங்களிலும் புருஷோத்தமன் (பரப்ரம்மம்) ஜீவன், ப்ரகிருதி, அதன் முக்குணங்கள், அவற்றைத் தாண்டி, குணாதீதனாகிக் கடவுளியலுக்கு உயரும் வழி முத-யவையே விளக்கப்படுகின்றன. அர்ஜுனன் இன்னுந் தெளிவாக

வினவுகிறான்.

கேசவா! ப்ரகிருதி (இயற்கை), புருஷன் (ஆன்மா) ஷேத்ரம் (நிலம்), கேஷத்ரக்ஞன் (நிலமறிவோன்), ஞானம் (அறிவு), ஞேயம் (அறிபொருள்), இவற்றை யறிய விரும்புகிறேன்.

**ப்ரக்ருதீம் புருஷம் சைவ கேஷத்ரம் கேஷத்ரக்ஞ மேவ ச |
ஏதத் வேதீதும் இச்சாமி ஞ்ஞானம் ஞேயம் ச கேஸவ || 1**

கண்ணன் விரிவாயுரைக்கிறான்:

குந்தி புத்ரா! இத்தேகமே கேஷத்ரம் எனப்படுகிறது. (உள்ளிருந்து) இதை யறிபவனை கேஷத்ரக்ஞன் என்று தத்துவஞானிகள் சாற்றுகிறார்கள்.

**இதம் ஸரீரம் கௌந்தேய கேஷத்ரம் இதி அபிதீயதே |
ஏதத் யோ வேத்தி தம் ப்ராஹு: கேஷத்ரக்ஞ இதி தத்வித: || 2**

ஜீவனின் வினைக்களனாயிருக்கும் இவ்வுடல், நிலம், தூலதேகம் மட்டுமன்று; கேஷத்ரக்ஞனைச் சூழ்ந்திருக்கும் இயற்கை மதில்களனைத்தும் சேர்ந்தே கேஷத்ரம்.

பாரதா, கேஷத்ரங்களனைத்திலும் நானே கேஷத்ரக்ஞன் என்றறி. கேஷத்ரம் எது, கேஷத்ரக்ஞன் யார் என்றறியும் அறிவே அறிவு என்பது என் மதம்.

**கேஷத்ரக்ஞம் சாபி மாம் வித்தி ஸர்வ கேஷத்ரேஷு ப்ராத |
கேஷத்ரக்ஷேத்ரக்ஞயோர் ஞானம் யத் தத் ஞானம் மதம் மம || 3**

அந்த கேஷத்ரம் யாது, எத்தகையது? எத்தகைய வேறுபாடுடைத்து? யாங்கணுற்றது? எதன் வடிவு? கேஷத்ரக்ஞன் யார்? எத்தகையோன்? என்பவற்றைச் சுருங்கக் கேள்.

**தத்கேஷத்ரம் யத் ச யாத்ருக் ச யத்விகாரி யதஸ்ச யத் |
ஸ ச யோ யத்ப்ரபாவஸ்ச தத்ஸமாலேன மே ஸ்ருணு || 4**

இந்த கேஷத்ர-கேஷத்ரக்ஞ தத்துவத்தைப் பற்றிப் பலவகையாகப் பல்வேறு வகையான வேத மந்திரங்களிலும், யுக்திக்குப் பொருத்தமாக நன்கு நிச்சயிக்கப்பட்ட ப்ரம்ம ஸூத்ர பதங்களிலும், ரிஷிகளாற் சொல்லப்பட்டுள்ளது.

**ருஷஜபீர் ப்ரஹுதா கீதம் ஶ்ந்தோபீர் விவிதை: ப்ருதக் |
ப்ரஹ்மஸூத்ர பதைஸ்சைவ ஹேதுமத்பீர் விநிஸ்சிதை: || 5**

மஹாபூதங்கள், (வான், காற்று, தீ, நீர், மண், முத-யவற்றின் சூக்ஷ்ம பாவனை), அஹங்காரம், புத்தி, அவ்யக்தம் (மூலப்ரக்ருதி, முக்குணமாயை) தசேந்திரியங்கள் (உடல், நாக்கு, மூக்கு, காது, கண் ஆகிய ஞானேந்திரியங்களும், வாய், கை, கால், குதம், குறி ஆகிய கர்மேந்திரியங்களும்) மனம், பஞ்சேந்திரிய விஷயங்களான தன்மாத்திரைகள் ஓசை, ஊறு, ஒளி, சுவை, நாற்றம் ஆகிய தேக தத்துவங்களும் கேஷத்ர வடிவு.

**மஹாபூதானி அஹங்காரோ புத்தி ரவ்யக்தம் ஏவ |
இந்த்ரியானி தஸைகம் ச பஞ்ச ச இந்த்ரிய கோசரா: || 6**

விருப்பு வெறுப்பு, இன்பதுன்பம், ஊனுடல் சேதனம் (உணர்வு) திண்மை இவை சுருக்கமாக, கேஷத்திரத்தின் விகாரம் எனச் சொல்லப்பட்டன.

**இச்சா த்வேஷ: ஸுகம் து:கம் ஸங்காதஸ் சேதனா த்ருதி: |
ஏதத் கேஷத்ரம் ஸமாலேன ஸவிகாரம் உதாஹ்ருதம் || 7**

ஈசுவர சக்தியை அவ்யக்தம், பிரதானம், மூலப்ரகிருதி, அவ்யக்ருதம், மாயை என்பர். இதினின்றே புத்தி வடிவமான மகத் தத்துவம் பிறந்தது. மகத் தத்துவத்தினின்று அஹங்காரம் உண்டாயிற்று. ஸாத்வீகாஹங்காரத்தினின்று மனமும், ராஜஸா ஹங்காரத்தினின்று பதின் பொறிகளும், தாமஸா ஹங்காரமான பூதாதிகளின் விகாரத்தால் தன் மாத்திரைகளும் பிறந்தன.

53. ஞானம், ஞேயம்

ஞானமாவதென்ன? தற்புகழ்ச்சியின்மை இடம்ப மின்மை, அஹிம்ஸை, பொறுமை, நேர்மை, குரு ஸேவை, உட்புறத்தாய்மை, உட்கரணத்தில் உறுதி, தன்னடக்கம்,

அமானித்வம் அதம்பித்வம் அஹிம்ஸா க்ஷாந்திரார்ஜவம் |
ஆசார்யோபாஸனம் ஸௌசம் ஸ்தூர்யம் ஆத்வவிநிக்ரஹ: || 8

இந்திரிய விஷயங்களில் வைராக்கியம் (புலன் பொறிகளிற் சிக்காமை), அகந்தையின்மை, பிறப்பு இறப்பு, மூப்பு, நோய், துயர், குற்றம் இவற்றைச் சிந்தித்துப் பார்த்தல் பற்றின்மை.

இந்திரியார்தேஷு வைராக்யம் அளஹங்கார ஏவ ச |
ஜன்ம ம்ருத்யு ஜரா வ்யாதி து:க தோஷானு தர்ஸனம் || 9

மனைவி மக்கள் வீட்டினடிடம் எனதென்னும் அபிமானமின்மை; விரும்பியதுறினும், விரும்பாத துறினும் சமசித்தங் கொள்கை.

அஸக்தி: அளபிஷ்வங்க: புத்ராதார க்ருஹாதிஷு |
நித்யம் ச ஸமசித்தத்வம் இஷ்டாநிஷ்டேபபத்திஷு || 10

பரமாத்மாவான என்னிடம், நிலைத்த தியான யோகத்தால் மாறா வுள்ளன்பு வைத்தல், தூய தனியிடங்களில் வசித்தல், (வீண்வாதமும், விஷயா ஸக்தியுமுள்ள) ஜனக் கும்பலை விரும்பாமை.

மயி ச அனன்யயோகேன புக்திவ்யபிசாரிணீ |
விவித்தேஸ ஸேவிதம் அரதிர் ஜனஸம்ஸதஜ் || 11

அத்யாத்ம ஞானத்தில் நிலைத்திருக்கை, “எல்லாம் அவன்” எனுந் தத்துவ ஞானப்பொருளின் காட்சி-ஆகிய இவையே ஞானமென்க; இதற்கு மாறானது அஞ்ஞானம் எனப்படும்.

அத்யாத்ம ஞான நித்யத்வம் தத்வ ஞானார்து தர்ஸனம் |
ஏதத் ஞானம் இதி ப்ரோக்தம் அக்ஞானம் யததோன்யதூ || 12

ஞேயமாவ தென்ன? அறிதற்குரிய தெதுவோ, எதை யறிந்தால் அமுதநிலை யெய்துமோ, அதைச் சொல்லுவேன்; அதுவே ஆதியற்ற பரப்ரஹ்மம்; அது ஸத்தென்பதும், அஸத்தென்பது மில்லை.

ஞேயம் யததத் ப்ரவக்ஷ்யாமி யத் ஞாத்வா அம்ருதம் அஸ்னுதே |
அனாதி மத்பரம் ப்ரஹ்ரூம ந ஸத் அஸத் உச்ச்யதே || 13

“இல்லை யென்றறி வோருக்கு, பிரம்மம் இன்மை யாகிறது; உண்டென் றுணர்வோருக்கு உண்மை யாகிறது. முதல்-இது அஸத்தாயிருந்தது; அதனின்றே ஸத்து உதித்தது; அது தன்னைத் தானே உண்டாக்கிக் கொண்டது” என்பது தைத்திரீய வாக்கு. பிரம்மன் ஸத் அஸத் இரண்டிலுங் கட்டுப் பட்டவ னல்லன்; தனியேனும், சேர்ந்தேனும் அவன் இரண்டுமாவான் இரண்டும் அல்லனுமாவான். அவன் நித்தியன்; பரம வடிவுமாவான், பார் வடிவுமாவான், உயிர் வடிவு மாவான். அசேதனமான தூலம் முதல், உயிர், மனம், விக்ஞானம், ஆனந்தம் முதல்-ய சேதனப் படிகள் னைத்திலும் அவன் உள்ளான். அவனை “அது” (தத்) என்று வேதம் குறிக்கிறது.

அது எங்குங் கைகால், எங்கும் விழி, எங்கும் வாய், எங்குந் தலை, எங்குஞ் செவி விரிந்துள்ளது; அது உலகெலாம் அளாவி நிற்கிறது.

அனைத்தும் அதுவாகவேயுள்ளது; அது காதின்றிக் கேட்கும், எல்லாச்செவிகளும் அதன் சக்தியற் கேட்கின்றன. இப்படியே புலன்களிற் கட்டுப்படாமல் அது அனைத்தையும் உணரும்; அதுமனத்தைக் கடந்தது.

ஸர்வத: பாணிபாதம் தத் ஸர்வதோ ஸக்ஷி ஸிரோமுகம் |
ஸர்வத: ஸ்ருதிமத் லோக ஸர்வம் ஆவ்ருத்ய திஷ்டதி || 14

அது சர்வேந்திரிய குணங்களோடொளிர்வது; எனினும், சர்வேந்திரியங் களுக்கும் புறம்பானது; பற்றற்றது; (தனது சக்தியின் ஆடலால்) அனைத்தையுந் தாங்குவது, குணமற்றது; குணங்களை யுண்பது.

கீதாயோகம்

ஸ்ர்வேந்த்ரிய குணாபாஸம் ஸர்வேந்த்ரிய விவர்ஜிதம் |
அஸக்தம் ஸர்வப்ருச் சைவ நிர்குணம் குணபோக்ரு ச ||

15

பூதங்களுக்கு உள்ளும் புறமுமானது; அசைவன அசையாதன இரண்டுமானது; அது நுட்பமானதால் அறிவிற் கெட்டாதது; அறிஞர்க்கு அருகிலுள்ளது; (தெளிவில்லாருக்கத்) தூரத்தில் இருப்பது.

புஹிரந்தஸ்ச பூதானாம் அசரம் சரமேவ ச |
ஸூக்ஷ்மத்வாத் தத் அவிஞேயம் தூரஸதம் ச அந்திகே ச தத் ||

16

அறிதற்குரிய பிரம்மம் (மஹாகாசம் போல்) பகுப் பற்றது; (ஏகமாய் நிற்பது) எனினும், (கடாகாசம்) போல் சராசர வஸ்துக்களிடம் தனித்தனியாகப் பிரிவுற்றது போ-ருப்பது; பூத வடிவுகளைத் தாங்குவது அதுவே, அனைத்தையும் விழுங்குவதும் அனைத்தையும் உண்டாக்குவதும் அதுவே.

அதனின்றே அனைத்தும் எழுந்து, அதன் சக்தியினாலேயே தாங்கப்பெற்று, அதனுடைய ஏகத்வத்திலேயே கலந்து, மீண்டும் அதன் ஆனந்தத் தினின்றே அரும்புகின்றன.

அவிபக்தம் ச பூதேஷு விபக்தம் இவ ச ஸ்திதம் |
பூதபர்த்ரு ச தத் ஞேயம் க்ரஸிஷ்ணு ப்ரிபுவிஷ்ணு ச ||

17

அந்த பிரம்மமே ஒளிக்கெல்லாம் ஒளி; அது இருளிற்குப் புறம்பானது; அதுவே அறிவு; அறிதற்குரியது; அறிவாற் கிடைப்பது; அனைவ ருள்ளத்துங் கோயில் கொண்டிருப்பது.

ஜ்யோதிஷாம் அபி தத் ஜ்யோதி தமஸ: பரம் உச்யதே |
ஞானம் ஞேயம் ஞானஸ்யம் ஹ்ருதி ஸர்வஸ்ய விஷ்டிதம் ||

18

இவ்வாறு ஷேத்ரம், ஞானம், ஞேயம், மூன்றுஞ் சுருக்கி யுரைக்கப்பட்டன; இதை யறிந்த எனதன்பன் எனது தன்மை யெய்துகிறான்.

இதி க்ஷேத்ரம் ததா ஞானம் ஞேயம் சோக்தம் ஸமாஸத: |
மத்பக்த ஏதத் விக்ஞாய மத்பாவாய உபபத்யதே ||

19

அறிவும் அன்புமே முக்தி ரகசியம். இந்தப் பரப்ரம்மன், புருஷோத்தமன் தனது சிருட்டிகளுக்குக் காரணமான புருஷப்ரகிருதிகளைத் தாங்கி அவற்றிற்கு மேம்பட்டிருப்போன்.

54. புருஷன், ப்ரக்ருதி

ப்ரகிருதி (க்ஷேத்ரம்), இயற்கை, முக்குணமாயை, புருஷன் (ஜீவாத்மா, க்ஷேத்ரர்களுள்) இரண்டும் அனாதி என்றறி—(அவை இறைவனின் இரண்டு கூறுகள்). விருப்பு வெறுப்பான விகாரங்களும், முக்குணங்களும், பிரகிருதியிலேயே பிறப்பதென்றுணர்.

ப்ரக்ருதிம் புருஷம் சைவ வித்தி அனாதீ உபாவபி |
விகாரான் ச குணான் ச ஏவ வித்தி ப்ரக்ருதி ஸம்பவான் ||

20

(ஐம்பூதங்களும், தன்மாத்திரைகளுமான) காரியம், (மனம், புத்தி, அஹங்காரம், ஞானகர்மேந்திரியங்களான), காரணம், செயல் இவற்றிற்கப் பிரகிருதியே மூலமென்பர்; இதில் அமர்ந்த புருஷன் சுகதுக்கங்களை அனுபவிக்க ஏதுவென்பர்.

கார்ய காரண கர்த்ருத்வே ஹேது: ப்ரக்ருதி ருச்யதே |
புருஷ: ஸுகது:கூளாம் போக்த்ருத்வே ஹேதுருச்யதே ||

21

புருஷன் பிரகிருதியிலமர்ந்து, பிரகிருதியி லுண்டாகுங் குணங்களை யனுபவிக்கிறான். இந்தக் குணப்பற்றே, ஜீவன் (பலதிறப்பட்ட) நற்பிறப்பும், தீப்பிறப்பும் எய்தக்காரணம்.

புருஷ: ப்ரக்ருதிஸ்தோஹி புங்த்தே ப்ரக்ருதிஜான் குணான் |
காரணம் குணஸங்க்ஷோஸ்ய ஸத் அஸத் யோனி ஜன்மஸு ||

22

தேகேந்திரியங்களான காரிய காரண வடிவாயுள்ள இயற்கையில் நானெனும்

கீதாயோகம்

அகந்தைப் பற்றால்தான் ஜீவன் இடர்ப்படுபிகிரான். தனக்கும் மேற்பட்ட புருஷோத்தமனை முற்றுஞ் சரணடைந்து அவனுடைய செயல்வடிவாகவே இயற்கையைக் காணவேண்டும், அப்போது ஜீவன் பரமாத்மாவிடன் ஒன்றி அவன் மயமாகிறான்.

அந்நிலையில், இந்த உடல்-ல் புருஷன் இருந்தும் (முக்குணங்களுக்கு) அதீதனாகவும் (பர:) பிரகிருதியின் செயல்களுக்குச் சாட்சியாகவும், (அவளுடைய ஆடலை) அனுமதிக்கிறவனாகவும், அதை வகித்துத் தாங்குகிறவனாகவும், அதன் பயன்களைப் புசிப்போனாகவும் உள்ளான்; அவன் மஹேசுரன் பரமாத்மா எனப்படுகிறான்.

**உபத்ரஷ்டா அனுமந்தா ச புத்தா போக்தா மஹேஸ்வர:
பரமாத்மேதி சாப்யுக்தோ தேஹே அஸ்மின் பரஷ: பர: ||**

23

அவன் இயற்கையின் செயல்களில் அகந்தைப் பற்றுடன் தோய்தல்லை; அதை அகந்தையுடன் தடுப்பதுமில்லை. அவன் சுத்த நித்ய புத்த முத்தனாகத் தாக்கற்றிருக்கிறான்.

இவ்வாறு புருஷனையும், குணங்களுடன் கூடிய பிரகிருதியையும் உள்ளபடியறிபவன், எவ்விதம் வாழினும், மறு பிறப்புறான்.

அவன் பிறப்பிறப்பற்ற பரமாத்ம நிலை பெறுகிறான். இயற்கையின் செயல்களில் அகந்தைப்பற் றொழிக்கிறான். அவை இவனை எவ்வகையிலுங் கட்டுப்படுத்துவதில்லை.

**ய ஏவம் வேத்தி புருஷம் ப்ரக்ருதிம் ச குணை: ஸஹி
ஸர்வதா வர்த மாளோ ஸி ந ஸ பூயோபி ஸஜாயதே ||**

24

55. பரமாத்ம சித்தி

ஜீவன் கலந்து நின்று வாழ வேண்டிய பரமாத்மாவை எப்படி அறிவது?

சிலர், பரமாத்மாவை சுத்த சூக்ஷ்மபுத்தியால் தியானித்து இதயத்தில் காண்கின்றனர்; சிலர், ஆத்மாவைப் (பிரகிருதியினின்று வேறுபடுத்தி) ஞான யோகத்தால் காண்கின்றனர்; இன்னுஞ் சிலர் (இச்சை, மனம், இதயம், காரியம், பயன் அனைத்தையும் பரமாத்மனுக்கே வேள்வியாக்கும்) கர்மயோகத்தால் காண் கின்றனர்.

**த்யானேன ஆத்மனி பஸ்யந்தி கேசித் ஆத்மானம் ஆத்மனா
அன்யே ஸாங்க்யேனயோகேன கர்ம யோகேன சாபரே ||**

25

இவ்வகையறியாது வேறு பிறர், தத்வ ஞானிகளிடங் கேட்டு வழிபடுகின்றனர்; அப்படிக்கேட்ட உபதேசப்படி யொழுகுவராயின், அவர்களுஞ் சாவைத் தாண்டுவர். அகந்தை மடமையில் வாழ்வதே இறப்பு; ஆண்டவனுணர்வில் வாழ்வதே இறவாமை.

**அன்யே து ஏவம் அஜானந்த: ஸ்ருத்வா அன்யேப்ய: உபாஸதே
தே ஸி ச அதிதரந்தி ஏவ ம்ருத்யம் ஸ்ருதி பராயண: ||**

26

பரதரேறே! தாவர ஜங்கமப் பொருள்களில், உற்பத்தியாகும், கேஷத்ர, கேஷத்ரக்கு ஸம்யோகத்தால் (பிரகிருதி புருஷச்சேர்க்கையால்) எல்லாம் என்பதை அறிந்துகொள்.

**யாவத் ஸம்ஜாயதே கிஞ்சித் ஸர்வம் ஸ்தாவரஜங்கமம்
கேஷத்ரகேஷத்ரக்கு ஸமயோகாத் தத் வித்தி பரதர்ஷப ||**

27

இப்படிப் புருஷப் பிரகிருதி சம்மந்தத்தால் உண்டான அனைத்திலும், எல்லாவுயிர்களிலும் ஸமமாய் இறைவன் அமர்ந்துள்ளான்; அழிவனவற்றில் அழியாதுள்ளான்; அப்படி அவனைக் காண்போனே நற்காட்சியாளன்.

**ஸமம் ஸர்வேஷு பூதேஷு திஷ்டந்தம் பரமேஸ்வரம்
விநஸ்யத்ஸு அவிநஸ்யந்தம் ய: பஸ்யதி ஸ: பஸ்யதி ||**

28

அனைத்திலும் இறைவன் சமமாய் அமர்ந் துள்ளான்; அப்படி அவனை ஒன்றாய்க் காண்போன், தனைனைத்தானே வருத்துவோனாகான். அதனால் அவன் உயர்ந்த அத்யாத்ம நிலை யெய்துகிறான்.

கீதாயோகம்

தன்னிலும் அனைத்திலும் ஒரு நோக்குடன், ஒரு இறைவனையே அவன் கண்டு கலக்கிறான். இந்த ஆத்ம வறவால் ஜீவாத்மா விசுவாத்மாவாக விரிவெய்துகிறது.

**ஸமம் பஸ்யன் ஹி ஸர்வத்ர ஸமவஸ்திதம் ஈஸ்வரம் |
ந ஹினஸ்தி ஆத்மனா ஆத்மானம் தததோ யாதி பராம்ஶ்஠ிம் |** 29

எல்லா வகையிலுஞ் செயல்களை இயற்றுவது இயற்கை தான் கர்த்தாவன்று என்பதை எவன் காண்கிறானோ, அவனே உண்மைக் காட்சியாளன்.

**ப்ரக்ருத்யா ஏவ ச கர்மாணி க்ரியமானானி ஸர்வஸு: |
ய: பஸ்யதி ததா ஆத்மானம் அகர்தாரம் ஸ பஸ்யதி |** 30

தனித்தனியாய்க் காணும் பூதராசிகள் (பரமாத்ம சக்தியான) ஒரே ஆதாரமுடையன; இதை நன்கறிந்தவன், அந்தப் பரமாத்ம சக்தியினின்றே பிரபஞ்சம் விரிந்ததென்றறிகிறான். (அந்தப் பரமாத்மாவின் எங்கும் நிறைவே அனைத்தின் விரிவெனக் காண்கிறான்) அப்போதே எங்கும் நிறைந்த சச்சிதானந்த பரப்ரம்மத்தை உள்ளும் புறமும் பொருந்துகிறான்.

**யதா பூதப்ருதக் பாவம் ஏகஸ்தம் அனுபஸ்யதி |
தத ஏவ ச விஸ்தாரம் ப்ரஹ்ம ஸம்பத்யதே ததா |** 31

இந்த ப்ரம்மம் ஆதியற்றது; குணமற்றது; குணாதீதம்; ஆதலால் இது அழிவற்ற பரமாத்மா; இது உடலுள்ளிருப்பினும், தான் எதையுஞ் செய்வதுமில்லை; எதிலும் பற்றுறுவதுமில்லை.

**அனாதித்வாத் நிர்குணாத்வாத் பரமாத்மா அயம் அவ்யய: |
ஸாரீரஸ் அபி கௌந்தேய ந கரோதி ந லிப்யதே |** 32

ஆகாசம் எங்கும் நிறைந்தது; தனது நுண்மையால், எதிலும் பற்றற்றுள்ளது; அது போலவே, உடல்க ளனைத்திலுங் கோயில் கொண்டிருந்தும், நுட்பமான ஆத்மா எதிலும் பற்றுறுவதில்லை.

**யதா ஸர்வதம் ஸௌக்ஷ்ம்யாத் ஆகாஸம் ந உபலிப்யதே |
ஸர்வத்ர அவஸ்திதோ தேஹே ததாத்மா ந உபலிப்யதே |** 33

ஸூரியன் ஒருவன் இவ்வுலகனைத்தையும் ஒளியுறுத்துகிறான்; அதுபோலவே, அறிவோனாகிய க்ஷேத்ரியான தேகி, எல்லா க்ஷேத்ரங்களையும் ஒளிர்விக்கிறான். (ஒரு ஆத்மாவினாலேயே எல்லாப் பொருள்களும் நிறைந்தொளிக்கின்றன).

**யதா ப்ரகாஸாதி ஏக: க்ருத்ஸ்னம் லோகம் இமம் ரவி: |
க்ஷேத்ரம் க்ஷேத்ரீ ததா க்ருத்ஸ்னம் ப்ரகாஸதி பூரத |** 34

இவ்வாறு, க்ஷேத்திரத்திற்கும், க்ஷேத்ரக்ருனுக்கு முள்ள பேதத்தையும், பிரகிருதியின் (பற்றினின்று) விடுபடும் வழியையும் அறிவு விழிகளால் உள்ளபடியறிவோர், பரம்பொருளை யடைகின்றனர்.

**க்ஷேத்ர க்ஷேத்ரக்ருயோ ரேவம் அந்தரம் ஞானசக்ஷுஷா |
தப்ரக்ருதி மோக்ஷம் ச யேவிதுர் யாந்தி தே பரம் |** 35

க்ஷேத்ரம் முக்குண விகாரம் மாற்றமும் அழிவுமுற்றது; க்ஷேத்ரக்ருன் சேதனன், அவினாசி, அதிகாரி, ஆன்மா என்று ஞானியறிகிறான்; அவன் எப்போதும் நித்தியப் பொருளில் நிலைத்து வாழுகிறான்.

**இது ஸ்ரீமத் பகவத்கீதை பதிமூன்றாம் அத்தியாயம்
க்ஷேத்ர க்ஷேத்ரக்ரு விபாக யோகம்.**

56. பரம ஞானம்

முக்குணவியற்கையில் சிக்காதவன் குணாதீதன்; “பிறப்பிறப்பைக் கடந்த சுத்த பரமாத்ம ஸ்வரூபனே நான்” என்ற சுத்த ஞானத்தில் வாழ்வதே இறவாமை; இறவாமை யென்பது ஊனுடலை அழியாது சுமத்தல் என்பதன்று. அழியாவுடல் என்பது வெறும் ஆடம்பர மயக்கமாகும்; உடலை அழியாது காத்தவர் யாரும் இல்லை; புருஷப்ரகிருதிக் கப்பாலுள்ள புருஷோத்தம ஞானத்தால் “நான் சுத்த முத்த சமத்வ நித்யானந்தன்” என்றுணாவதே அமர வாழ்வு. இதையே இனிக் கீதை உபதேசிக்கிறது.

கீதாயோகம்

மீண்டு முரைக்கிறேன், அறிவுகட்கெல்லாம், மிகவு முயர்ந்த பரமஞானத்தை; அதைத் தெளிந்து, முனிவரெல்லாம் இங்கேயே பரமசித்தி யெய்தி யுள்ளனர்.

**பரம் பூய: ப்ரவக்ஷயாமி ஞானானாம் ஞானம் உத்தமம் |
யத் ஞாத்வா முனய: ஸர்வே பராம்ஸித்திம் இதோகதா || 1**

இந்த ஞானத்தை மேற்கொள்வோர் எனது தர்மத்தை யெய்துவர் (கடவுளறத்தில் கடவுட் சமத்துவத்தில் வாழுவர்) படைப்பில் பிறவார்; ஊழியில் அழியார்.

ஏனெனில், அவர்கள் அழிவற்ற பரமாத்மாவுடன், அவனுடைய சுத்த முக்த ஸமத்வ நித்திய தர்மத்தில் வாழுகின்றனர். அவர்கள் பிறப் பிறப்பின் கட்டற்றவர்கள்.

**இதம் ஞானம் உபாஸ்ரித்ய மம ஸாதர்ம்யம் ஆக்தா: |
ஸர்கே அபி ந உபஜாயந்தே ப்ரலயே ந வ்யதந்தி ச || 2**

கடவுட்டன்மையில் வாழ்வதே உண்மையறம்; தெய்வ வித்தினின்றே இயற்கை நிலத்தில் உயிர்மரம் தழைத்தது. முக்குண மாயையான இப்பெரிய இயற்கையே பிறப்பிடம், கருநிலம். அது மஹாபூதம் அஹங்காராதிகளுக்குக் காரணமாதன் மஹத் எனப்பட்டது; காரிய விருத்திக்கு ஏதுவாயிருக்கும் இப்பிரகிருதியைச் சுருதிகள் ப்ரம்மமாகவே கூறுகின்றன.

பாரதா மஹத்ப்ரம்மம் (முக்குணமாயை) எனது கருநிலம்; எனது சேதனவிதையை அதன் கருவில் இடுகிறேன்; அதனின்றே அனைத்துயிர்களும் போந்தன.

**மம யோனிர் மஹத்ப்ரஹ்ம தஸ்மின் கர்ப்பம் ததாம்யஹம் |
ஸம்பவ: ஸர்வபூ தானாம் ததோ புவதி பாரத || 3**

கருக்களனைத்தினும் பிறக்கும் பலவகையான உயிர் வடிவுகளுக்கெல்லாம் மஹத் ப்ரம்மமே தாய்; நானே வித்தூன்றிப் பிறப்பிக்குந் தந்தை.

**ஸர்வ யோனிஷு கௌந்தேய மூர்தய: ஸம்பவந்தி யா: |
தாஸாம் ப்ரஹ்ம மஹத் யோனி: அஹம் பீஜப்ரத: பிதா || 4**

பரமாத்மாவே அம்மையப்பன்; அவனே இயற்கையில் உயிர்விதையை நடுவோன். தனது துளியை, அறிவை, சேதனத்தை அசேதனமான ப்ரகிருதியில் இட்டு, அனைத்தையும் உண்டாக்குவதால், ஜீவராசிகளனை வரும் அவன் மயமே. அனைவருங் கடவுள்மைந்தரே; தெய்வான்மாக்களே; ஆன்மா எதிலுங் கட்டுப்படுவ தில்லை ஆனால் அவனை உடலுடன் பிணிப்பதெது?

வ-ய தோளனே! பிரகிருதியிலுண்டான ஸத்வம், ரஜஸ், தமஸ் (ஒண்மை, வேட்கை, மயக்கம்) என்னும் முக்குணங்களே அழிவற்ற ஆத்மாவை உடலோடு பிணிக்கின்றன.

**ஸத்வம் ரஜ: தம: இதி குணா: ப்ரக்ருதி ஸம்பவா: |
நிபதன்ந்தி மஹாபாஹோ தேஹே தேஹினம் அவ்யயம் || 5**

பாவமற்றோய், அவற்றில் சத்வம் தூய தன்மையால் ஒளியுறுத்துவது; பிணியற்றது; இன்பம், அறிவு, இவற்றின் பற்றால் இது தேகியைக் கட்டுப்படுத்துகிறது.

**தத்ர ஸத்வம் நிர்மலத்வாத் ப்ரகாஸனம் அனாமயம் |
ஸுகஸங்க்ஷே பத்னாதி ஞானஸங்க்ஷே சானக || 6**

அர்ஜுனா, ரஜோகுணம் ஆசைவடிவு; அது வேட்கையின் சேர்க்கையாற் பிறப்பது; அது வினைப்பற்றால் ஆன்மாவைப் பிணிக்கிறதென்றறி.

**ரஜோ ராக்ஷாத்மகம் வித்தி த்ருஷ்ணாஸங்க்ஸமுத்பவம் |
தன்னிபத்னாதி கௌந்தேய கர்மஸங்க்ஷே தேஹினம் || 7**

பாரதா! தேகாபிமானிகளை மயக்குந் தமோகுணம் அறியாமையிற் பிறப்பது; தவறு, தாமதம், தூக்கம் இவற்றால் அது தேகியைக் கட்டுப்படுத்துகிறது.

**தமஸ்து அஞானஜம் வித்தி மோஹனம் ஸர்வதேஹினாம் |
ப்ரமாதாலஸ்ய நித்ராபி: தந்நிபத்னாதி பாரத || 8**

பாரதா! ஸத்வம் இன்பத்திலும், ரஜஸ் வினைகளிலும் பற்று விளைவிக்கும்; தமஸ் அறிவை மறைத்து, மயக்கத்தால் ஜீவனைத் தளைக்கிறது.

ஸத்வம் ஸுதே ஸம்ஜயதி ரஜ: கர்மணி பாரத |
ஞான மாவ்ருத்ய து தம: ப்ரமாதே ஸம்ஜாயத்யுத || 9

இம் முக்குணங்களும் அனைவரிடமும் உள்ளன; இன்பம் அறிவு ஒளியாகிய ஸத்வமும், ஆசை, செயல் விருப்பம் ஆகிய ராஜஸமும், மயக்கம் தளர்வு ஆகிய தாமதகுணமும், ஓரளவிற்கு அனைவரிடமும் உள்ளன; ஆனால் எந்தக்குணம் மற்றையிரண்டினும் மேலோங்கி யுள்ளதோ அதைக் கொண்டே தன்மை யறியப்படுகிறது.

பாரதா! ராஜஸ தாமத குணங்களையடக்கி ஸத்வம் மேலோங்குகிறது; ஸத்வம் தாமதம் இரண்டையும் அடக்கி ராஜஸம் ஓங்குகிறது; ஸத்வம் ராஜஸம் இரண்டையும் அடக்கித் தாமதம் ஓங்குகிறது.

ரஜஸ் தமஸ் சாபிபூய ஸத்வம் புவதி பாரத |
ரஜ: ஸத்வம் தமஸ்சைவ தம: ஸத்வம் ரஜஸ்ததா || 10

இவ்வுடல், (பொறி புலன் கரணங்களான) எல்லா வாயில்களிலும் ஒளியும், அறிவும் விளங்கும் போது, ஸத்வம் தழைத் தோங்கிய தென்றறிக.

ஸர்வத்வாரேஷு தேஹே ஸ்மின் ப்ரகாஸ உபஜாயதே |
ஞானம் யதா ததா வித்யாத் விவ்ருத்தம் ஸத்வம் இத்யுத || 11

பரதரேறே! லோபம் (கொடாமை), முயற்சி, தன்னலத்துடன் வினைத் தொடக்கம், மனச் சஞ்சலம், வேட்கை இவை ராஜஸ மிகையால் விளைகின்றன.

லோப: ப்ரவ்ருத்தி ராரம்ப: கர்மணாம் அஸம: ஸ்ப்ருஹா |
ரஜஸி ஏதானி ஜாயந்தே விவ்ருத்தே பரதர்ஷப || 12

குருகுலச் செல்வனே! தாமத மிகையால், (புலன், பொறி, கரணங்களில்) மடமையிருள், மந்தம், அசட்டை, மயக்கம் இவை விளைகின்றன.

அப்ரகாஸ: அப்ரவ்ருத்திஸ்ச ப்ரமாதோ மோஹ ஏவ ச |
தமஸி ஏதானி ஜாயந்தே விவ்ருத்தே குருநந்தன || 13

ஸத்வம் மேட்டிருக்கையில், ஜீவன் உடல் பிரிந்தால், மாசற்ற நல்லறிவாளரின் உலகை யடை கின்றான்.

யதா ஸத்வே ப்ரவ்ருத்தே ப்ரலயம் யாதி தேஹப்ருத் |
ததா உத்தமவிதாம் லோகாள் அமலாள் ப்ரதிபத்யதே || 14

ராஜஸம் மேட்டபோது உடல் நீத்தவன், வினைப் பற்றுடையோரிடையே பிறக்கிறான்; தாமத மேலீட்டில் உடல் பிரிவோன், மூடரிடையே பிறக்கிறான்.

ரஜஸி ப்ரலயம் க்ஷ்வா கர்மஸங்கிஷு ஜாயதே |
ததாப்ரலீன ஸ்தமஸி மூடயோனிஷு ஜாயதே || 15

ஸத்கர்மங்கள் இன்பம், ஞானம், வைராக்கியம் முதலிய சுத்த ஸாத்வீகப் பயன்களைத் தருமென்பர்; ராஜஸவினை துன்பந்தரும்; தமஸ் மடமைதரும்.

கர்மண: ஸுக்ருதஸ்ய ஆஹு ஸாத்வீகம் நிர்மலம் புலம் |
ரஜஸஸ்து புலம் து:கம் அக்ஞானம் தமஸ புலம் || 16

ஸத்வத்தினின்று அறிவும், ரஜஸினின்று அவாவும், தமஸினின்று தவறு, அசட்டை, மயக்கம், மடமையும் விளைகின்றன.

ஸத்வாத் ஸம்ஜாயதே ஞானம் ரஜஸோ லோப ஏவ ச |
ப்ரமாதமோஹௌ தமஸோ புவத: அக்ஞானம் ஏவ ச || 17

ஸத்வத்தில் நிலைத்தோர் தெய்வத்தன்மையில் மேலோங்குகின்றனர். ராஜஸர்கள் இடையில் (மனிதத் தன்மையில்) நிற்கின்றனர். மந்தம், அசட்டை, மயக்கம் முதலிய இழிகுணங்களில் திரியுந் தாமதர் கீழே (விலங்குத் தன்மைக்குச்) செல்கின்றனர்.

உணர்வம் ஷ்சந்தி ஸத்வஸ்தா மத்யே திஷ்டந்தி ராஜஸா: |
ஜகன்ய குணவ்ருத்திஸ்தா அதோ ஷ்சந்தி தாமஸா: || 18

57. குணாதீதன்

முக்குணங்கள் ஜீவனைப் பற்றிப் பலவிதமாக அலைக்கின்றன. குணதொந்தமற்ற சுதந்தர நிலையை இனிக் கேளுங்கள்:

குணங்களே செயலாளர்; வேறில்லை; ஸாக்ஷிபுருஷன் (திரிக்கு) ஆகிய ஆன்மா இதைக்கண்டு, குணாதீதமான பரமாத்மாவை உள்ளபடி யறிகையில், என்னியல்பை யடைகிறான்.

நான்யம் குணேப்ய கர்தாரம் யதா த்ரஷ்டானுபஸ்யதி |
குணேப்யஸ்ச பரம் வேத்தி மத்பாவம் ஸோதி ஸ்ச்சுதி || 19

ப்ரகிருதி சரீரத்தில் தோன்றிய இந்த முக்குணங் களைத் தாண்டி, பிறப்பு, இறப்பு, மூப்பு, துன்பத்தினின்று விடுபட்டு, தேகியானவன் அமரவாழ் வெய்துகிறான்.

குணான் ஏதான் அதீத்ய தீர்ன் தேஹீ தேஹஸமுத்பவான் |
ஜன்மம்ருத்யு ஜரா து:கை விமுக்தோ: அம்ருதம் அஸ்னுதே || 20

அர்ஜுனன் வினாவுகிறான்:

ஆண்டவனே! இம் முக்குணந் தாண்டியோன் அடையாளங்களென்ன? அவன் ஒழுக்கமுறை யென்ன? எவ்வாறிந்த முக்குணங் கடக்கிறான்?

கைர்லிங்கை: தீர்ன்குணான் ஏதான் அதீதோ புவதிப்ரபோ |
கிமாசார: கதம் ச ஏதான் தீர்ன் குணான் அதிவர்ததே || 21

பகவான் அருளுகிறார்:

பாண்டவா! ஆன்மாவில் நிலைத்த குணாதீதன், ஸத்வ வியல்பான ஒண்மை, ராஜஸமான செயல் முயற்சி, தாமதமான மயக்கம் இவை விளையினும் வெறுக்கான்; நீங்கினும் வேட்கான்.

வரவு, செலவு, ப்ரவ்ருத்தி, நிவ்ருத்தி இரண்டிலும் பற்றுறாது, அவன் ஆன்மாவிலேயே உறுதியா யிருப்பான்.

ப்ரகாஸம் ச ப்ரவ்ருத்திம் ச மோஹம் ஏவ ச பாண்டவ |
ந த்வேஷ்டி ஸம்ப்ரவ்ருத்தானி ந நிவ்ருத்தானி காங்க்ஷதி || 22

எதையும் பாராட்டாமல் உதாசீனனாக (தாக்கற்று) இருப்பான். குணங்களாற் ச-யான்; குணங்களே குணங்களில் திரிகின்றன என்று, தான் பரமாத்மாவில் அசைவற்றிருப்பான்.

உதாஸீனவத் ஆஸீன் குணைர் யோ ந விசால்யதே |
குணா வர்தந்த இத்யேவ யோ ஸ்வதிஷ்டதி நேங்கதே || 23

தனது ஆத்மாவில் நிலைத்திருப்போன்; இன்ப துன்பத்தைச் சமமாய்க் கருதுவோன்; ஓடு, கல், பொன்னையுஞ் சமமாக மதிப்போன்; தீரன் அன்பின ரிடையும் அன்பிலாரிடையும் ஸமநோக்குள்ளோன்.

ஸமது:க ஸுக: ஸ்வஸ்த: ஸம லோஷ்டாஸம் காஞ்சனி |
துல்ய ப்ரியாப்ரியோ தீர்: துல்ய நிந்தாதம் ஸம்ஸ்துதி: || 24

பிறர் தன்னை இகழினும் புகழினும் ஒன்றெனக் கொள்வோன்; தனக்குறும் பெருமையுஞ் சிறுமையும் ஒன்றெனக் கொள்வோன்; நண்பர், பகைவர் பால் ஸமநோக்குடையான்; எதிலும் நான் எனத்தலையிடுத லற்றான் (வினைத்தொடக்கற்றான்); அவனே முக்குணங் கடந்தவன் (குணாதீதன்) என்னப்படுகிறான்.

மேகங்களுக்கப்பாலுள்ள ஸூரியனைப்போல, ஞானியானவன் எதிலுங் களங்கமுறான்; குணம் செய்கிறது; எல்லாம் இயற்கையின் ஆட்டம்; எனது நிலை மாறுதலற்ற பரம்பொருள் என்றிருப்பான்.

மானாபமான்யோஸ்துல்ய: துல்யோ மித்ராரி பக்ஷயோ: |
ஸர்வாரம்பு பரித்யாகீ குணாதீத: ஸ உச்யதே || 25

மாசற்ற அன்பு கொண்டு, பக்தி யோகத்தால் எப்போதும் என்னைப் பணியான். இம்முக் குணங்களைத் தாண்டி, பிரம்ம நிலைக்குத் தக்கவனாகிறான்.

மாம் சயோ அவ்யபிசாரேண புக்தி யோகேன ஸேவதே |
ஸ குணான் ஸமதீத்ய ஏதான் ப்ரஹ்மபூயாய கல்பதே ||

26

அந்த அழிவற்ற பிரம்மம், அமரநிலை, நித்திய தர்மம், தனிநிலை யின்பத்திற்கும் யானே நிலையம்.

ப்ரஹ்மயோஹி ப்ரதிஷ்டாஹம் அம்ருதஸ்ய அவ்யயஸ்ய ச |
ஸாஸ்வதஸ்ய ச தர்மஸ்ய ஸுகஸ்ய ஏகாந்திகஸ்ய ச ||

27

அனைத்துமான பரமாத்மனை இடையறாத உள்ளன்பாற் கலந்து நிற்பலே மேற்சொன்ன அனைத்தும். அவனன்பே குணக்கடலைத் தாண்டு விக்குங் கப்பல்; அமர வாழ்வளிக்கும் அமுத கலசம்; நம்மை அவன் மயமாக்குங் காந்தம்.

இது ஸ்ரீமத் பகவத்கீதை பதினான்காம் அத்தியாயம்
குணத்ரய விபாகயோகம்

58. வாழ்க்கை - அரசமரம்

ஆன்மா அமைதி; இயற்கை ஆடல். இரண்டையுந் தனித்தனி நோக்கின் முரண்படத் தோன்றும்; இரண்டிலும் உள்ளது பரம்பொருள். அதுவே உள்ளந்தோறும் “தான் தான்” என்று தாண்டவம் புரிவது. அனைத்தும் அதன் மயம். அதன் கிரியா சக்தியே அவ்யக்தம். அது தானே இயற்கையின் மூலம் உலகாயுள்ளது; புருஷன் மூலம் ஜீவாத்மாவாயுள்ளது. இந்த உயர் பரம் பொருளே புருஷோத்தமனாம். வாழ்வை அவனுக்கு வேள்வியாக்குவதே இன்பம், அவனையடைந்து, ஆத்ம சாட்சியாக, ஆத்ம நிச்சயத்தில் நிலைத்து, உலகில் வாழ்பவன் பற்றுறான். அகந்தைப்பற்றை யறவே நீக்கி, வாழ்வின் வேர் பரப்ரம்ம மென்றறிந்து, அதன் ஒவ்வோரனுவிலும் அவனைக் கலந்து இன்புறும் பரமரகசியத்தை பகவான் இந்த அத்தியாயத்தில் அருளிச் செய்கிறார்; தன்னின்று, தன்சக்தியாக விரிந்த வாழ்வை, ஒரு அரச மரமாக வர்ணித்து, உயர்ந்த ஆத்ம ரகசியங்களைப் புகட்டுகிறார்.

மேலே வேரும், கீழே கிளையும் விரிந்த (உலக வாழ்வான) அரசமரம் அழிவற்றது. வேதமே அதன் இலைகள். அதையறிந்தவனே வேத வித்தாவான்.

அசுவத்தமரம் (அரசு) அதன் சமித்துக்களை அடிக்கடி உதிர்த்து, நாளுக்கு நாள் புதிதாக மாறுகிறது. அது போன்றே வாழ்வும் அடிக்கடி பழயன கழிந்து புதிய கோடுகளுடன் விரிகிறது. உலக வாழ்வு ஓர் அரச மரம் போன்றது. அது அனாதிகாலமாக ஒங்கிக் கொண்டிருப்பதால், “அவ்யயம்” அழிவற்றது எனப்படுகிறது. வாழ்வு பரப்ரம்ம சக்தியின் நித்திய லீலை. அதன் காட்சிகள் மாறினும் ஆடல் என்றும் நடந்து கொண்டேதானிருக்கிறது. வாழ்வின் மரம் (அரசமரம்) தலைகீழாயுள்ளது ஏன்? வாழ்வின் வேர் உன்னதமான துரியப்ரம்மத்தில், சச்சிதானந்தத்தில் ஊன்றப்பெற்றது. ஸத்தில் (உண்மை அல்லது உள்ள பொருள்) வேருன்றி, சிற்சக்தியின் திறத்தால் ஆனந்த மயமாகப் பெருகுகின்றது. அம்மரம் கீழே ஆன்ம மயமாகக் கிளை விரிகின்றது. அம்மரத்தின் இலைகள் வேதங்கள். வேதம் என்பது அத்யாத்ம ஞானம். பிரம்ம ஞானிகள் அருளால் பெற்ற கடவு ளுண்மைகளின் தொகுப்பே எல்லையற்ற வேதங்கள்; இலையின்றி மரம் தழைக்காது; வாழ்வும் ஆத்ம வுண்மைகளாலேயே செழிக்கிறது. இந்த வாழ்வு பரப்ரம்மனில் வேருன்றியது. தனது சிம்மய சக்தியையே அவன் இப் பிரபஞ்சமாகப் பரப்புகிறான்; அவனுடைய சிற்சக்தியே எங்கும் கிளைவிரிந்து; ஜீவ ஜகத்தாகப் பரவியுள்ளது. அனைத்தும் பரப்ரம்ம மயமே. அனைத்திற்கும் வேருங் கிளையும் அவனே என்றறிவோனே வேதமறிந்தோன்.

பிரக்ஞானம் ப்ரஹ்மம் (அறிவே கடவுள்), அஹம் ப்ரஹ்மாஸ்மி (நான் பிரம்மமாயிருக்கிறேன்), தத்வமஸி (அது நீயாயிருக்கிறாய்), அயம் ஆத்மா (இவன் ஆன்மா) என்பதே வரிசையாக நான்கு வேதங்களின் சாரமுமாகும். அதுவோ, இதுவோ, நானோ, நீயோ, தானோ இவையோ எவையோ எல்லாம் பரம்பொருள். நமது உள்ளும் புறமும் வேருங் கிளையும் பூவுங் கனியும் ப்ரம்மம் என்றறிந்து, அதில் நம்மை முற்றும் ஈடுபடுத்துவதே இன்பம். அனைத்தும் ப்ரம்ம மென்றறிந்து கலந்து, அதுவானவனே வேதமறிந்தோன்.

ஊர்த்வமலம் அத: ஸாகம் அஸ்வத்தம் ப்ராஹு ரவ்யயம் |
சுந்தாம்ஸி யஸ்ய பர்ணானி யஸ்தம் வேதஸவேத்வித் |

1

இம்மனிதவுலகில் இவ் வாழ்வு மரம், வினைப்பற்றை வேராகக்கொண்டு, முக்குண நீருண்டு தழைத்து, சத்தாதி விஷயத் தளிர் செழித்து, மேலும் கீழும் பலவகை ஜீவராசிகளாகக் கிளை பரவிக் கிடக்கிறது.

கீழே தூல வாழ்விலும், மேலே மனித வாழ்விலும் பரவியுள்ளது. வினைப்பற்றை உண்டாக்கும் அகம்பாவ த்தையே ஆணி வேராகக்கொண்டு, மன, வீரிய, தூலவுலகங்களில் பலவேறாக விரிந்து பரவியுள்ளது.

அதஸ்ய ஊர்த்வம் ப்ரஸ்ருதாஸ்தஸ்யஸாகா:

குணப்ரவ்ருத்தா விஷய ப்ரவாலா:

அதஸ்ச மூலான் யனுஸந்ததானி

கர்மானு புந்தீனி மனுஷ்ய லோகே |

2

இங்கே இந்தப்பிரபஞ்ச மரத்தின் உருவம் காணக் கிடைப்பதில்லை. அதற்கு ஆதியில்லை. அந்தமில்லை. உறுதியான நிலைப்புமில்லை. (அகந்தைமமதையில்) திடமாக வேரூன்றிய அந்த அரசமரத்தை, பற்றின்மை (வைராக்கியம்) என்னும் வ-ய வாளால் சிதைக்க வேண்டும்.

நருபம் அஸ்ய இஹ ததோபலப்யதே நாந்தோ ந சாதீர் ச ஸம்ப்ரதிஷ்டா
அஸ்வத்தம் ஏனம் ஸுவிருடமூலம் அஸங்க ஸஸ்த்ரேண த்ருடேன சித்வா

இதனால் வாழ்வு முழுதையும் கனவு, கயற்பாம்பு மலடிமகன், பொய் என்று அறவே வெட்டி யெறிய வேண்டுமென்று பொருளன்று; அதை வெட்ட நாம் யார்? அது பிரம்மத்தில் ஊன்றித் தழைக்கும் சிற்சக்தியின் எல்லையற்ற நித்தியலீலை; சக்தியுடன் இணை பிரியாத இறைவனன்றோ இவ்வுலகுயிர்களின் அம்மையப்பன்; ஆனால் சிதைக்க வேண்டுவது எதை? மனிதவுலகில் வேரூன்றிய அகந்தை வாழ்வையே, கீழியல்பின் தனியகந்தை வேற்றுமைகளையே; இவையே மனிதனை வினைப்பற்றேற்றி, மதிமயக்கி, உண்மையை அறியாது இடர் செய்கின்றன. நமது வாழ்வின் வேரும் விரிவும் தெய்வ சக்தி யென்றறிந்து, தெய்வத்திற்கு அதைப் பூரண சரணாகதியாக்கி, அகந்தையை முற்றுந் துணித்து, எல்லாம் அவன் என்னும் அறிவில் உயர்வதே இன்பம்.

59. பரமபதம்

எப்பதமடைந்தால் பின்னே (அகந்தை வாழ்விற்கு) மீளுவதில்லையோ அப்பெரும்பதமே முயன்று பெறத் தக்கது. இப்புராதனமான பிரவிருத்திமரம், எங்கிருந்து விரிந்ததோ அந்தப் புராணபுருஷனைச் சரண் அடைகிறேன்.

தத: பலம் தத்பரிமார்கிதவ்யம் யஸ்மின்க்ஷா ந நிவர்தந்தி பூய: |

தமேவ சாத்யம் புருஷம் ப்ரபத்யே யத: ப்ரவ்ருத்தி: ப்ரஸ்ருதாபுராணீ | 4

நம்முள்ளிலகும் உன்னத சச்சிதானந்தமே வானரசு. அதையடைந்த பின் அபக்குவமான அகந்தை வாழ்விற்கு மீளுதல் இல்லை, அதுவே அமரவாழ்வு; அங்கே மனிதன் தெய்வமாகிறான். அங்கேயே மனிதன் தனது அடி, முடி, இடை, உண்மை அனைத்தையும் நேரே காண்கிறான்.

கடோபநிஷத்திலும் “இதுவே ஸநாதனமான அரசமரம். அது மேலே வேரூன்றிக் கீழே கிளை பரவுகிறது; அது சத்தம், ப்ரம்மம், அம்ருதம் எனப்படுகிறது. அதிலேயே உலகங்களெல்லாம் நிலை பெற்றுள்ளன; அதை எதுவும் மீறிச் செல்லொணாது; அதுவே இது” எனப்பட்டுள்ளது. சிருஷ்டிமரம் ப்ரம்மத்தினின்றே உண்டனதால் பிரம்மமெனப்படுகிறது; யான் எனது என்னும் அகந்தையைப் பற்றின்மை என்னும் வாளாற் சிதைத்து, கடவு ளுணர்வில் மேலோங்கிச் செழித்து, அனைத்திற்கும் ஆதியான புருஷோத்தமனுக்கே நம்மை முற்றும் அர்ப்பணித்து, அவன் மயமாவதே சிறந்த நிலை. அழிவற்ற அவனுடன் கலந்து வாழ்வதே அழிவற்ற நிலை.

கீதாயோகம்

அதை யார் அடையத் தக்கவர்? செருக்கில்லாதவர், மயக்கமில்லாதவர், பற்றின் குற்றம் முற்றும் வென்றோர், ஆசையை விலக்கியோர், சுகதுக்கமெனுந் தொந்தம் நீங்கியோர், ஆத்ம ஞானத்தில் ஊன்றிய அறிஞர் அந்த அழியா நிலையை அடைவர்.
நிர்மான மோஹா ஜிதஸங்க்தோஷா அத்யாத்மநித்த்யா விநிருத்த காமா: |
த்வந்வைர் விமுத்தா: ஸுக்து:க் ஸம்ஞ்ஞைஞ கச்சந்த்யமுடா பதமவ்யயம் தத்5

இரவியும், மதியும், தீயும் அதனை ஒளியுறுத்துவ தில்லை. (இப்புறவொளிகள் புரண்களைக் கடந்த பரஞ்சோதியாகிய அதற்கு அவசியமில்லை). ஆனால் அதன் கதிர்களாலேயே இவை நிலவுகின்றன. எப்பதமடைந்தபின் இருளான அகந்தை வாழ்விற்கு மீளுவதில்லையோ, அதுவே எனது பரமபதம்.

ந ததாஸ்யதே ஸூர்ய: ந ஸஸாங்கோ ந பாவக: |
யத்த்வா ந நிவர்தந்தே தத்தம பரமம் மம |

6

60. நான் புருஷோத்தமன்

தன்னின்று விரிந்த ஜீவப்ரபஞ்சம் முழுதும் புருஷோத்தமனான தானே என்பதை, பகவான் இனி விளக்குகிறார்.

இந்த ஜீவலோகத்தில், என் அம்சமே என்று முள்ள ஜீவாத்மாவாகி இயற்கையில் நிலைக்கொண்டு, மனம் ஐம்புலன்கள் ஆகிய ஆறு இந்திரியங்களையுங் கவருகின்றது

பரம்பொருளே பலவாக விரிந்துளான்; நாவிற்சுவையும், கண்ணிற் காட்சியும், அனைத்தின் திறனும் அவனே; தான் கர்த்தா என்னும் தனியகந்தை யாலேயே ஜீவன் அவனையறியாது மயங்குகிறது.

மமவாம்ஸோ ஜீவலோக ஜீவபூத: ஸனாதன: |

மன: ஷஷ்டானி இந்திரியாணி ப்ரக்ருதிஸ்தானி கர்ஷதி |

7

அவன் மயமான ஜீவனே பிரகிருதி சரீரத்திலுள்ள போதும் ஆறு பொறிகளையுங் கவர்கிறது; உடலை விடும்போதுங் கவர்ந்து செல்கிறது.

(மலர் சந்தனம் கஸ்தூரி போன்ற மணப் பொருள் களிவின்று) மணத்தை மட்டும் காற்று பற்றிச் செல்கிறது; அதுபோலவே ஈசுவராம்சமான ஜீவாத்மாவும் தான் களையும் உட-னின்று, இந்த மனமாத்மி ஆறுபொறிகளையும் பற்றிக்கொண்டு, தான் அடையும் உடலுட் புகுகின்றது.

ஸரீரம் யதவாப்னோதி யச்சாப்யுத்த்ராம தீஸ்வர: |

க்ரஹீத்வா ஏதானி ஸம்யாதி வாயுர்க்ந்தான் இவ ஆஸ்யாதி |

8

என் அம்சமான இந்த ஜீவாத்மாவே மெய் வாய் கண் மூக்கு செவி மனமாகிய ஆறு பொறிகளுள்ளும் நிலைக்கொண்டு, விஷயங்களை அனுபவிக்கிறது.

ஸ்ரோத்ரம் சக்ஷ: ஸ்பர்ஸம் ச ரஸனம் க்ராணமேவ ச |

அதிஷ்டாய மனஸ் சாயம் விஷயான் உபஸேவதே |

9

உடலை நீக்கும்போதும், உட-ல் நிற்கும்போதும், விஷயங்களை யுண்ணும்போதும், குணங்களைப் பொருந்தி நிற்கும் போதுங்கூட, மூடர் அவனைக் காண்பதில்லை. ஞான விழியினர் காண்கின்றனர்.

உத்த்ராமந்தம் ஸ்தித்தம்வாபி புஞ்ஜானம்வா குணான்விதம் |

விமூடா நானுபஸ்யந்தி பஸ்யந்தி ஞானசக்ஷஷ: |

10

இந்த ஆத்மா இதயத்தமர்ந்தது; முயலும் யோகியர் தம்முட் காண்பர்; அந்தக்கரண சுத்தியற்ற அறிவி-கள் முயன்றும் அதனைக் காண்பதில்லை.

யதந்தோ யோகின: ஸ்சைனம் பஸ்யந்தி ஆத்மனி அவஸ்திதம் |

யதந்தோ ஸ்பி அக்ருதாத்மன: நைநம்பஸ்யந்தி அசேதஸ: |

11

அவர்கள் புறக்கண்களுக்குப் புலப்படுவதே காட்சியென்கின்றனர்; அல்லது தமது மூளையில் நூல்களையேற்றித் தத்துவப் பேய்களோடு தலை யடித்துக்கொண்டு திரிகின்றனர். ஆத்மன் நாவிற் சுவைக்கிறான். கண்ணிற் காண்பவனைக் கண்டால் அவனே எங்குங் காண்பான்.

பரிதியினின்று பாரெலாம் வீசொளி, நிலவொளி, நெருப்பொளி, எனதொளி என்றறி.

யத் ஆதித்யக்தம் தேஜ: ஜகத் பூஸாயதேகி ஸம் |

யச்சந்த்ரமஸி யச்சாக்னௌ தத்தேஜோ வித்தி மாமகம் ||

12

பூமியிற் புகுந்து, நானே எனது வல்லமையாலே, உயிர்களை யெல்லாந்தாங்குகின்றேன். அமுதகலை யுள்ள அல்லது ரஸவடிவான சந்திரனாகி, பயிர்களை யெல்லாம் நானே வளர்க்கிறேன். (உயிர்களையும் உயிர்கள் உண்ணும் பயிர்களையும் நானே வளர்க்கிறேன்).

தாமாவிஸ்ய பூதானி தாரயாமி அஹம் ஓஜஸா |

புஷ்ணாமி செளஷதீ: ஸர்வா: ஸோமோ பூத்வா ரஸாத்மக: ||

13

மேலும் நானே வைசவானரன், (அக்னிதேவன்) ஆகி உயிர்களின் உடல்-இடங்கொண்டுள்ளேன்; பிராண வாயு, அபானவாயு இரண்டுடனும் கூடி (உண்ணல், தின்னல், நக்கல், பருகல்) ஆகிய நால்வகை யுணவையும் ஜீரணஞ் செய்கிறேன்.

அஹம் வைஸ்வானரோ பூத்வா ப்ராணிளாம் தேஹமாஸ்ரித: |

ப்ராணாபான ஸமாயுக்த: பசாமி அன்னம் சதுர்விதம் ||

14

தன் இருக்கையை எவ்வளவு தெளிவாக ஆண்டவன் விளக்குகிறான்! உயிராவதும் அவன்; உயிரில் உயிர்ப்பதும் அவன்! உயிரைத் தாங்குவதும் அவன்; உயிர் உண்ணப் பயிர் வளர்ப்பதும் அவன்; அவ்வுணவைத் தீயாக ஒவ்வொருவருள்ளுமிருந்து செரித்து, ப்ராணாதாரமாக்குவோனும் அவன்! இப்படி எதிலும் யாதுமாயுள்ள அவனை மாந்தர் காணாத தென்னே! இன்னும் என்ன?

நான் எல்லா உளத்தும் கோயில் கொண்டுள்ளேன்! (பலர் நூல்களாலும் வேத வேதாங்க விசாரணைகளாலுந் தேடுகின்றனர்; ஆனால் நானின்றி அவை யில்லை) ஸ்மிருதி, ஞானம், ஐயம் விலக்கல், ஊகம், எல்லா மறைகளின் மூலமும், விளங்கற்கரியன், வேதாந்தத்தைச் செய்தவன் யானே; வேதமறிந்தவன் யானே.

ஸர்வஸ்ய சாஹம் ஹ்ருதி ஸம்நிவிஷ்டோ

மத்த: ஸ்ம்ருதிர் ஞானம் அபோஹனம் ச |

வேதைஸ்ச ஸர்வை ரஹமேவ வேதய:

வேதாந்தக்ருத் வேத விதேவ சாஹம் ||

15

தூலான்மா, பிராணான்மா, மனான்மா, விஞ்ஞான ஜோதியான்மா, ஆனந்தான்மா, சிதான்மா, ஸதான்மா எல்லாம் அவனே! அனைத்தும் சுத்தான்மாவின் புடைப் பெயர்ச்சிகளே.

கூரம் அகூரம் என உலகில் இருவகைப் புருஷருள்ளனர்; அதில் (அசேதனமான) பூதவுடல்கள் கூரபுருஷன்; (சேதனமான) கூடஸ்தன், ஆன்மா, அகூர புருஷன்.

த்வௌ இமௌ புருஷௌ லோகே கூரஸ்ச அகூர ஏவச |

கூர: ஸர்வாணி பூதானி கூடஸ்க: அகூர உச்யதே |

16

கூரம் மாறியழிவது; அகூரம் அழிவற்றது. கூடஸ்தன், அசலன், ஆன்மா. அவனே காண்போன், சாட்சி புருஷன்.

உத்தம புருஷன் இவரினும் வேறு; அவனே பரமாத்மா எனப்படுவோன்; மூவுலகங்களிலும் (தூலவுலகு, மனவுலகு, அத்யாத்மவுலகு) குடிகொண்டு அவன் எல்லாவற்றையுந் தாங்குகிறான்; அவனே அழிவிலான் இறைவன் (பரமாகூரன்).

உத்தம: பருஷஸ்து அன்ய: பரமாத்மா இதி உதாஹ்ருத: |

யோ லோகத்ரயம் ஆவிஸ்ய பிபுர்தி அவ்யய ஈஸ்வர: ||

17

இது காறும் “நான்” என்று பேசி வந்த கண்ணன், இப்போது, “அவன் பரமாத்மா” என்று படர்க்கையிற் பேசுவது கவனிக்கத் தக்கது; அடுத்த பாட்டில் மீண்டும் “நான்” என்று வருகிறது; கண்ணன் பரமாத்ம நிலையினின்றே புருஷோத்தமத் தன்மையினின்றே பேசுகிறான்.

ஏனெனில், நான் அகூராதீதன்; கூரத்தினுஞ் சிறந்தவன்; (அழியும் இயற்கையின் மிக்கோன், மயை சூழ்ந்த ஜீவனின் உயர்ந்தோன்) இதனால்,

கீதாயோகம்

உலகினாலும், வேதத்தாலும் புருஷோத்தமன் எனச்சிறப்புற்றுள்ளேன்.

**யஸ்மாத் க்ஷரம் அதீதோ ஸஹம் அக்ஷராதி சோத்தம |
அதோ ஸ்மி லோக வேதே ச ப்ரதித: புருஸோத்தம: ||**

18

பாரதா, எந்த ஞானி என்னைப் புருஷோத்தமனென் றறிகின்றானோ, அவனே அனைத்தும் அறிந் தோனாவான். எல்லா விதத்தும், எல்லாத் தன்மையிலும், நிலையிலும் அவனே என்னை வழிபடுகின்றான்.

**யோ மாமேவம் அஸம்மூட: ஜானாதி புருஷோத்தமம் |
ஸ ஸவவித் பஜதி மாம் ஸர்வபாவேன ப்ராத ||**

19

உலகிலுள்ள தெல்லாம் க்ஷராக்ஷரச் சேர்க்கையா லுண்டானவை; அவற்றினும் உயர்ந்து அனைத்துமாகி, அனைத்தையும் ஆளும் புருஷோத்தமனை அறிந்தவன் அனைத்தையும் அறிந்தவனே. அவனை அறிந்து கலப்பதே அறிவு.

பழுதிலா விஜயா! என்னால் சொல்லப்பெற்ற இது அதிரகசியமான யோக சாஸ்திரமாகும். அதனை யறிந்த பக்திமானே செய்யத் தக்கதைச் செய்தோனாவன்.

**இதி குஹ்யதம் ஸாஸ்த்ரம் இதம் உக்தம் மயா அனக |
தத் புத்த்வா புத்திமாள் ஸ்யாத் க்ருத் க்ருத்யஸ்ச ப்ராத ||**

20

என்னை அவனே ஆத்மாவாகவும், சர்வாத்மா வாகவும், பரமாத்மாவாகவும் அறிகிறான்; அவன் அழியும் இயற்கையில் கட்டுப்படான்; ஜீவனை எனக்கே அர்ப்பணிப்பான். எல்லாவற்றிலும் என்னையே அறிவான்; பிறப்பு, இறப்பு தோற்றம், மறைவு, உலகு, உயிர் இன்ப துன்பம் எதிலும் ச-யாது என்னில் நிலைப்பான். இதுவே பிறவிப்பயன்; என்னையறிந்து கலந்து என்மயமாவதே செயற்கருஞ்செய்கை.

**இது பகவத்கீதை பதினைந்தாம் அத்தியாயம்
புருஷோத்தம யோகம்.**

61. தெய்வத் தன்மை

எல்லாவுடலும் இறைவனாலயமே; எல்லாம் இறை நிறைவு. ஒவ்வொருவரும் அதுமயமாகலாம்; அது மய வாழ்வே ஆன்மீகம் அல்லது தெய்வஜீவனம். அழியாப் பேராற்றலும் பரஞ்சோதி மகிமையும், அகண்ட ஞான விரிவும் பரிபூரணானந்தமும், நித்திய சாந்தமும், சுத்த முக்த ஸமத்வமும், நிறைந்த தெய்வப் பொருளைக் கூடி வாழலே இயல்நிலை, சுத்தஜீவனம். கீழியல்பின் அகந்தை அகழியும் முக்குண மதில்களும் அவ்வாழ் வினின்று நம்மை மறைப்பன. ராஜஸ ஆசையகந்தை களும், தாமஸச் சோம்பலும், அசுத்த சக்திகள், அசுர சக்திகள். அறிவொளி நிறைந்த ஸாத்வீகம் பூரண மடைந்தால் சுத்தசக்தி நிலவும். மனிதனுக்கும் தெய்வத் தன்மைக்கும் இணைப்பாயிருப்பது ஸாத்வீகமே. ஸாத்வீகத்தால் சுத்த நிலைக்கு முன்னேறும் வழியையே இனிக் கீதை உபதேசிக்கிறது. அசுரத் தன்மை அசுத்த சக்தி; தெய்வத் தன்மை சுத்த சக்தியாம்.

அச்சமின்மை, (ஆசை யகந்தையற்ற) உள்ளத் தூய்மை, ஆத்மஞான யோகவுறுதி, ஈகை, பொறி புலனடக்கம். (புருஷோத்தமனுக்கே தன்னை யளிக்கும்) வேள்வி, தெய்வ நூற்பயிற்சி, தவம், நன்னடை,

**அப்யம் ஸத்வஸம்ஸுத்தி: ஞானயோக வ்யவஸ்திதி: |
தானம் தமஸ்ச யஞ்ஞஸ்ச ஸ்வாத்யாயஸ் தப ஆர்ஜவம் ||**

1

அஹிம்மை, வாய்மை, சீற்றமின்மை, தியாகம், வினையிலும் பயனிலும் பற்றை விடுதல், உள்ளமைதி, புறங்கூறாமை, நிந்தியாமை, உயிர்கள்பால் இரக்கம், இந்திரிய விஷயங்களில் அவாவுத-ன்மை, மென்மை, தகாதன செய்ய நாணுதல், சபல மின்மை;

**அஹிம்ஸா ஸத்யம் அக்ரோத: த்யாக: ஸாந்தி ரபைஸுனம் |
தயா பூதேஷு அலோலுப்த்வம் மார்தவம் ஹ்ரீ: அசாபலம் ||**

2

தேஜஸ், தவவொளி, பொறுமை, திண்மை, துணிவு, உட்புறத்தூய்மை,

கொடுமையின்மை, செருக்கில்லாமை –பாரதா இவையே தெய்வத்தன்மையடைந்தவன் வளமையாம்.

தேஜ: க்ஷமா த்ருதி: ஸௌசம் அத்ரோஹோ நாதிமானிதா
புவந்தி ஸம்பதம் தைவீம் அபிஜாதஸ்ய பாரத ||

3

62. அசுரத் தன்மை

அரக்கத்தன்மையை விளக்குவோம்; உலக வாழ்வே தேவாசுரயுத்தமாயிருக்கிறது. வாளும், கனகனும், கம்சனும் சுயோதனனும், கடவுளியல்பினரை எதிர்த்துக் கொண்டே யிருக்கின்றனர். கடவுளரசு உலகிடைவராமல், சாத்தானும் அஹரிமானும், சகுனியும் வஞ்சத் தீமை செய்து கொண்டே யிருக்கின்றனர்; நல்லதிற்கு ஒரு புல்லனின் எதிர்ப்பு இருந்து கொண்டே யிருக்கிறது. வீரியவுலகத்தில் உலவும் அசுரத்த சக்திகள் ஒளிசெயும் சுத்த சக்திகளை எதிர்ப்பதற்கு உலகில் சில அசுரத்தாத்தமாக்களைப் பற்றிக்கொண்டு தருமத்திற்குச் சதி செய்கின்றன. அவை மனித வடிவிலும் பிறப்ப துண்டு. தங்கள் காரியமான பிறகு அவை மறைந்து விடும். உலகில் எவரும் கொடியரல்லர். இராவணன் மிகச் சிறந்த சிவ பக்தன், தவசீலன்; ஆனால் காம வடிவாக அசுரத்தசக்தி (இராமனை யெதிர்க்க) அவனை வசப்படுத்தியது; கம்சனை அச்சவடிவாக, இரணியனை நாத்திக அகந்தை வடிவாகப் பற்றியது. ஒரு பெரிய தெய்வசக்தியால், இவை ந-ந்தோடுகின்றன. எனினும் மனிதஜாதியே வீரிய ஆசைகளினின்று, மனப் பிழை களினின்று, அத்தயாதம் வாழ்விற்கு உயர்ந்து சுத்த சக்தி பெற்றாலே அசுரப் போர்கள் ஒழியும். ஆத்ம பரிபூரணம் பெற்ற சுத்தயோகிகள் சங்கத்தை உலகில் நாட்டி, தெய்வச்சுடர் கொளுத்துவதே இப்பகை வன்மைகளை ஒழிக்கும் வழி. ஏவாளையும் ஆதாமையும் ஆசைகாட்டி யேய்த்த சாத்தான், ஏசுநாதரின் யோக சக்தியின் முன் நிற்க முடிந்திலது. அசுரசக்திகள் மனிதரிடை எத்தன்மை கொண்டுவலு கின்றன என்று கண்ணன் விரிவாக வுரைக்கிறான்; கண்ணன் வர்ணிக்கும் அசுரர் எதிரிலேயே துரியோதனக் கும்ப-ல் உருவெடுத்த துள்ளனர்.

இடம்பம், இறுமாப்பு, மதிப்பு, கர்வம், சினம், கொடுஞ்சொல், முரட்டுத்தனம், அனைத்தையும் ஆளும் கடவுளுண்டென்று அறியாமை—இவையே, பார்த்தா, அஸுரத்தன்மை யடைந்தவன் வளமை.

தம்பு த்ர்ப: அபிமானஸ்ச க்ரோத: பாருஷ்யம் ஏவ ச
அஞ்ஞானம் ச அபிஜாதஸ்ய பார்த ஸம்பதம் ஆஸூர்ம் ||

4

தெய்வ வளமை முக்திக்குரியது; அஸுர வளமை பற்றிற் குரியது; பாண்டவா, நீ தெய்வ வளமை யெய்தி யுள்ளாய்; கவலைப்படாதே!

தைவீ ஸம்பத் விமோக்ஷாய நிபுந்தாய ஆஸூர் மதா
மாஸூச: ஸம்பதம் தைவீம் அபிஜாதோ ஸி பாண்டவ ||

5

பார்த்தா, இவ்வுலகில் தேவ இயல்பு, அஸுர இயல்பு என இருவகையான உயிர்ப்படைப்பு உண்டு. தேவ இயல்புள்ளதை விரித்துரைத்தேன்; அஸுர வியல்புள்ள படைப்பைக் கேளாய்!

த்வௌ பூதஸர்கௌ லோகே ஸ்மின் தைவ ஆஸூர ஏவ ச
தைவோ விஸ்தரஸ: ப்ரோக்த: ஆஸூரம் பார்த மே ஸ்ருணு ||

6

விக்ஞான வலகினின்று தேவதைகளும், வீரிய வலகினின்று அஸுர பலங்களும் உலகில் மனிதவுருக் கொண்டு பிறக்கின்றன. ஒருமுறை அஸுரத்தன்மை புகுந்தால், அதன் அகந்தைத் தினவு முற்றும் அழிந்த பின்பே மனிதன் மீளுகின்றான்.

அஸுர மாக்கள் செய்தற்குரியது, விடுதற்குரியது இன்னதென்றறியார்; தூய்மையும், ஒழுக்கமும் வாய்மையுங் காணார்.

ப்ரவ்ருத்திம் ச நிவ்ருத்திம் ச ஜனா ந விது ராஸூரா!
ந ஸௌசம் நாபி சராசார: ந ஸத்யம் தேஷு வித்யதே ||

7

கீதாயோகம்

உலகம் தெய்வ சக்தியை ஆதாரமாகக் கொண்டு நிலைத் திருக்கவில்லை, அது தெய்வப்படைப்பென்பது பொய்; அது கடவுளற்றது; ஆண் பெண் சேர்க்கையாலேயே உயிருலகம் உண்டானது; அது காம போகங்களைக் காரணமாயுடையது; இதைத் தவிர வேறென்ன? என்கின்றனர்.

**அஸத்யம் அப்ரதிஷ்டம் தே ஜகத் ஆஹு ரநீஸ்வரம் |
அபரஸ்பரஸம்பூதம் கிம் அன்யத் காம ஹைதுகம் |**

8

தனு கரண புவன போகாதிகளுடன் கூடிய உலக வாழ்வு தெய்வசக்தியின் இச்சைப்படி அமைந்த தென்பதை அவர்கள் எண்ணுவதில்லை; அறிஞர் அனுபவத் தையும் ஒப்பார்; அறநூல்களின் உண்மையுந் தேறார்; ஐந்தொழில் முதல்வனையறியார்; அவர்களுக்கு, தேகமே ஆன்மா, போகமே இன்பம்; பாபபுண்ணியம், பகவான், ஆன்மா, பந்தம், முக்தி என்பன பொய். இகமே சுகம் என்பர் உலகாயதர்.

இந்தப் பொய் நோக்கத்தில் நிலைபெற்று, புன்மதி கொண்ட கெடுவியல் பாளர், சிறுமதியர், உலகத்திற்கே கேடுகூழ்ந்து அதன் அழிவிற்காகக் கொடுந்தொழில் புரிகுவர்.

**ஏதாம் த்ருஷ்டிம் அவஷ்டப்ய நஷ்டாத்மான அல்பபுத்தய |
ப்ரபுவந்தி உக்ரகர்மாண: க்ஷயாய ஜகதோ ஸ்ஹிதா: |**

9

இடம்பமும் செருக்கும் மதமும் பிடித்து, அடங்காக் காமவாய்ப்பட்டு, மடமையாலே பொய்மதங்கொண்டு, இழுக்கான நடையுடன் செயல் புரிகின்றனர்.

காமம் ஆஸ்ரித்ய துஷ்பூரம் தம்பமான மதன்விதா: |

மோஹித் க்ருஹித்வா அஸத்க்ராஹான் ப்ரவர்தந்தே அஸுசிவ்ரதா |

10

ஆசையகந்தையல் வாழ்வைப் பாழாக்கும் அவர்கள் இறக்கு மட்டும் எண்ணற்ற பொய்நினைப்புகள் பூண்டு பாழுங் காமபோகங்களிலேயே உழன்று, “இதுவே இன்பம்” என்று நிச்சயித்து நூற்றுக் கணக்கான ஆசாபாசங்களிற் கட்டுண்டு, காமக்ரோதங்களில் மூழ்கி, தங்கள் விஷய போகங்களுக்காகவே அநியாயஞ் செய்து பொருள் குவிக்க விழைகின்றனர்.

சிந்தாம் அபரிமேயாம் ச ப்ரலயாந்தம் உபாஸ்ரிதா: |

காமோபபோகபரமா: ஏதாவத் இதி நிஸ்சிதா: |

11

ஆஸாபாஸ ஸ்தைர் புத்தா: காம்கரோத பராயணா: |

ஈஹந்தே காமபோதார்தம் அன்யாயேள்அர்தஸஞ்சயாள் |

12

இந்த லாபம் இன்று பெற்றேன்! இந்த மனோரதமும் இனிக் கைகூடுவேன்! என்னிடம் இந்தச் செல்வ முள்ளது! மேலும் நாளை இன்னதை எய்துவேன்.

இதம் அத்ய மயா லப்தம் இமம் ப்ராப்ஸ்யே மனோரதம் |

இதம் அஸ்தி இதம் அபி மே அவிஷ்யதி புளர்தனம் |

13

அந்தப் பகைவன் என்னால் மாய்ந்தான்! இனி மற்றவர்களையும் கொன்றுவிடுவேன். நானே ராஜா! நான் போகி, நான் சித்தன்! நான் பலவான்! நானே சுகி.

அஸௌ மயா ஹத: ஸத்ரு: ஹனிஷ்யே ச அபுரான் அபி |

ஈஸ்வர: அஹம் அஹம் போகீ ஸித்த: அஹம் பலவான் ஸகீ |

14

நான் பெரிய பணக்காரன், ஜனக்கட்டுள்ளவன் எனக்குச் சமானம் வேறு யார்? வேட்பேன், ஈவேன், களிப்பேன், என்று (நகாரமடிக்கும்) மடமையில் மயங்கினோர்.

ஆய்ய: அபிஜனவான் அஸ்மி கோ ஸ்யோ ஸ்தி ஸத்ருஸோ மயா |

யக்ஷ்யே தாஸ்யாமி மோதிஷ்யே இதி அஞ்ஞான விமோஹிதா: |

15

பலவகையாகச் சித்தஞ் சுழன்று மருண்டோர், மோக வலையிற் சிக்கி, விஷய போகங்களிற் பற்றுண்டோர் (பாமும் அகந்தைத் தீமைகளான) அசுத்த நரகில் வீழுகின்றனர்.

கீதாயோகம்

அநேக சித்த விப்ராந்தா: மோஹ ஜால ஸமாவ்ருதா:
ப்ரஸக்தா: காம போகேஷு பதந்தி அஸுசௌ ||

16

இவர்கள் தற்புகழ்ச்சியாளர், முரடர், செல்வச் செருக்குடன் மதம் பிடித்தவர்; பேருக்காகவும் இடம்பத்திற்காகவும், முறைதவறி வேள்வி செய்வோர்;

ஆத்ம ஸம்பவிதா: ஸ்தப்து த்னமான மதாள்விதா: |
யஜந்தே நாமயஞ்ஞைஸ்தே தம்பேன அவிதிபூர்வகம் ||

17

அகங்காரம், பலம், கர்வம், காமம், குரோதம் பிடித்து, பிறரைத் தூற்றி, பிறர் உடல்களிலும் விளங்கும் பரமாத்மாவான என்னைப் பகைக்கின்றனர்.

அஹங்காரம் புலம் தர்பம் காமம் க்ரோதம் ச ஸம்ஸரிதா:
மாம் ஆத்மபரதேஹேஷு ப்ரத்விஷந்த அப்யளஸூயகா: ||

18

இப்படி வெறுக்குங் கொடியரை, அமங்கலரை, கசடரை, மக்கட்பதடிகளை, உலகில் அடிக்கடி அஸூரப் பிறப்புகளில் வீழ்த்துகிறேன்.

தான் அஹம் த்விஸ்த: க்ரூரான் ஸம்ஸாரேஷு நராதமானி
க்ஷிபாமி அஜஷ்ரம் அஸூபான் ஆஸூர்ஷ ஏவ யோனிஷு ||

19

குந்திபுத்ரா! அம்மடையர், ஜன்ம ஜன்மமாய் அஸூரப் பிறப்படைந்து, அவர்களுள்ளும் இலகும் பரமாத்மாவான என்னை யடையாமல், அதோகதி யடைகின்றனர். மனித விலங்காகவே வாழுகின்றனர்.

ஆஸூரீம் யோனிம் ஆபன்ன மூடா ஜன்மனி ஜன்மனி
மாம் அப்ராப்ய ஏவ கௌந்தேய ததோ யாந்தி அதமாம் க்ஷிம் ||

20

காமம், குரோதம், லோபம் இவையே மூவகையான நரக வாயில்கள்; ஜீவனை யழிப்பன இவையே; ஆத-ன் இந்த மூன்றையும் விடுக! பொறாமைக்காரன் மனமே நரகம்; சினம் நரகத் தீ; தீயகாமம் நரகவேதனை.

த்ரிவிதம் நரகஸ்ய இதம் த்வாரம் நாஸனம் ஆத்மன:
காம: க்ரோதஸ் தஜா லோப: தஸ்மாத் ஏதத் த்ரயம் த்யஜேத் ||

21

இந்த மூன்று இருள் வாயில்களினின்று விடுபட்டே, மனிதன் ஆத்ம நலத்தைப் போற்றி உயர்ந்தநிலை யடைகிறான்.

ஏதைர் விமுத்த: கௌந்தேய தமோத்வாரை: த்ரிபிர் நர:
ஆசரதி ஆத்மன: ஸ்ரேய: ததோ யாதி பராம் க்ஷிம் ||

22

சாத்திர விதியை மீறி, தன்னிச்சைப்படி செய்வோன் வெற்றிபெறான், இன்புறான், உயர்நிலையடையான்.

ய: ஸாஸ்த்ரவிதிம் உத்ஸ்ருஜ்ய வர்ததே காமகாரத:
ந ஸ ஸித்திம் அவாப்னோதி ந ஸுகம் ந பராம் க்ஷிம் ||

23

ஆத-ன் செய்யத்தக்கது தகாததைத் தேர்வதில் உனக்கு சாத்திரமே பிரமாணம். இதைத் தெரிந்து, சாத்திரம் விதிக்கும் செயல்களைச் செய்யக் கடவாய்.

தஸ்மாத் ஸாஸ்த்ரம் ப்ரமாணம் தே கார்யாகார்யவ்யஸ்திதௌ
ஞாத்வா ஸாஸ்த்ரவிதானோக்தம் கர்ம கர்தும் இஹார்ஹஸி ||

24

சாத்திரம் என்பது அசுத்தசக்திகளை ஒழித்து சுத்த சக்தியான தூய்மை, வாய்மை, நேர்மை, அறிவு, அன்பு வளர அவ்வப்போது எழுந்த பொது விதிகளேயாகும்.

இது ஸ்ரீமத் பகவத் கீதை பதினாறாம் அத்தியாயம்
தேவாஸூர ஸம்பத் விபாக யோகம்.

63. முவ்வகை சிரத்தை

அர்ஜுனன் கேட்கிறான்:-

ஆனால் சாத்திர விதிகளை விடுத்து, சிரத்தையுடன் (நம்பிக்கையுடன்) வழிபடுவோரின் நிலைமையென்ன, ஸத்வமா? ராஜஸமா? தாமதமா?

யே ஸாஸ்த்ரவிதிம் உத்ஸ்ருஜ்ய யஜந்தே ஸ்ரத்த்யான்விதா|

தேஷாம் நிஷ்டா து கா க்ருஷ்ண ஸத்வம் ஆஹோ ரஜஸ் தம: || 1

சாத்திரம் காலத்திற்கேற்ப மாறுகிறது; அப்படி மாறாவிடின் அது வழுவழத்து வழக்கற்றுப் போகிறது; மனித வாழ்வின் சுத்தசுதந்தர ஸமத்வ நலனுக்கே அது ஏற்பட்டது. ஒரு காலத்தில் வழங்கிய சாத்திர விதிகள், பிற்காலத்தில் மறுக்கப்பட்டுப் புதிய விதிகள் உண்டாகலாம். மனித தர்மம் ஒரு ஜீவநதியைப் போன்று, நித்திய சச்சிதானந்த வாழ்வை நோக்கிச் செல்லுகிறது. ஒருமையின் பாதையிலுள்ள தடைக் கற்களைத் தகர்த்தே மனிதான்மா வீறிட்டுப் பாய்கிறது. யோக விஞ்ஞானப் பொதுவாழ்வை நோக்கிக் காலசக்தி முன்னேறுகிறது. சாத்திர அறிவில் லாதவன் சிரத்தை யுடன் நல்லதைச்செய்து இங்கே இன்புறலாம். சிரத்தையால் காரியத்தில் மனம் ஒன்றுபடுகிறது.

பகவான் சொல்லுகிறார்: ஸாத்வீகம் ராஜஸம் தாமஸம் என சிரத்தை மூவகைத்து; அது (சாத்திர அறிவில்லாமலே) மனித ரியல்பின் வழியே தோன்றும்.

த்ரிவிதா புவதி ஸ்ரத்தா தேஹினாம் ஸா ஸ்வபாவஜா|

ஸாத்வீதி ராஜஸீ சைவ தாமஸீ சேதி தாம் ஸ்ருணு || 2

பாரதா, அவரவர் உள்ளக் கிடக்கைக் கேற்றவாறே சிரத்தை பிறக்கிறது. மனிதன் சிரத்தாமயன்; எதனில் மனிதன் நம்புகிறானோ அதுவேயாகிறான்.

ஸத்வானுருபா ஸர்வஸ்ய ஸ்ரத்தா புவதி புரத|

ஸ்ரத்தாமயோ ஸ்யம் புருஷ: யோ யச் ச்ரத்த: ஸ ஏவ ஸ: || 3

மனத்தளவு மனிதன், கருத்தளவு கடமை, நம்புதல் போல நலம். சிரத்தையினால் உண்மையும் செயலும் உள்ளிருந்து அரும்பும். அதுவே நமது வாழ்வாகும். குணத்தையே மணம்பிடித்து மனிதவியல்பு செல்வதால், அதற்கேற்ற வாழ்வும் செயலும் உண்டாகின்றன.

ஸத்வ இயல்பினர் தேவரைப் போற்றுவர்; யக்ஷர் அரக்கரைத் தொழுவர் ராஜஸர்; பிரேத பூத கணங்களைத் தாமஸ ஜனங்கள் தொழுவர்.

யஜந்தே ஸாத்விகா தேவான் யக்ஷ ரக்ஷாம்ஸி ராஜஸா:|

ப்ரேதான் பூதகணான் ச அன்யே யஜந்தே தாமஸா ஜன: || 4

சாத்திர விதிகளை மீறி, இடம்பமும் அகந்தையுங் கொண்டு, காமமும், போகமும், வீரிய பலமும் மூண்டு, (கொலைகள் காயக்லேசங்களுடன் கூடிய) கொடிய விரதங்களைச் சிலர் செய்கின்றனர்.

அஸாஸ்த்ர விஹிதம் தோரம் தப்யந்தே யே தபோஜனா:|

தம்பாஹங்கார ஸம்யுக்தா: காம ராக புலான்விதா: || 5

யாக்கையாய் நிற்கும் ஐம்பூதத் தொகுப்புகளையும், உள்ளூட-ல் (அந்தக்கரணத்தில்) விளங்கும் அந்தர் யாமியான என்னையும் வருத்தும் அந்த அறிவி-கள் அசுர வைராக்யமுள்ளவர்களென்றறி.

கர்ஷ்யந்த: ஸரீரஸ்தம் பூத்சாமம் அசேதஸ:|

மாம்சைவ அந்த: ஸரீரஸ்தம் தான் வித்தி ஆஸூர நிஸ்சயான் || 6

வீண் ஹடங்கள், வேண்டாத உபவாஸாதிகள், சிறு தெய்வங்களுக்குப் ப-யிடல் போன்ற கொடும் விரதங்கள் அருவருக்கத் தக்கன. உடலை ஆண்டவனின் கோயிலாய் எண்ணிப் போற்றவேண்டும். உடம்பார் வாடின உயிரார் வாடுவர்.

64. மூவ்வகை உணவு

மாந்தர் விரும்பும் உணவும் மூவகை; அவ்வாறே வேள்வி, தவம் ஈகையுமாகும்; அவற்றின் வேறுபாடு களையும் கேளாய்:

ஆஹாரஸ்து அபி ஸர்வஸ்ய த்ரிவிதோ புவதி ப்ரிய: |
யஞ்ஞஸ்தபஸ்ததா தூளம் தேஷாம் பேதம் இமாம் ஸ்ருணு || 7

நீளாயுள், புத்தி, பலம், ஆரோக்யம் (நோயின்மை) இன்பம், இனிமை இவற்றை வளர்ப்பன; (ஆரஞ்சு, திராக்ஷ போன்று) ரஸமுள்ளன, சுவை பொருந்தியன; (கொட்டை வகைகளைப் போன்று) எண்ணெய்ப் பசையுள்ளன, மெதுவாயுள்ளன; (நன்கு மென்றுண்ணும் படி) திடமாயுள்ளன; மனத்திற்குப் பிடித்ததாயுள்ள ஆகாரங்கள் ஸாத்வீகர் விரும்புவன.

ஆயு: ஸத்வ புலாரோக்ய ஸுக்த ப்ரீதி விவர்தனா: |
ரஸ்யா: ஸ்நிக்தா ஸ்தீரா ஹ்ருத்யா ஆஹாரா: ஸாத்விகப்ரியா || 8

கசப்பு, புளிப்பு, உப்பு, குடு மிக்கன, (மசாலைகளைப் போன்று) எரிப்பும் உலர்ச்சியும் மிக்கன, தாகிப்பன—இவ்வுணவுகள் துயரும் பிணியும் விளைப்பன. இவையே ராஜஸர் விரும்புவன.

கட் வம்ல லவண அத்யுஷ்ண தீக்ஷ்ண ரூக்ஷ விதாஹின: |
ஆஹாரா ராஜஸஸ்ய இஷ்டா: து:க ஸோகா மயப்ரதா: || 9

நாட்பட்டது, சுவை கெட்டது, நாற்றமெடுத்தது, பழுதுபட்டது, எச்சிலானது, அசுத்தமானது—இவை தாமதர் விரும்பும் உணவுகள்.

யத்யாமம் க்ஹரஸம் பூதி பர்யுஷிதம் ச யத் |
உச்சிஸ்டம் அபி ச அமேத்யம் போஜனம் தாமஸப்ரியம் || 10

பால், பழம், கொட்டைவகைகள், பசங் காய்கறிகள், கீரைகள், தானியங்கள் இவை நலமுடையன. அதிக உப்புரைப்பு புளிப்புள்ளவைகள் நோயுண்டாக்கும். பேராசையோடு உண்ணும் எதுவும் நோயுணவாகும்.

பலன் விரும்பாது, விதிமுறைப்படி செய்யத்தக்க தென்று மனந்தெளிந்து செய்யப்படுவது ஸாத்வீக வேள்வி.

அபுலா காங்க்ஷிபிர் யஞ்ஞ: விதித்ருஷ்டோ ய இஜ்யதே |
யஷ்டவ்யம் ஏவ இதி மன: ஸமாதாய ஸ ஸாத்விக: || 11

பரதரிற் சிறந்தோய்! இடம்பத்திற்காகப் பலனைக் கருதிச் செய்யப்படுவது ராஜஸ வேள்வி.

அபிஸந்தாய து புலம் தம்பூர்தமபிசைவ யத் |
இஜ்யதே புரத ஸ்ரேஷ்ட தம் யஞ்ஞம் வித்தி ராஜஸம் || 12

முறைதவறி, அன்னதானமின்றி, மந்திரமின்றி, ஈகையின்றி, சிரத்தையின்றிச் செய்யப்படுவது தாமத வேள்வி.

விதிஹீனம் அஸ்ருஷ்டானனம் மந்த்ரஹீனம் அதக்ஷிணம் |
ஸ்ரத்தாவிரஹிதம் யஞ்ஞம் தாமஸம் பரிசக்ஷதே || 13

பிறர் பசி தணித்தல் அன்னதானம். உலகில் அறிவும், கலையும், தொழிலும், இன்பமும் பெருக, தக்கோர்க்கு ஈதலே தக்ஷிணை. கொடுப்பதை ஆண்டவன் பெயரால் கொடுக்க வேண்டும். மந்திரம் “ஓம் தத் ஸத்”.

65. முத்தவங்கள்

தேவர், அந்தண்மையாளர், பெரியோர் அறிஞரைப் பணிதல், தூய்மை, நேர்மை, பிரமசரியம், (புலனடக்கம்), அஹிம்சை, (நோவுறுத்தாமை) இவையே உடலாற் செய்யுந்தவமாகும்.

தேவ த்விஜ ப்ராக்ஞ பூஜனம் ஸௌசம் ஆர்ஜவம் |
ப்ரஹ்மசர்யம் அஹிம்ஸா ச ஸாரீரம் தப உச்சயதே || 14

இனிமையும், நலமும் உண்மையுமாகிப் பிறரை வருத்தாச் சொல்லும் (அறிவு, கலை, நல்லொழுக்கம், ஆத்ம ஞானம், கடவுள் வேட்கையைத் தூண்டும்) கல்விப் பயிற்சியும் வாக்காற் செய்யும் தவமெனப்படும்.

கீதாயோகம்

அனுத்வேக கரம் வாக்யம் ஸத்யம் ப்ரியஹிதம் ச யத் |
ஸ்வாத்யாயாப்யஸனம் சைவ வாங்மயம் தப உச்ச்யதே ||

15

(காமம் வெகுளி மயக்கமற) மனத்தெளிவு, அமரிக்கை, மௌனம், தன்னடக்கம், நினைப்புத் தூய்மை; இத்தகையன மனத்தவம் எனப்படும்.

மன: ப்ரஸாத: ஸௌம்யத்வம் மௌனம் ஆத்மவிநிக்ரஹ: |
புவாம்ஸுத்திரித் யேதத் தபோ மானஸம் உச்ச்யதே ||

16

மனத்தினின்றே வாக்கு எழும்; மனமடங்கினால் வாக்கடங்கும். ஆத-ன் வாய் மௌனமும் மனச்செயலே; உள்ளப் பொருளில் ஊன்றியிருத்தல், அறிவிலடக்கம் இவையே மௌனம்.

பலனைக் கருதாத நிஷ்காம யோக யுக்த புருஷனால், பரம சிரத்தையுடன் போற்றப்படும் அந்த முத்தவங்களும் ஸாத்வீகமென்பர்.

ஸ்ரத்த்யா பரயா தப்தம் தபஸ்தத் த்ரிவிதம் நரை: |
அபுலாகாங்க்ஷிபிர் யுக்தை: ஸாத்விகம் பரிசக்ஷதே ||

17

பிறர் மதிப்பும், கௌரவமும் மரியாதையும் வேண்டி, பெருமைக்காகச் செய்யப்படுவது ராஜஸ தபஸ் எனப்படும்; அது நிலைப்பற்றது ச-ப்புற்றழிவது.

ஸத்கார மான பூஜார்தம் தபோ தம்பேன சைவ யத் |
க்ரியதே ததிஹ ப்ரோக்தம் ராஜஸம் சலம் அத்ருவம் ||

18

மடப்பிடிவாதத்துடன் தன்னை வருத்தி, பிறரைக் கெடுக்கச் செய்யப்படுவது தாமதத் தவம் எனப்படும்.

மூடக்ராஹேண ஆத்மனோயத் பீட்யா க்ரியதே தப: |
பரஸ்ய உத்ஸாதனார்தம் வா தத் தாமஸம் உதூஹ்ருதம் ||

19

66. மூவகை ஈகை

இனி மூவித ஈகையறிக; கொடுத்தற்குரியதென்று இடம், காலம், ஏற்பவன் தகுதி நோக்கி, கைம்மாறு வேண்டாது கொடுக்கும் கொடையே ஸாத்வீக மௌனப்படும்.

அறிவு, அறம், தவம், தொழில், மனித ஜாதியின் உன்னத ஒற்றுமை, ஆத்மவுன்னதி முத-ய முயற்சிகளுக்கும், காலத்திற்கேற்றபடி உலக நலத்திற்கான இயக்கங் களுக்கும் பலவகையில் ஈவது சாத்வீக ஈகையாகும்.

தாதவ்யம் இதீ யத் தானம் தீயதே அனுபகாரினே |
தேஸே காலே ச பாத்ரே ச தத்தானம் ஸாத்விகம் ஸ்ம்ருதம் ||

20

மனக் கசப்புடன் கைம்மாறு கருதி, பலன் எதிர்பார்த்து, கொடுக்கப்படுவது ராஜஸமாகும்.

யத் து ப்ரத்யுபகாரார்தம் புலம் உத்திஸ்ய வா புன: |
தீயதே ச பரிக்லிஷ்டம் தத் தானம் ராஜஸம் ஸ்ம்ருதம் ||

21

மரியாதையின்றி, அலட்சியமாக, இடத்தகுதி, காலத் தகுதியற்று, பாத்திரமின்றி தகாதார்க்குத் தரப்படுவது தாமஸ தானமெனப்படும்.

அதேஸே காலே யத்தானம் அபாத்ரேப்யஸ்ச தீயதே |
அஸுத்க்ருதம் அவஞ்ஞாதம் தத் தாமஸம் உதூஹ்ருதம் ||

22

குருட்டுத்தனமாக, ஆராய்ச்சியின்றி மூடக் கொள்கைகளால் அளிக்கப்படுவதும், ஏற்பவனைச் சோம்பேறியாக்குவதும், வீண்பயனாவதும் அதம தானமாகும். உலகம் தெய்வத் தன்மையிலோங்க, தன்னை முற்றும் ஆண்டவனுக்கு அருட்கருவியாகக் கொடுத்தலே மிகச் சிறந்த ஈகையாகும்.

67. ஓம் தத் ஸத்

இனி மந்திரம் விளக்கப்படும். சச்சிதானந்த பரப்ரம்மத்தை “ஓம் தத் ஸத்” என்னும் முப்பெயர் குறிக்கு மென்பர். அதனால், முன்பு வேதங்களும், ப்ராம்மணங்களும், யக்ஞங்களும் வகுக்கப்பட்டன.

**ஓம்தத்ஸத் இதி நிர்தேஸ: ப்ரஹ்மணஸ் த்ரிவித: ஸ்ம்ருத:
ப்ரஹ்மணாஸ்தேன வேதாஸ்ச யக்ஞாஸ்ச விஹிதா: புரா || 23**

ஆதலால் முறைப்படி செய்யும் வேள்வி, ஈகை, தவச்செயல்களை, ப்ரம்மவாதிகள், ஓம் என்று உச்சரித்துத் தொடங்குகின்றனர்.

**தஸ்மாத் ஓம் இதி உதாஹ்ருத்ய யக்ஞ தான தப: க்ரியா:
ப்ரவர்தந்தே விதானோக்தா: ஸததம் ப்ரஹ்ம வாதினாம் || 24**

பல்வகையான வேள்வியும் தவமும், நற்செயல்களும், ஈகையும் கைம்மாறு வேண்டாமல் மோட்சத்தை விரும்புவோரால் “தத்” என்ற உச்சரிப்புடன் செய்யப் படுகின்றன.

**தத் இதி அனபிஸந்தாய பலம் யக்ஞதப: க்ரியா:
தான க்ரியாஸ்ச விவிதா: க்ரியந்தே மோக்ஷகாங்க்ஷிபி: || 25**

பார்த்தா உள்ளது, “உயர்ந்தது” என்ற பொருளில் “ஸத்” என்பது வழங்கப்படுகிறது. உத்தம மங்கல வினைகளில், ஸத் சப்தம் வழங்கப்படுகிறது.

**ஸத்பாவே ஸாதுபாவே ச ஸத் இதி ஏதத் ப்ரயஜ்யதே
ப்ரஸஸ்தே கர்மானி ததா ஸச்சஸப்த: பார்த யஜ்யதே || 26**

வேள்வி, தவம், ஈகையிலும் இருப்பது “ஸத்” எனப்படுகிறது. “தத்” என்னும் ப்ரம்மத்தின் பொருட்டு (ப்ரம்மார்ப்பணமாகச்) செய்யப்படும் கர்மமும் “ஸத்” என்றே சொல்லப்படுகிறது.

**யக்ஞே தபஸி தானே ச ஸ்திதி: ஸத் இத்சோச்யதே
கர்ம சைவ ததர்தீயம் ஸத் இதி ஏவ அபிதீயதே || 27**

பார்த்தா! சிரத்தையின்றிச் செய்யப்படும் வேள்வியும், ஈகையும், தவமும், வினையும், “அஸத்” எனப்படும். அது இகத்திலும் பரத்திலும் நலம் பெறாது.

**அஸ்ரத்தயா ஹுதம் தத்தம் தபஸ்தப்தம் க்ருதம் ச யத்
அஸத் இதி உச்யதே பார்த ந ச ப்ரேத்ய நோ இஹ || 28**

ஓம் தத்ஸத் என்ற மந்திரத்துடன் “பரமாத்மாவே, நீயே உயிர், உலகம், சக்தி, உண்மை, இன்பம், நன்மை எல்லாம்” என்று முழு நம்பிக்கையுடன் வாழ் வனைத்தையும் அவனுக்கே வேள்வியாக்குவதே உண்மையான தானம், தவம், யக்ஞம், ஞானம், பக்தி, கர்மம் எல்லாமாகும். ஓம் தத் ஸத் !

**இது ஸ்ரீமத் பகவத் கீதை பதினேழாம் அத்தியாயம்
ச்ரத்தாத்ரய விபாக யோகம்.**

68. தியாகமும் துறவும்

இந்த இறுதி அத்தியாயம் கீதையின் மஹா வாக்கியத்தை முழுக்குகிறது. அர்ஜுனன் வினாவுகிறான்:

வ-ய தோளாய்! ஹ்ருஷீகேச! கேசியைக் கொன்றோய்! ஸந்யாஸம் (துறவு) தியாகம் (விடுகை) இவற்றின் உண்மையைத் தனித்தனியே அறிய விரும்புகிறேன்.

**ஸந்யாஸஸ்ய மஹாபாஹோ தத்வம் இச்சாமி வேதீதும்
த்யாகஸ்ய ச ஹ்ருஷீகேஸ ப்ருதக் கேஸிநிஷுதன || 1**

கீதாயோகம்

காம்ய கர்மங்களை விடுகையே ஸந்யாஸமெனக் கவிகள் அறிகின்றனர். (வினைமுதல்வன், இறைவன்; செய்வது சக்தி என்றறிந்து) எல்லாச் செயல்களின் பயன்களையும் ஈசுவரார்ப்பணமாக்கி விடுவதே தியாகம் என்று அறிஞர் கூறுவர்.

காம்யானாம் கர்மணாம் ந்யாஸம் ஸந்யாஸம் கவயோ விது:

ஸர்வகர்ம புலத்யாகம் ப்ராஹுஸ்த்யாகம் விசக்ஷணா: ||

2

வினை மாசுள்ளது; அது விடுத்தற்குரியது என்று சில அறிஞர் சொல்லுகின்றனர்; வேறு சில அறிஞர், வேள்வி, ஈகை, தவச் செயல்கள் விடுதற்கரியன என்று சொல்லுகின்றனர்.

த்யாஜ்யம் தோஸவத் இதி ஏகே கர்ம ப்ராஹுர் மனீஷின:

யக்ஞ தானதப: கர்ம ந த்யாஜ்யம் இதி சாபரே ||

3

பரதரிற் சிறந்தோய்! தியாகத்தைக் குறித்து எனது முடிவைக் கேள்; புருஷப் பு-யே, தியாகம் மூன்று விதம் எனச் சொல்லப்பட்டுள்ளது.

நிஸ்சயம் ஸ்ருணு மே தத்ர த்யாகே ப்ரதஸத்தம்

த்யாகோ ஹி புருஷவயாக்ர த்ரிவித: ஸம்ப்ரகீத்தித: ||

4

வேள்வி, ஈகை, தவச்செயல்கள் விடுதற்குரியன வன்று; அவை செய்தற்குரியனவே; வேள்வியும், ஈகையும், தவமும், புத்திமான்களைப் புனிதப்படுத்துவன.

யக்ஞதான தப: கர்ம ந த்யாஜ்யம் கார்யம் ஏவ தத்

யக்ஞோ தானம் தபஸ்சைவ பாவனானி மனீஷினாம் ||

5

பார்த்தா! இவையும் இவை போன்ற காரியங்களும், பற்றையும் பயனையும் விடுத்துச் செய்தற்குரியன என்பதே என் உறுதியான நன்மதம்.

ஏதானி அபி து கர்மானி ஸங்கம் த்யக்த்வா புலானி |

கர்தவ்யானி இதி மே பார்த நிஸ்சிதம் மதமுத்தமம் ||

6

முறையான செயலை நீத்தல் அழகல்ல: அறியாமை யினாலவற்றை விடுதல் தாமதத்தாக மென்பர்.

நியதஸ்ய து ஸந்யாஸ: கர்மண: ந உபபத்யதே

மோஹாத் தஸ்ய பரித்யாக: தாமஸ: பரிகீர்த்தித: ||

7

இது துன்பம், உடலை வருத்தும் என்றஞ்சி ஒரு செயலை விடுவோன் ராஜஸத்யாகி யாவான், தியாக பலம் அவனுக்கு வாய்க்காது.

து:கமித்யேவ யத்கர்ம காயக்லேஸ புயாத் த்யஜேத்

ஸ க்ருத்வா ராஜஸம் த்யாகம் நைவ த்யாக புலம் லபேத் ||

8

அர்ஜுனா! இது செய்தற்குரியது என்று, முறையான செயலை, பற்றும் பயனும் விடுத்துப்பூரிவது ஸாத்வீக த்யாக மெனப்படும்.

கார்யமித்யேவ யத்கர்ம நியதம் க்ரியதே ஸர்ஜுன

ஸங்கம் த்யக்த்வா புலம் சைவ த்யாக: ஸாத்விகோ மத: ||

9

வாழ்வை எல்லாம் அத்யாத்ம யோகமாக்கி, மனிதஜாதி முழுதும் தெய்வஜாதியாக அகண்ட ஸமரஸானந்தத்தில் வாழுதற்குரிய செயல்களே முறையான செயல்கள். அவற்றை எதுவரினும் அஞ்சாது, தளராது, பதறாது, நம்மை நடத்துவோன் கடவுள் என்றறிந்து அவனாணையைப் போற்றிப் புரிதல் வேண்டும். வேள்வி, தவம், தானம், எல்லாம் அதுவே.

சுத்த ஸாத்வீகி, ஐயமறுத்தவன், மேதாவியான தியாகி செய்யத்தக்க காரியத்தை, அசுகம் என்று வெறுப்பதில்லை; சுகமென்று பற்றுறுவதுமில்லை.

ந த்வேஷ்டி அகுஸலம் கர்ம குஸலே ந அனுஷஜ்ஜதே

த்யாகீ ஸத்வஸமாவிஷ்ட: மேதாவீ சின்னஸம்ஸய: ||

10

அவன் சாதாரண மனிதருக்குரிய வாதம், சந்தேகம், கூச்சம், தாமதமின்றி, உள் துறவுடன், சம சித்தத்துடன், தன்னலமற்று, இகபர சுகத்திலும் இச்சையின்றி, துன்பம் வரினும் அச்சமின்றி ஆண்டவனுக்காகவே வினைவேள்வியைத் துணிந்து

கீதாயோகம்

செய்கிறான்.

யாக்கை வாழ்வுள்ளவன் வினைகளை முற்றும் விடுத்தலரிது; வினைப்பயனை விடுத்தவனே தியாகி யெனப்படுகிறான்.

**ந ஹி தேஹப்ருதா ஸக்யம் த்யக்தும் கர்மாணி அஸேஷத:
யஸ்து கர்மபுலத்யாகீ ஸ த்யாகீ இதி அபிதீயதே |**

11

அவ்வாறு தியாகியற்றவன், விரும்புவது, விரும்பாதது, இரண்டுங் கலந்தது என மூவகைக் கர்ம பலனை இறந்தபின் அடைகிறான்; (வினை, பயன் இரண்டிலும் பற்றைத்) துறந்தவனுக்கு எக்காலும் அத்தகைப் பலன் இல்லை.

**அநிஷ்டம் இஷ்டம் மிஸ்ரத ச த்ரிவிதம் கர்மண புலம்
புவதி அத்யாகீனாம் ப்ரேத்ய ந து ஸந்யாஸினாம் க்வசித் |**

12

ஏனெனில், ஆத்மஞானி “நான், எனது” என்ப தொழித்தவன்; செய்யாமற் செய்பவன்.

திண் புயத்தனே! எல்லாக் காரிய நிறைவிற்கும் சாங்கிய சித்தாந்தத்திற் சொல்லப்பட்ட இந்த ஐந்து காரணங்களையும் என்னிடம் நன்கறிவாயாக:-

**பஞ்ச ஏதானி மஹாபூஹோ காரணானி நிபோத மே |
ஸாங்க்யே க்ருதாந்தேப்ரோக்தானி ஸித்தயே ஸர்வ கர்மணாம் |**

13

அவ்வைந்தாவன: 1. அதிஷ்டானம் (இடம், உடல்) 2. கர்த்தா (செய்வோன், ஜீவன்) 3. பலவிதக் கரணங்கள் (அந்தக்கரணமும், புறக்கரணமுமான பொறி புலன்கள், பூதங்கள்) 4. சேட்டைகள் (பலவகைப்பட்ட செயல் முயற்சிகள்) 5. தைவம் (காரியங்களை மறைவாயிருந்து இயக்கும் அமானுஷ்யமான சக்திகள்).

**அதிஷ்டானம் ததா கர்தா கரணம் ச ப்ருதக்விதம் |
விவிதாஸ்ச ப்ருதக் சேஷ்டா: தைவம் பஞ்சமம் |**

14

சரியாயினும், சரியற்றதாயினும் மாந்தர் மனமொழி மெய்களால் எவ்வினை தொடங்கினும், மேற்சொன்ன ஐந்தே அச்செயல்களின் காரணமாம்.

**ஸரீர வாங் மனோபி: யத் கர்ம ப்ராரப்தே நர:
ந்யாய்யம் வா விபரீதம் சா பஞ்சைதே தஸ்ய ஹேதவ: |**

15

இவ்வாறிருந்தும் பண்படாத புத்தியால் கேவலம் சுத்த வடிவான ஆன்மாவை, கர்த்தா என்று காணும் மூடன், உண்மைக் காட்சியற்றவனே.

**தத்ர ஏவம் ஸதி கர்தாரம் ஆத்மானம் கேவலம் து ய:
பஸ்யதி அக்ருத புத்திவாத் ந ஸ பஸ்யதி துர்மதி: |**

16

(செய்வதனைத்தும் இயற்கையின் மூலம் ஆண்டவனிச்சையே என்றறிந்து) நான் செய்கிறேன் என்ற ஆணவமற்றவன், (இவ்வினையும் பயனும் என்னதல்ல என்று) புத்தியில் பற்றில்லான், இவ்வுல கனைத்தையும் கொன்றாலும் கொலையாளி யாகான் பாவப் பற்றுறமாட்டான்.

**யஸ்ய நாஹம் க்ருதோ பூவோ புத்திர் யஸ்ய ந லிப்யதே |
ஹத்வாபி ஸ இமாந் லோகான் ந ஹந்தி ந நிபத்யதே |**

17

அகந்தையில்லான், ஆணவமில்லான், தனக்காக எதையுஞ் செய்யான், எவ்வுயிரையுங் கொல்லான், புசிப்பது முதல் போர் புரிவதுமட்டும் அவன் ஆண்டவன் ஆணையைப் பின்பற்றுகிறான். காற்றும், புயலும், வெள்ளமும் தீயும் வேறு இயற்கை வன்மைகளும் செயல்புரிவது போலவே, ஆணவ மற்றவன் பற்றின்றிச் செயலாற்றுவான். இதை வைத்துக் கொண்டு சாதாரணமாக உலகில் நடக்கும் கொலைகளுக்குச் சமாதானஞ் சொல்லக்கூடாது. பேராசையுடனும், சினப்பேய் கொண்டும் செய்வ தெல்லாம் கொடிய தீமையாகும்.

69. மூன்று பண்புகள்

ஞானம் (அறிவு), நேயம் (அறிபொருள்), பரிஞ்ஞாதா (அறிவோன்) இம்மூன்றுமே வினையெழுச்சி தருவன; கர்த்தா (செய்வோன்) கரணம் (கருவி) கர்மம் இம்மூன்றும் வினையமைப்பு.

கீதாயோகம்

ஞானம் ஞேயம் பரிஞ்ஞாதா த்ரிவிதா கர்மசோதனா |
கரணம் கர்ம கர்தேதி த்ரிவித: கர்மஸங்க்ரஹ: ||

18

குணவகையில், ஞானம், கர்மம், கர்த்தா ஆகியவை குணபேதத்தால் மூவிதமாகச் சொல்லப்பட்டன; அவற்றையும் உள்ளவாறு கேள்.

ஞானம் கர்ம ச கர்தா ச த்ரிதைவ குணபேதத: |

ப்ரோச்யதே குணஸங்க்யானே யத்ராவத் ஸ்ருணு தான்யபி ||

19

ஞானம்

தனித் தனி நிற்கும் உயிர்களனைத்திலும் அழிவற்ற ஒரு தனி முதற்பொருள் பிரிவற்றிருப்பதைக் காணும் அறிவு ஸாத்வீகமென்றறி.

ஸர்வபூதேஷு யேனைகம் பாவம் அவ்யயம் ஈக்ஷதே |

அவிபக்தம் விபக்தேஷு தத் ஞானம் வித்தி ஸாத்விகம் ||

20

உயிர்க்குல மனைத்திலும் தனித் தனியாக, பலவகைத் தன்மைகளை வேறு படுத்திக் காண்பது ராஜஸம்.

ப்ருதக்த்வேன து யத் ஞானம் நானாபாவன் ப்ருதக்த்விதான் |

வேத்தி ஸர்வபூதேஷு தத் ஞானம் வித்தி ராஜஸம் ||

21

தாமத அறிவு, ஓரகமான ஒன்றையே பற்றி, காரணங் கருதாது அதையே அனைத்துமென்று பிடித்து நிற்கும் அது உண்மையற்றது; அற்பத்தனமானது.

யத் து க்ருத்ஸனவத் ஏகஸ்மின் கார்யே ஸக்தம் அஹைதுகம் |

அதத்வார்த்வத் அல்பம் ச தத் தாமஸம் உதாஹ்ருதம் ||

22

கர்மம்

பலன் விரும்பாதவனால், விருப்பு வெறுப்பின்றி, பலப் பற்றின்றி, செய்யப்படும் முறையான செயல் ஸாத்வீகமெனப்படும்.

நியதம் ஸங்க்ரஹிதம் அராக்த்வேஷுத: க்ருதம் |

அபுலப்ரேப்ஸுனா கர்ம யத் ஸாத்விகம் உச்யதே ||

23

பலனிச்சையுள்ளவன் அல்லது அஹங்காரியால் மிகவுழைப்புடன் செய்யப்படும் செயல் ராஜஸ மெனப்படும்.

யத் து காமேப்ஸுனா கர்ம ஸாஹங்காரேண வா புன: |

க்ரியதே புஹூலாயாஸம் தத் ராஜஸம் உதாஹ்ருதம் ||

24

பின்வருவதையும், அழிவையும், இன்னலையும், வினைத்திறனையும் நோக்காது, அறிவின்மையால் ஆரம்பிக்கப்படுவது தாமதச் செய்கையாகும், முன்பின் பாராமல் முடத்தனமாகத் தாமதன் செய்வான்.

அனுபந்தம் க்ஷயம் ஹிம்ஸாம் அனவேக்ஷ்ய ச பௌருஷம் |

மோஹாத் ஆர்ப்யதே கர்ம யத் தத் தாமஸம் உச்யதே ||

25

கர்த்தா

புகழ் வேண்டுமென்னும் பற்றில்லாதான், அகந்தையற்றவன் உறுதித் துணிவும் ஊக்கமுடையான், வெற்றி தோல்வியால் விகாரமெய்தான், அவனே ஸாத்விகச் செயலோன் என்பர்.

முக்தஸங்க: அளஹம்வாதீ த்ருத்யுத்ஸாஹ ஸமன்வித: |

ஸித்தயஸித்த்யோர் நிர்விகார: கர்தா ஸாத்விக உச்யதே ||

26

புகழில் ஆசையுடையோன், வினைப்பயன் விரும்புவோன், லோபி, பிறரை வருத்துவோன், அசுத்தன், தான் செய்யும் போர் முத-ய வினைகளில் வரும் மகிழ்விலும் துயரிலும் கட்டுண்டவனே ராஜஸ கர்த்தா எனப்படுவான்.

ராகீ கர்மபுலப்ரேஸு: லுப்தோ ஹம்ஜாத்மக: அஸூசி: |

ஹர்ஷ ஸோகான்வித: கர்தா ராஜஸ: பரிகீர்த்தி: ||

27

அக்கரையற்றவன், பயிற்சியற்றவன் அநாகரிகள், முரட்டுமடையன், வஞ்சன், பிறரைச் செருத்து வெறுப்போன், தூங்குமூஞ்சி, மந்தன், காலங் கடத்து வோனாகிச் செயல்புரிவோன் தாமத கர்த்தா.

அயுக்த: ப்ராக்ருத: ஸ்தப்த ஸடோ நைஷ்க்ருதிகோ ஸலஸ: |

விஷாதீ தீர்க்ஸூத்ரீ ச கர்தா தாமஸ உச்யதே ||

28

கீதாயோகம்

புத்தி

தனஞ்சயா புத்தி, மனத்திண்மை தாரணசக்தியின் பேதம் குணவகையால் மூவகையாவதைத் தனித்தனியே முற்றுங் கூறுகிறேன் கேள்.

**புத்தேர் பேதம் த்ருதேஸ்சைவ குணதஸ் த்ரிவிதம் ஸ்ருணு
ப்ரோச்யமானம் அஸேஷேண ப்ருதக்த்வேன துனஞ்ஜய || 29**

ப்ரவிருத்தி முயற்சி நிவ்ருத்தி ஓழிவு காரியம் செயற்குரியது அகாரியம் செய்கலாதது அஞ்சத்தக்கது. துணியத்தக்கது, கட்டுப்படுத்துவது, விடுதலை தருவது இன்னதென்பதைத் தெளிந்தறியும் புத்தி ஸாத்வீகம். ஜனகனைப் போன்ற ப்ரவ்ருத்தியும் சுகனைப் போன்ற நிவ்ருத்தியும் ஒருவனிடம் சேர்ந்திருக்கவேண்டும்.

**ப்ரவ்ருத்திம் ச நிவ்ருத்திம் ச கார்ணகார்யே ப்யாப்யே
பந்தம் மோக்ஷம் ச யா வேத்தி புத்தி ஸா பார்த் ஸாத்விகீ || 30**

பார்த்தா தர்மம், அதர்மம், கார்யம், அகார்யத்தை உள்ளபடி பகுத்தறியாதது ராஜஸ புத்தியாகும் வீரிய வகந்தைக்குட்பட்ட ராஜஸபுத்தி தன்னலவேட்கை நிரம்பியது.

**யயா தர்மம் அதர்மம் ச கார்யம் ச அகார்யம் ஏவ ச
அயதூவத் ப்ரஜானாதி புத்தி ஸா பார்த் ராஜஸீ || 31**

பார்த்தா இருள் மூண்டு, அதர்மத்தை அறமாகக் கருதி, அனைத்தையும் விபரீதமாகக் தாறுமாறாக காண்பது தாமஸ புத்தி.

**அதர்மம் தர்மமிதி யா மன்யதே தமஸாவ்ருதா |
ஸர்வார்தூன் விபரீதான் ச புத்தி ஸா பார்த் தாமஸீ || 32**

மனத்திண்மை தாரணை

பார்த்தா, மனம், உயிர், புலன்களை யோகத்தால் விலகாது நிறுத்தக் கூடிய திண்மை ஸாத்வீகமானது.

**த்ருத்யா யயா தூரயதே மன: ப்ரானேந்த்ரிய க்ரியா:
யோகேன அவ்யபிசாரின்யா த்ருதி: ஸா பார்த் ஸாத்விகீ || 33**

அர்ஜுனா பார்த்தா பலத்தைக்கருதி, பற்று மிக்கவன், அறம் பொருள் இன்பங்களிற் பூணும் உறுதி ராஜஸத் திண்மையாகும்.

**யயா து தர்ம காமார் தூன் த்ருத்யா தூரயதே ஸர்ஜுன
ப்ரஸங்கேன புலாகாங்க்ஷீ த்ருதி: ஸா பார்த் ராஜஸீ || 34**

பார்த்தா, உறக்கம், அச்சம், துயரம், கலக்கம், உன்மத்தம் இவற்றை யொழிக்க மாட்டாத கெடுமதி யாளன் உறுதி தாமதமானது.

**யயா ஸ்வப்னம் ப்யம் ஸோகம் விஷாதம் மதம் ஏவ ச
ந விமுஞ்சதி தூர்மேதா : த்ருதி: ஸா பார்த் தாமஸீ || 35**

சுகம்

மனிதான்மா தேடும் சுகமும் மூன்றுவிதமானது அதைக் கேள் பாரதக் காளையே பயிலப் பயில இன்பமூட்டித் துன்பஞ் சிதைக்கும்.

**ஸுகம் து இதானீம் த்ரிவிதம் ஸ்ருணு மே ப்ரதர்ஷபு
அப்யாஸாத் ரமேத யத்ர து: காந்தம் ச நிஷ்சுதி || 36**

ஸாதனாரம்பத்தில் மிக வருந்தி முயலவேண்டி யிருப்பதால் நஞ்சுபோலும், முடிவில் அமுதம்போலும் அது தனது புத்தித் தெளிவில் தோன்றுவது அத்தகைய இன்பம் ஸாத்விகம் எனப்படும்.

**யத் தத் அக்ரே விஷம் இவ பரிணாமே அம்ருதோபமம்
தத்ஸுகம் ஸாத்விகம் ப்ரோக்தம் ஆத்ம புத்திப்ரஸாதஜம் || 37**

இச்சுகம் புறத்தி-ருந்து வருவதன்று இது உள்ளே மனத்தெளிவில் மலர்வது. பண்படாத தேகேந்திரி யங்கள், அடங்கா மனம் வீரிய ஆசைகள் இவற்றிற்கு முதல் இது நஞ்சுபோலக் கசக்கும் பிறகே இனிக்கும் இந்த ஸாத்விக சுகத்தையுந்தாண்டிய அத்யாதம் இன்பமே நித்திய இன்பம்.

விஷயேந்திரியங்களின் சேர்க்கையால், முதல் அமுதைப் போன்று வசப்படுத்தி, முடிவில் நஞ்சைப் போன்று இன்னல் செய்யும் சுகம் ராஜஸமானது.

**விஷயேந்த்ரிய ஸம்யேரிசாத் யத் தத் அக்ரே அம்ருதோபமம்
பரிணாமே விஷம் இவ தத்ஸுகம் ராஜஸம் ஸம்ருதம் || 38**

கீதாயோகம்

ராஜஸ சுகபோகங்கள் போ- இனிப்பால் வசப்படுத்தி கசப்பும், வெறுப்பும், துயரும், பிணியும், ஏமாற்றமுமாக முடியும்.

துயில் மந்தம், அசட்டையில் தோன்றி, முதலும், முடிவிலும், தன்னை முற்றும் மயக்கும் சுகம் தாமதமானது.

யத் அக்ரே ச அனுபந்தே ச ஸுகம் மோஹம் ஆத்மன:

நித்ராலஸ்ய ப்ரமாதோத்தம் தத் தாமஸம் உதாஹ்ருதம் | 39

மண்ணிலும், வானகத் தேவரிடையுங் கூட, இயற்கையிற் பிறக்கும் அம் முக்குணங்களினின்று விடுபட்ட உயிர் எதுவுமில்லை. ஏனெனில் அகிலமனைத்தும் முக்குணமாயா விகாரமே.

ந தத் அஸ்தி ப்ருதிவ்யாம் வா திவி தேவேஷு வா புன:

ஸத்வம் ப்ருக்ருதைர் முக்தம் யத் ஏபி: ஸ்யாத் த்ரிபிர் குணை: | 40

70. தன்மையும் தன்றமும்

தெய்வ வாழ்விற்குத் துணையாக ஸாத்வீக வாழ்வைக் கீதை உபதேசிக்கிறது. இயல்பாகவே ஸாத்வீகன் அத்யாத்ம நிலைக்குப் படிப்படியாக உயர்ந்து, முக்குணமும் இருவிகற்பமும் கடந்த சுத்த முக்த ஸமத்துவ ஜோதி வாழ்வையடைகிறான். ஆனால் இந்த ஸத்வநிலை எடுத்தவுடனே கிடைத்தலரிது. மக்களியல்பும், செயல்வகையும், மனப்பான்மையும் வேறுபடுவதால், ஓவ்வொருவனுடைய தன்மைக்கும் ஏற்றவாறே அவனுடைய வாழ்வின் பண்பு அமைகிறது அதுவே, அவனுக்குத் தன்றமும், சுதர்மம் ஆகிறது. மனிதரிடை இச் சுதர்மம் நான்கு பான்மையாக நிலவுகின்றது

பரந்தபா அந்தணர், வீரர், வணிகர், பணிஞரின் தொழில்கள் அவரவர் தன்மையால் விளையுங் குணங்களுக் கேற்ப வகுக்கப்பட்டுள்ளன.

ப்ராஹ்மண க்ஷத்ரிய விஸாம் ஸூத்ராணாம் ச பரந்தபி

கர்மாணி ப்ரவிபக்தானி ஸ்வபாவ ப்ரபுவவர் குணை: | 41

அந்தணர் தன்மையி லுதிக்கும் வினைகளாவன சமம் உள்ளமைதி தமம் புலனடக்கம் தவம், உட்புறத் தூய்மை பொறுமை, நேர்மை, ஞானம், விஞ்ஞானம் பரமாத்ம தத்வானுபவஞானம் ஆஸ்திக புத்தி இவையாம்.

ஸமோ தமஸ்தப: ஸௌசம் க்ஷாந்தி: ஆர்ஜவம் ஏவ சி

ஞானம் விஞ்ஞானம் ஆஸ்திக்யம் ப்ரஹ்ம கர்மஸ்வபாவஜம் | 42

வீரரியல்பிலுதிக்குஞ் செயல்களாவன: சூரத்தனம், வீரக்கனல், திண்மை, திறமை, போரில் புறங்காட்டாமை, ஈகை, ஆட்சித் தலைமை இவையே.

சௌர்யம் தேஜோ த்ருதிர் தாக்ஷ்யம் யுத்தே சாபி அபலாயனம்

தானம் ஈஸ்வரபாவஸ் க்ஷாத்ரம் கர்ம ஸ்வபாவஜம் | 43

பயிர் தொழில், பசு வளர்த்தல், வியாபாரம் இவை வணிகரியல்பிற் போந்த வினைகள்

க்ருஷி க்ஷௌரக்ஷ்ய வாணிஜ்யம் வைஸ்ய கர்ம ஸ்வபாவஜம்

பரிசர்யாத்மகம் கர்ம ஸூத்ரஸ்ய ஸ்வபாவஜம் | 44

தனக் கியல்பான வினையில் மகிழ்வுடன் ஈடுபட்டவுடன் ஆத்ம சித்தி பெறுகிறான். தன்வினையில் ஈடுபட்டவன் எப்படி ஆத்மசித்தி பெறுகிறான் என்பதைக் கேளாய்.

ஸ்வே ஸ்வே கர்மாணி அபிரத: ஸம்ஸித்திம் லப்தே நர:

ஸ்வகர்ம நிரத: ஸித்திம் யதா விந்ததி தத் ஸ்ருணு | 45

உயிர்கள் எதனின்று உண்டாயினவோ, இவ்வுலக மெல்லாம் எதனால் நிறைந்ததோ, அந்தப் பரமாத்மனை, தனக்கியல்பான செயலால் வழிபட்டே மனிதன் பரமசித்தி பெறுகிறான்.

யத: ப்ரவ்ருத்திர் பூதானாம் யேன ஸர்வம் இதம் ததம்

ஸ்வகர்மணா தம் அப்யர்ச்ய ஸித்திம் விந்ததி மானவ: | 46

நன்றாகக் செய்யும் பரதர்மத்தினும், சுதர்மமே மேலாம், தனக்கியல்பாக அமைந்த கருமத்தைச் செய்வது தீங்காகாது.

ஸ்ரேயாள் ஸ்வதர்மோ விசுண: பரதர்மாத் ஸ்வனுஷ்டிதாத் |
ஸ்வபாவநியதம் கர்ம குர்வன் நாப்னோதி கில்பிஷம் ||

47

குந்தி மகனே, தோஷமா யிருந்தாலும், உனக்கியல்பான வினையைக் கைவிடேல் நெருப்பைப் புகை சூழ்ந்திருப்பது போல, முக்குணத்தின்பாற்பட்ட எல்லா வினை முயற்சிகளும் தோஷம் சூழ்ந்ததே.

ஸஹஜம் கர்ம கௌந்தேய ஸதோஷம் அபி ந த்யஜேத் |
ஸ்வாரம்பா ஹி தோஷேன தூமேன அக்னி இவ ஆவ்ருதா ||

48

மனத்தால் அசுத்தப்பட்ட மனிதன் சுத்தநிலை பெற வேண்டும். அதற்கேற்றபடி இயல்பாகவே உள்ளத்தினின்றும் அரும்பும் செயலே அவரவர்க்குரிய அறவினையாகும். புறத் தூண்டுதலாலும், வற்புறுத்தலாலும் செய்யும் செயல்கள் இயல்பிற்கு மாறானவை. தன்னுள்ளிருந்து, தனது மனச்சாட்சிக்கு இன்பமான செயலை மனிதன் புருஷோத்தம வேள்வியாகச் செய்தல் வேண்டும் அது எவ்வினையாயினும், அதன் பின்னுள்ள யோகப்பயன் ஒன்றே. எத்தொழிலாற்றினும் சித்தம் பரமாத்மா வினிடமிருந்தால், அத்தொழில் சமூக வாழ்விற்கு இன்றியமையாத, கடவுளறிவு, கல்வி, கலைவளம், ஆட்சி, காப்பு, தொழில், வாணிபம், பயிர், பொருள்செயல், பலவகையான ஊழியர்களெல்லாம் ஒன்றிறிகொண்டு முரணின்றி, போட்டியின்றி, நான்கு, அணிகளாக அவரவர் இயல்புச் சுயேச்சைக்கேற்பவே அமைந்தன. அனைத்தும் ஒருடலான சமுதாயத்தையே வளர்க்கின்றன. பலாவின் கனிபோல இவை அணிபெற்றன. வேர்முதல் முகமட்டும் பழுக்கும்பலா, ஒரே தேன் சுவையுள்ளது. எறும்பு, தேனீக்களைப் போன்ற தொழிலணி வாழ்வு மனிதருக்கு வேண்டும். ஜன சமுதாயம் ஆண்டவன் உடல் அனைவரும் வெவ்வேறு தொழிலுறுப்புகளாம். ஒவ்வொருறுப்பும் தனக்கியன்ற தொழிலைச் சரிவரச் செய்தால், அதுவே பொதுநலத்தை வளர்க்கும். கடவுட் பெரியோர், வீரர், வணிகர், பணிரூர், அனைவரும் மனித ஸமுதாயத் தொழிலாளர். தலையாயினும், தோளேனும் தொடையேனும், திருவடியேனும் எல்லாம் சமுதாய புருஷனின் உறுப்புகளே பிறப்பிற்கு வகுப்பில்லை வகுப்பிற்குப் பிறப்பில்லை. ஜமதக்னி மகன் பரசுராமனாயிருக்கிறான் சுத்தோதனன் மகன் அறவாழி அந்தணனாயிருக்கிறான் நந்தனும் திருப்பாணாழ் வாரும், கனகனும், ஹரிதாஸனும் எப் பிறப்பினரேனும் மக்கள் வணக்கத்திற்குரியவர். இயல்பு, உணர்ச்சி, பயிற்சி, செய்கை இவற்றின் கூட்டுப்பண்ணையே வாழ்வு. அறிவு, வீரம், தொழில், தொண்டு இவை யனைத்தும்கடவுள் வழிபாடாகவே செய்யலாம். அப்பருக்கான அன்பு கண்ணப்பருக்கும் உண்டு. அகந்தைச் சக்கரத்தாற் சுழலும் இந்தஆசை யந்திரமாகிய மனமுயிருடல் வாழ்வு, பரமாத்ம வுணர்வால்தான் ஈடேறும். ஆன்மக் காட்சி பெற்று, அதன் விரிவாகவே வாழ்வை யணையும்போதே ஒரு புருஷோத்தம சக்தி உலகலீலையை நடத்தும் உண்மை விளங்கும் அப்போதே ஞானான்மா, வீரான்மா, வணிகான்மா, பணியான்மா எல்லாம் ஒரு சர்வான்மா வாகத் தோன்றும். எல்லாந்தொழில்களும் மனிதான்மா கடவுளுன்னதிக்குச் செல்லும் படிகளாகும். தமோ குணத்தில், தூலவுழைப்பில் தொடங்கி, ராஜோ குணத்தில் பொருளும் வினையும் செய்து, ராஜோகுண வுன்னதியில் வீரகுரனாக விளங்கி ஆட்சியும் அரசும்புண்டு, முடிவில்ஸ்தவ குணத்தால் அறிவும், தெளிவும், அந்தண்மையு மெய்துகிறதும்மனிதான்மா.

71. உத்தம ரஹஸ்யம்

கீதையின் உயிரான அருள் வாக்குகள் இனிவரும் உபதேச மணிகளாகும். இதுகாறும் குணப் படிகளை உபதேசித்து, இப்போது அவற்றிற்கெல்லாம் உயர்ந்த ஜீவன் முக்தியில் கீதாயோகம் பறந்துலவுகிறது.

பரமஹம்ஸ நிலை

எதிலும் அகந்தைப் பற்றற்று விழைவற்று, தன்னை வென்றவன் உள் துறவால், உயர்ந்த வினையற்ற சாந்த சித்தி பெறுகிறான்.

அஸக்த புத்தி: ஸர்வத்ர ஜிதாத்மா விஶ் ஸ்ப்ருஹ: |
நைஷ்கர்மய ஸித்திம் பரமாம் ஸந்யாலேன அதிஶ்சுத்தி ||

49

கீதாயோகம்

கௌந்தேயா, அத்தகைய சித்தியடைந்தவன், எப்படி, பிரம்மத்தையும், பரமஞான நிஷ்டையையும் அடைகிறான் என்பதை என்னால் சுருக்கமாக அறிந்துகொள்.

ஸித்திம் ப்ராப்தோ யதா ப்ரஹ்ம ததா ஆப்னோதி நிபோதமே

ஸமாஸேன ஏவ கௌந்தேய நிஷ்டா ஞானஸ்ய யா பரா | 50

மாசிலாத மதியுடையோனாய், சுத்த புத்தி யுடையோன் ஸாத்விக தாரணையால் உறுதியால் மனம் வென்று நிறுத்தி, புறப் பொருள்களை நோக்காது சத்தாதிவிஷயம் விடுத்து, பகை விருப்பின் விகற்பமொழிந்து.

புத்தயா விஸுத்தயா த்ருத்தயா ஆத்மானம் நியம்ய ச |

ஸப்தாதீன் விஷயான் த்யக்த்வா ராக்ஷேஷெள வ்யுத்ஸ்ய ச || 51

தனிமை நாடி, மிதவுணவுண்டு, உடல் மொழி, மனம் மூன்றையும் வென்று தியான யோகத்தில் ஈடுபட்டு, என்றும் திடவைராக்கியம் பெற்றவனாகி.

விவிக்தஸேவீ லக்ஷாசீ யதவாக் காய மாளஸ: |

த்யானயோக பரோ நித்யம் வைராக்யம் ஸமுபஸ்ரித: || 52

அகந்தை, ராஜஸ வன்மை பலம் செருக்கு, காமம், கோபம், பரிக்கரம் பிறர் பொருளை யேற்றல் நீத்து, மமதையின்றி அமைதி பெற்றுள்ளோன் பிரம்மமாகத் தக்கவனாவான்.

அஹங்காரம் புலம் தர்பம் காமம் க்ரோதம் பரிக்கரஹம் |

விமுச்ய நிர்மம: ஸாந்தோ ப்ரஹ்ம பூயாய கல்பதே | 53

பிரம்மத்தோடு கலந்தின்பமானோன், எமனாலும் கலங்கிடான் எதிலும் விருப்பற்றான் உயிர்கள் யாவையும் ஒன்றெனக் காண்பான் அவன் என் உத்தம பக்தி பரபக்தி பெறுவான்.

ப்ரஹ்மபூத: ப்ரஸன்னாத்மா நஸோசதி ந காங்க்ஷதி |

ஸம: ஸர்வேஷு பூதேஷு மத்பக்திம் லபதே பராம் | 54

ஆசையகந்தைத் திரை நீங்கினால், புத்தி சுத்தமாகும் சுத்த புத்திக்கு ப்ரம்மந் துலங்கும். பிரம்மத்துடன் இரண்டறக் கலந்து அதுவேயாகிறான். பின்பு அவன் தன்னோடு தானே யிருப்பதால், உள்தனிமை, உள்ளமைதி, உள்ளத்திண்மை யெய்துகிறான். சந்தைக் கூட்டததிலும் அவன் தனிமை காண்பான் எதைப்பற்றியும் அவனுக்குச் சங்கற்பம் இராது எளிதாக வந்ததைப் பசியளவிற்கு மிதமாக உண்பான். நான் எனது என்று எதையும் பற்றான் பிறரிடம் எதையும் எதிர்பாரான், ராஜஸ வ-மையால் எவருக்குந் தீங்கிழைக்க மாட்டான். தான் பிரம்மத்துடன் கலந்து, அதுவே யனைத்து மெனக் காணும்போது அளவற்ற அன்பே அவனிடந் தளிர்க்கும். அதுவே உயர்ந்த கடவுளன்பு. எல்லாம் ஒரே அகண்டாகார ஸ்வ ரூபமாய் அவனுக்கு விளங்கும். பரப்ரம்மத்துடன் ஒன்றிய பிரம்ம ஞானிதனது சித்தம் செயல், இருப்பூ, நடப்பு, பேச்சு, காட்சி அனைத்திலும் பிரம்மானு பவியாகவேயிருக்கிறான். பலவாகும் தோற்றங்களில் ஒன்றையே காண்கிறான். இதுவே சீரிய அன்பு. பரம ஞானசித்தியால் பரம பக்தனான ஜீவன் முக்தன் கடவுட்கலப்புடன் அருட்பணி புரிவான்.

இந்தப் பரம பக்தியினாலேயே நான் யார்? எத்தகையோன்? என்பதை உள்ளபடி நன்கறிகிறான் அந்தப்பக்தியால் என்னை உண்மையாயறிந்த பிறகு தத் என்று மறைகள் முழங்கும் பிரம்மத்தில் புருஷோத் தமனான என்னில் இரண்டறக் கலக்கிறான்

புத்தயா மாம் அபிஜானாதி யாவான் யஸ்சாஸ்மி தத்வத: |

ததோ மாம் தத்வதோ ஞாத்வா விஸதே தத் அனந்தரம் | 55

பின்பும் அவன் புறச்செயலைத் துறக்க வேண்டியதில்லை என்னில் ஈடுபட்ட யோகியானவன், அடையறாமல், எப்போதும், எல்லாத் தொழில் களையுஞ் செய்து கொண்டிருப்பினும் என் அருளால், என்னுடன் கலந்திருக்கும் அழிவற்ற அமுத நிலையையே எய்துகிறான்.

கீதாயோகம்

ஸ்ர்வ கர்மாணி அபி ஸதா குர்வானோ மத்வ்யபாஸ்ரய:
மத்ப்ரஸாதாத் அவாப்னோதி ஸாஸ்வதம் பதம் அவ்யயம் || 56

ஆண்டவன் ஆணை செய்வது சக்தி என்ற அறிவினால், வினைகளனைத்தையும் எனக்கெனத் துறந்து எனக்கு வேள்வியாகவே அனைத்தையும் அர்ப்பணித்து என்னிலீடுபட்டு, புத்தி யோகத்தை மேற்கொண்டு சித்தத்தை என்னில் வைத்திரு.

சேதஸா ஸர்வகர்மாணி மயி ஸந்யஸ்ய மத்ப்ர:
புத்தியோகம் உபாஸ்ரித்ய மச்சித்த: ஸததம் புவ: || 57

இனி கீதையின் உத்தம ரகசியக் கதிர் உதிக்கிறது

என்னைச் சரண்புகு

என்னிலே சித்தம் நிலைத்தவன் என்னருளாலே எல்லா இடர்களையுந் தாண்டுவான் அகந்தையால் இதனைக் கேளாயாகிற் கெடுவாய்

மசசித்த ஸர்வதுர்காணி மத் ப்ரஸாதாத் த்ரிஷ்யஸி
அத்சேத் த்வம் அஹங்காராத் ந ஸ்ரோஷ்யஸி வினங்க்யஸி || 58

அகந்தையுற்று, போர் புரியேன், என்று நீ கருதினால் அத்தகைய உறுதி பொய்க்கும் ஏனெனில், உனது வீரிய வியல்பே உன்னைப் போரில் வந்து தூண்டிப் பிணைக்கும்.

யத் அஹங்காரம் ஆஸ்ரித்ய ந யோத்ஸ்ய இதி மன்யஸே
மித்யா ஏஷ வ்யவஸாயஸ்தே ப்ரக்ருதி: த்வாம் நியோக்யஸி || 59

குந்தியின் செல்வ உன்னியல்பிலுதித்த வினையால் நீ கட்டுண்டவன். மதிமயக்கத்தால் அதைச் செய்ய விரும்பாவிடின், உன்னையறியாமற் செய்தே தீருவாய்.

ஸ்வபாவஜேன கௌந்தேய நிபுத்த: ஸ்வேன கர்மணா
கர்தும் நேச்சஸி யனமோஹாத் கரிஷ்யஸி அவஸோ S: அபிதத் || 60

அர்ஜுனா எல்லா உயிர்களின் உள்ளத்திலும் இறைவன் கோயில் கொண்டுள்ளான் தனது யோக மாயையால் எல்லா வுயிர்களையும் ப்ரக்ருதி யந்திரத்திலேற்றிச் சக்கரஞ் சுழற்றுகிறான் நீ அதைத் தடுக்க முடியாது.

ஈஸ்ர: ஸர்வபூதானாம் ஹ்ருத்தேஸே அர்ஜுன திஷ்டதி
ப்ராமயன் ஸர்வபூதானி யந்த்ரா ரூபானி மாயயா || 61

பாரதா எல்லா வகையிலும் அவனையே சரண்புகு அவனருளால் பரம நித்திய சாந்த நிலை யெய்துவாய்

தம் ஏவ ஸரணம் க்ஷ் ஸர்வ பாவேன பாரத
தத் ப்ராஸாதாத் பராம் ஸாந்திம் ஸ்தானம் ப்ராப்ஸ்யஸி ஸாஸ்வதம் || 62

உள்ளத்துள்ள அநைவனை நம்பு அவனுடைய யோக மாயையின் ஆடலென்று அனைத்தையும் காண் அவனது செயல் வடிவான பிரகிருதியே செய்கிற தென்றறி. நீ நிமித்த காரணமே உன்னிச்சையைப் பின்பற்றாதே எல்லாம்வல்ல இறைவனைச் சரண்புகு அவன் உன்முலம் தன் அச்சையை நிறைவேற்றட்டும்.

இரகசியத்திலும் அதி ரகசியமான இந்த ஞானம் என்னால் உனக்குச் சொல்லப்பட்டது இதனைத்தீர ஆலோசித்து, எப்படி விருப்பமோ அப்படிச் செய்.

இதிதே ஞானம் ஆக்யாதம் குஹ்யாத் குஹ்யதரம் மயா
விம்ருஸ்ய ஏதத் அஸேஷேண் யதேச்சஸி ததா குரு || 63

மீண்டுமொருமுறை அனைத்தினும் ஆழ்ந்த ரகசியமான எனது மஹா வாக்கியத்தைக் கேள். நீ எனக்கு உறுதியான அன்பன் ஆதலால் உனக்கு இனியதைச் சொல்லுகிறேன்.

ஸ்ர்வகுஹ்யதம் பூய: ஸ்ருணு மே பரமம் வச:
இஷ்டோ Sஸி மே த்ருபிதி ததோ வக்யாமி தே ஹிதம் || 64

என் மனத்தனாயிரு எனது பக்தனாயிரு எனக்கு வேள்வி செய் என்னையே வணங்கு என்னையே யடைவாய் இது உண்மை. உனக்கு உறுதி கூறுகிறேன், எனக்குப் பிரியமானவனே

மன்மனாபவ மத்பக்தோ மத்யாஜீ மாம் நமஸ்குரு
மாம் ஏவ ஏஷ்யஸி ஸத்யம் தே ப்ரதிஜானே ப்ரியோ Sஸி மே || 65

எல்லாத் தருமங்களையும் துறந்து என்னையே சரண் புது உன்னை எல்லாப் பாவங்களினின்றும் நான் விடுவிப்பேன் வருந்தாதே.

ஸ்ர்வதர்மான் பரித்யஜ்ய மாம் ஏகம் ஸரணம் வ்ரஜ

அஹம் த்வா ஸர்வ பாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி மா ஸுச: || 66

இதுவே கீதையின் வீர முழுக்கம். மனித ஜாதிக்கு அபயவசனம். ஸாத்வீக தர்மம் உயர்ந்தது ஆயினும் அதுவும் குணக்கட்டுப்பாடுள்ளது. முக்குண விகாரங்கள், தொந்தக்கட்டுகள், அனைத்தினும் உதித்த அறங்களை யெல்லாம் விட்டு விடலாம் வாழ்வனைத்தையும் அவனுக்கே வேள்வியாக்கி, நம்மை வேராடு அவனடியில் அடைக்கலமாக்கிவிட்டால், அவன் தன் இச்சைப்படி நம்மை நடத்தி ஈடேற்றுவான். உடல் உன்னதல்ல அது இயற்கையின் செய்கை உயிர் உலகாக விரிந்துள்ளான் வாழ்வு உன்னதல்ல அது அவனால் அவனது உரிமை. முக்குண மாயையின் வசப்படாதே அகந்தைத் தூண்டுதல்களுக்கு அடிமைப்படாதே. ஆண்டவன் உள்ளத்தில் இருப்பதை நம்பு, உன் வாழ்வின் தேரை அவன் நடத்துகிறான். உன்னெதிரேயிருக்கும் பகைவன்மைகளை அவன் தீர்த்துவிட்டான். நீ ஒரு நிமித்தமே. அவன் பணியைப் புறத்தே செய்யும் கருவியே நீ. அவனைச் சரணடை, அவன் உன் இயற்கையினின்று ஏவும் பணிக்குத் துணி புண்ணிய பாவமெல்லாம் அவனிடம் விட்டு விடு அவன் சர்வ வல்லவன் பரம சுத்தன் நீ பாவம் என்று நினைக்கும் தீமைகளை அவன் போக்குவான். உன்னை அவன் தீமையனைத்தினின்றும் நீக்குவான். உன் சொந்த மனக்கட்டுமானங்களிற் சிக்கி வருந்தாதே. சுத்தபரமாத்மாவை நம்பியடை அந்தப் பரமாத்மா வடிவாகி உன்னைப் பணிகிறேன். என்னை யெண்ணு. செயல்களை எனக்கு நிவேதி செய-ரும் பலனிலும் பற்றை விடு என்னையே பற்று மற்றதெல்லாம் என்னிச்சைக்கு விட்டு விடு. என் வழி அரை குறையான உலக வழியன்று, அது அனைத்தும் வல்லதாய், என்னையே தரும் அத்யாத்ம வழி நானே வினை வேள்வித் தலைவன். இயற்கையையும் ஆன்மாவையும் இணைத்து, உலகலீலையை நடத்தும் புருஷோத்தமன். ஆன்மாவாக யான் உன்னுள் உள்ளேன். ஆன்மா நித்திய முக்தன். ஆத்மா எதிலும், கட்டுப்பட்டதன்று. அது சுத்த சுதந்தர சமத்துவ நித்தியப் பொருள். அது எதையும் செய்வதில்லை. என் பணியை இயற்கையே உன்மூலம் செய்கிறது. இதில் தீமைகள் வருமென அஞ்சுகிறாய். எல்லாத் தீமைகளினின்றும் நான் உன்னைக் காப்பேன். செய்வதை என் வேள்வியாகச் செய். என்னை முற்றும் நம்பிச் சரண்புகு. அறிவாலறிந்து, பணியால் பணிந்து அன்பாற் கலந்து என்னுடன் ஒன்றுபட்டு இன்புறுவாய்.

இதுவே கீதையின் ரகசியம். கீதா யோகத்தைப் பரி பூரண சரணாகதி யோகமென்றே கூறலாம். பூரண ஆத்ம சமர்ப்பணத்தால் மனிதான்மா கடவுட் கலப்புற்ற அகண்டான்மாவாக விரிகிறது. குறுகிய அகந்தைக் கட்டை உடைத்து, வாழ்வை அது விசாலப்படுத்தி தெய்வத் திறனைத் தந்து, தெய்வ இச்சையை நம்மூலம் நிறைவேற்றுகிறது. ஒரு சிற்றாறு கடலையடைந்து, அகண்டக்கடலாவது போலவே, ஜீவாத்மா பரமாத்மாவை முழுதும் சரணடைந்து அவன் மயமாகிறது.

உனக்காகச் சொல்லப்பட்ட கீதையான இதைத் தவமிலாதவன், கடவுளன்பற்றவன், கேட்க ஆவலற்றவன், என்னை நிந்திப்பவன், இவர்களுக்கு என்றும் வலுவில் சொல்லற்க.

இதம் தே நாதபஸ்காய நாபுத்தாய கதாசன

ந சாஸுஸ்ருஷவே வாச்யம் ந ச மாம் யோ ஸ்யஸ்யதி || 67

இது பரம அத்யாத்ம ரகசியம் என்னன்பு மிக்கவன் என்னன்பரிடையே இதை விளக்கி ஐயமின்றி என்னையே யடைகிறான்.

ய இமம் பரமம் குஹ்யம் மத்புத்தேஷு அபிதாஸ்யதி

புத்திம் மயி பராம் க்ருத்வா மாம் ஏவ ஏஷ்யதி அஸம்ஸய: || 68

எனக்கினிய காரியம் செய்பவன் மனிதருள் அவனினும் பிறிதில்லை உலகில் அவனினும் எனக்கு மிகவும் இனியன் வேறெவனுமில்லை.

ந ச தஸ்மாந் மனுஷ்யேஷு கஸ்சிந் மே ப்ரியக்ருத்தம:

புவிதா ந ச மே தஸ்மாத் அன்ய: ப்ரியதரோ புவி: || 69

கீதாயோகம்

நம் இருவருக்கும் நடந்த இந்தச் சம்பாஷணையைத் தினம் பாராயணஞ் செய்வோன், என்னை ஞான வேள்வியால் வழிபடுகிறான் என்று நான் மதிக்கிறேன்.

**அத்யேஷ்யதே ச ய இமம் தர்மயம் ஸம்வாதம் ஆவயோ:
ஞாயக்ஞேன தேனாஹம் இஷ்ட: ஸ்யாம் இதீமே மதி: || 70**

சிரத்தையுடனே, அகுயை யற்று, இதனைக் கேட்பவன் கூட விடுதலையெய்தி, நற்செயலாளரின் நல்லுலகங்களையடைவான்.

**ஸ்ரத்தாவான் அளஸூன்யஸ்ச ஸ்ருணுயாத அபி யோ நர:
ஸோ ஸி முக்த: ஸுபாள் லோகாள் ப்ராப்னுயாத் புண்யகர்மணாம் || 71**

பார்த்தா அதி ரகசியமான இந்த உபதேசம் ஒருமனப்பாட்டுடன் உன்னால் கேட்கப் பட்ட தன்றோ? தனஞ்ஜயா உனது அறியாமை யிருள் சிதைந்ததா? உன் சித்தந் தெளிந்ததா?

**கச்சித் ஏதத் ஸ்ருதம் பார்த் த்வயா ஏகாக்ரேண சேதஸா!
கச்சித் அக்ஞானஸம்மோஹ: ப்ரநஷ்டஸ்தே தனஞ்ஜய || 72**

அர்ஜுனன் சொல்லுகிறான்.

உன்னருளாலே என் மயக்கம் அழிந்தது, தெளிவடைந்தேன் ஐயம் நீங்கினேன் இதோ எழுந்து நின்று விட்டேன் அச்சுதா உன் ஆணை புரிவேன்

**நஷ்டோ மோஹ: ஸ்ம்ருதிர் லப்தூ த்வத்ப்ரஸாதாத் மயா அச்யுத!
ஸ்தீதோ ஸ்மி க்ஷஸந்தேஹ: கரிஷ்யே வசனம் தவ || 73**

இந்தத் தெய்வீக சம்பாஷணை முழுதையும் அருள் விழிகளால் சஞ்ஜயன் பார்த்து திருதிராட்டிரனுக்கு வியந்துரைக்கிறான்

அரசே வாஸுதேவஸ்ய பார்தஸ்ய ச மஹாத்மா பார்த்தனுக்கும் ஏற்பட்ட இத்தகைய சம்பாஷணையைக் கேட்டேன் அற்புதம் இன்பச் சி-ர்ப்பளிக்கிறது

**இதயஹம் வாஸுதேவஸ்ய பார்தஸ்ய மஹாத்மன:
ஸம்வாதம் இமம் அஸ்ரௌஷம் அத்துதம் ரோமஹர்ஷணம் || 74**

யோகேசுவரனான கண்ணன் இந்தப் பரம ரகசியத்தை தானே நேராகச் சொல்லுகையில், எனக்கு ஞான விழியளித்த வியாசன் அருளால் கேட்டேன்

**வ்யாஸப்ரஸாதாத் ஸ்ரதவான் ஏதத் குஹ்யம் அஹம் பரம்
யோகம் யோகேஸ்வராத் க்ருஷ்ணாத் ஸாக்ஷாத் க்ஷயத: ஸ்வயம் || 75**

அரசே கேசவார்ஜுனர்க்கு நிகழ்ந்த இப் புண்ணிய, அற்புத ஸம்வாதத்தை எண்ணி எண்ணி இன்ப மோங்குகிறேன்.

**ராஜன் ஸ்ம்ஸ்ருத்ய ஸ்ம்ஸ்ருத்ய ஸம்வாதம் இமம் அத்துதம்
கேஸவார்ஜுனயோ: புண்யம் ஹ்ருஷ்யாமி ச முஹூர்முஹூ: || 76**

அரசே ஹரியின் அந்த வியப்பான விசுவரூபத்தை நினைக்க நினைக்கப் பெரும் வியப்புற்று மீண்டும் மீண்டும் களிபொங்குகிறேன்.

**தச் ச ஸ்ம்ஸ்ருத்ய ஸ்ம்ஸ்ருத்ய ரூபம் அத்யத்துதம் ஹரே:
விஸ்மயோ மே மஹான் ராஜன் ஹ்ருஷ்யாமி ச புன: புன: || 77**

யோகேசனான கண்ணன் எங்கோ, வில்லைத் தாங்கிய விஜயன் எங்கோ, திருவும், வெற்றியும், செல்வமும், வழுவா நீதியும் ஆங்கே நிற்கும் இது என் கொள்கை.

**யத்ர யோகேஸ்வர: க்ருஷ்ணோ யத்ர பார்தோ த்நூர்தூ:
தத்ர ஸ்ரீவிஜயோ பூதி: த்ருவா நீதிர் மதிர் தத || 78**

கண்ணன் ஓவ்வொருவர் உள்ளத்தும் ஒளிர்க. விஜயனின் வீர அன்பு ஓவ்வொருவர் மனத்திலும் ஊறுக கீதை ஓவ்வொருவர் வாழ்விலும் அமைக அனைவரும் தெய்வ வாழ்விற்கு உயர்க உலகமெல்லாம் சுத்த முக்த, ஸமத்வ ஸத்ய ஜோதி மயமாக வானளாவிய தெய்வாலயமாகுக

**இது ஸ்ரீமத் பகவத்கீதை
பதினெட்டாம் அத்தியாயம், மோக்ஷ ஸந்யாஸ யோகம்.
கீதா யோகம் முற்றிற்று.**